

Chuyện của
JU & KI

Kio

Truyện ngắn



Mục lục

Chương 1: Hey! Quay Lại Đây Và Cải Nhau Với Anh

Chương 2: Chị Oi! Mai Đợi Anh Đi Học Nhé!

Chương 3: Quá Trẻ Con! Nhưng... Rất Quyến Rũ

Chương 4: Hoàng Tử Mèo

Chương 5: Bạn Trai Tôi Là Sói

Chương 6: Khi Yêu... Hãy Yêu Thật Chậm

Chương 7: Hiểu Nhầm Trái Tim

Chương 8: Gỡ Cửa Trái Tim

Chương 9: Lời Thú Tội Của Trái Tim

Chương 10: Yêu Là Yêu. Chỉ Là Vậy

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hey! Quay Lại Đây Và Cãi Nhau Với Anh

- Hey, nhóc!
- Sao vậy anh bạn?
- Cái váy. Nhìn xem.

Và khi con nhỏ loay hoay gỡ cái váy dài đến mắt cá chân đang vướng vào chiếc balô to sụ đặt dưới ghế của anh bạn bên cạnh, thì một bàn tay đã nhanh hơn một bước.

- Hey nhóc, nhẹ tay thôi chứ, hông balô của tôi bây giờ.
- Bộ anh nghĩ cái balô của anh quan trọng hơn cái váy của tôi à.
- Ít ra thì nó quan trọng với tôi.
- Nhưng cái váy mới là điều tôi quan tâm.

...

Lời ra tiếng vào, giọng trầm trầm một anh chàng cao lêu nghêu với chất giọng chanh chua của một con nhóc cao 1m57 hòa lẫn, đan xen tạo thành hợp âm khó chịu đối với những hành khách trên chiếc xe bus, rồi.....

Toạc...

Hậu quả của một bàn tay kéo, một bàn tay ra sức giật, là chiếc váy xanh lét của con nhỏ rách gần đến đầu gối. Con nhỏ đơ người, miệng như sắp mếu.

Anh con trai bên cạnh thảm hại hơn, chân tay như thừa thãi còn nét mặt thì như tên ăn trộm bị phát hiện. Cả hai đứa cứ đứng đơ người như vậy cho đến khi tiếng phanh xe cái “Két” và tiếng phụ xe càu nhàu:

- Hai đứa xuống vỉa hè giải quyết! Rồi...

Đứa con gái lườm tên con trai bên cạnh một cái cháy xém, chanh chua.

- Đúng là tên dê xồm.

Người bên cạnh giật mình, nhả mặt cãi lại.

- Bộ nhóc nghĩ cái váy xanh lét như con sâu khoai này đẹp thế cơ à? Người gì mà như dờ hơi, nóng bức thế này lại đi mặc chiếc váy dài dành cho mùa đông. Dê ai chứ không thềm dê con sâu khoai.

Đứa con gái cười ngu, tay chống nạnh, oang oang.

- Việc tôi mặc chiếc váy này ảnh hưởng tới túi tiền nhà anh hả? Còn cái balô màu đỏ của anh thì sao? Con trai mà đeo balô đỏ, không đồng bóng thì cũng sắp sửa lên đồng.

- Sâu đo còn kêu người khác đồng bóng. Nói chuyện thì cứ phải ngửa mặt lên mới nhìn thấy người ta, sao cứ cãi nhem nhem thế nhỉ?

- Đồng bóng còn chê gu ăn mặc của người khác. Nói chuyện cứ phải cúi xuống mới nói được với người ta, to đầu mà không biết nhường trẻ con. Hở?

...

Một đứa con trai cao lêu nghêu, với một đứa con gái mặc chiếc váy xanh rách gần đến đầu gối, cứ thế, chỉ vì cái lí do ngớ ngẩn, đứng đối đáp nhau như trẻ con. Từ chuyện gu ăn mặc tới tính cách, từ chuyện trên trời dưới biển, tới chuyện vì sao lại đi chuyển xe bus ấy để giờ gặp nhau, và ra nông nỗi này. Rồi kết lại hai chữ: “Oan Gia.”

Ấy thế mà, Trái Đất đúng là tròn và cuộc đời còn lắm những điều tưởng chừng như “Không thể” lúc này thì sẽ “Có thể” lúc khác. Chàng trai có chiếc balô màu đỏ, tên Ju ấy, sau này, lại là bạn trai của tôi, Ki - con nhỏ mặc chiếc váy xanh như sâu đo.

*

Có lần, Ju đưa cho tôi một chiếc lắc tay nhỏ, ngó nghiêng nhìn tôi một chút, rồi thản nhiên nói:

- Cái lắc xấu xấu này có vẻ hợp với em đấy, Ki à.

Tôi nhún vai.

- Em nghĩ năng khiếu thẩm mỹ của anh là số 0 đấy, Ju ạ.

Có thể em sẽ đúng trong vài trường hợp hi hữu, nhưng trong trường hợp này thì không. Chỉ là anh muốn chọn một món đồ phù hợp với người mà anh muốn tặng.

Ju chẳng cần nghĩ ngợi, giật lấy chiếc vòng từ tay tôi, rồi nằm xoài ra chiếc ghế, nghĩ ngợi mông lung.

Còn tôi, lại cắm cúi vào đồng bài tiếng Anh nâng cao trên bàn.

Rồi, cũng chẳng biết từ lúc nào, chiếc lắc tay nhỏ ấy đã vòng khít vào cổ tay tôi, tìm hiểu ra mới biết, đó là chiếc vòng mà Ju đã dành cả tháng lương đi làm thêm của mình để mua được nó.

Hay có lần, đi chơi với nhóm bạn, tôi có nhắn tin cho Ju.

“Hey anh, em đang đi chơi với bạn và tình cờ gặp mỗi tình đầu của mình. Em nên làm gì bây giờ. Ju?”

“Mời người ấy đi uống capuchino. Sau đó, em hãy cùng cậu ta ôn lại kỉ niệm. May mắn, hai người có thể nối lại chuyện ngày xưa.”

Tối ấy, khi đi chơi về. Tôi đã thấy Ju đợi mình ở trước cổng.

- Chuyện tình hai người thế nào? - Ju hỏi.

- Cũng không tồi. Sao vậy Ju? Anh ghen à? - Tôi cười toe.

Ju ra vẻ suy nghĩ kĩ càng lắm, rồi trước khi biến mất cùng chiếc xe đạp của mình, Ju véo má tôi, cười mỉm.

- Ghen là cái gì hả Ki? Có ăn được không?

Vậy đấy.

Có hôm tan học, trời mưa như trút. Ju có gọi điện cho tôi. Tôi biết Ju sẽ cấm tôi đi dưới trời mưa, nên tôi có ý không nghe điện thoại. Ju biết cái tính trẻ con của tôi. Thích mưa và sẽ viện cớ lấy lí do không có áo mưa để dầm mưa, bất chấp sau trận dầm mưa ấy tôi có ồm ly bì đi nữa, tôi cũng vẫn sẽ dầm mưa.

Tôi cũng biết thừa tính Ju. Ju sẽ la ó, rằng tôi trẻ con hay đại loại là dở hơi khi dầm mưa như vậy. Tôi hiểu, Ju quan tâm tới tôi. Nhưng cách Ju quan tâm đôi lúc khiến tôi phát bực.

Mặc kệ điện thoại rung bần bật trong cặp. Tôi vẫn lững thững đi bộ về - dưới trời mưa. Mưa rào rào trên mặt đường, bấp bồng trên mặt hồ, rồi lại tí tách trên những tán lá. Tôi thích mưa, thích tiếng mưa, thích ngấm mưa. Thích đến phát rồ, vậy mà... Ju cấm tôi đi dưới trời mưa!

Thật tệ khi ngăn cấm sở thích của người khác. Gì chứ, chính bản thân Ju cũng chết mê chết mệt với bóng đá còn gì? Có lần vì mãi chơi bóng đá, mà Ju quên khuấy tìm tài liệu bài học cho tôi. Kết quả, bài làm của tôi gần như dở tệ nhất lớp.

Vậy mà khi gặp tôi, Ju vẫn cười tươi rói, nhăn nhó.

- "Thất bại" là mẹ của "thành công". Bố của "thành công" là chồng của "thất bại". Ki ạ.

- Hừm!

Tôi vừa tận hưởng cơn mưa của mình, vừa tự mâu thuẫn với bản thân. Cho đến khi có tiếng còi xe máy inh ỏi bên đường.

- Em ơi. Xe ôm không?

Tôi chẳng quan tâm. Máy gã xe ôm vẫn hay cà chớn như vậy. Tôi không ngoảnh lại, lắc đầu nguây nguẩy.

Tên xe ôm vẫn chưa chịu đi, lè bè.

- Em ơi. Xe đi. Anh không tính tiền ôm.

- Bộ khùng hả. - Tôi gào lên.

Rồi khi tôi quay đầu lại, định bụng “ném” vào mặt tên xe ôm vài ba câu nữa, thì nụ cười tinh quái quen thuộc khiến tôi sững sờ.

- Ju? - Tôi lắp bắp.

- Ờ. Thế nào. Ôm hay xe? - Ju hất hàm.

- Không xe. Không ôm. - Tôi nguýt dài - Đi bộ!

Ju không nói gì, vẫn kiên nhẫn phóng xe chậm chậm theo bước chân tôi. Mưa vẫn rơi như trút. ào ào. Xối xả. Tôi bắt đầu thấy hơi lạnh. Độ 5 phút, tiếng xe máy vẫn rề rề đằng sau. Tôi bực mình.

- Anh không mặc áo mưa thì về trước đi. Người gì đâu mà dai như đĩa.

- Anh về để lại một đứa cứng đầu như em đây mưa một mình hả?

- Em thích mưa. - Tôi chống chế.

- Anh thích bám đuôi theo em. - Ju ngoan cố.

Vậy là, trong trận mưa rào hôm ấy, một đứa con gái đeo balô, đầu trần. Và một thằng con trai phóng xe máy chậm chậm theo sau. Vừa đi, vừa cãi lí. Át cả tiếng mưa, át cả sự lạnh lẽo của hơi nước.

Hậu quả của cái ngày mưa ấy, Ju sốt cao còn tôi thì... vẫn “khoẻ nhăn răng.” Lúc tôi trách Ju đang ốm dở lại còn cố tình đây mưa theo tôi, Ju lườm tôi, gắt gỏng.

- Kệ anh.

Ju là vậy. Vẫn biết thừa là tôi ương bướng nhưng vẫn cứ dọa nạt vài câu. Rồi sau đó, sẵn sàng đi cạnh tôi. Quan tâm tôi, theo cách của Ju.

Đấy là tình yêu của chúng tôi. Không phô trương, không ồn ào, không lãng mạn. Muốn quan tâm nhưng cứ tỏ vẻ như là không. Cố tình thể hiện tình cảm dưới lớp vỏ vô tâm và như cố chứng minh, người kia chẳng là gì của mình. Rồi khi có ai hỏi về mối quan hệ của hai đứa là gì, thì cả hai đều nhất trí: “Người yêu.”

Tôi cũng chẳng nhớ tình yêu của chúng tôi bắt đầu từ khi nào. Chỉ biết rằng, dù hơn tôi hai tuổi, nhưng Ju vẫn luôn chấp nhận và cãi lí với tôi. Suốt ngày chành choẹ đấu khẩu, lâu dần thành quen.

Một ngày không cãi nhau thì cứ thấy thiếu thiếu, nói với nhau đôi ba lời ngọt ngào lại thấy rùng mình không quen. Nửa đùa nửa thật. Đôi khi hờ hững, đôi khi vô tâm, đôi khi lại thấy bất an trong lòng. Mập mờ khó đoán.

Có lẽ đó cũng là lí do, dù quen biết nhau cũng đã gần năm rồi, mà chúng tôi chưa giận dỗi lần nào. Họa chẳng thì chỉ có vài phút bốc đồng to tiếng, sau đâu lại vào đấy. Vẫn cứ cười toe khi trêu chọc được người kia, vẫn những câu nói đầy ẩn ý, và mối quan hệ gán mác “Người yêu” ấy.

Ngoài giờ học trên giảng đường, tôi có làm thêm ở “Pooh” còn Ju nhận làm ra sư. Cả tôi và Ju ít khi nói về công việc làm thêm của mình, vì cả hai đều cho rằng, đó là thời gian của tự do.

Pooh là quán thú nhồi bông nằm sát rìa đường tay phải đường Đê La Thành. Công việc làm thêm của tôi không mấy nặng nhọc, chỉ là nhận đơn đặt hàng, bọc cho thật xinh xắn và sắp xếp chúng theo danh sách, rồi cùng một cậu bạn nữa giao hàng cho khách.

Cậu bạn làm cùng ca với tôi tên Thiện.

Thiện bằng tuổi tôi và cũng đang là sinh viên. Thiện khá hòa đồng và nhanh nhẹn. Ngồi nói chuyện với Thiện, tôi thấy cả Hà Nội như nhỏ lại. Nơi đâu cậu ấy cũng đã từng đi, nơi đâu cậu ấy cũng đã khám phá. Những lúc rảnh rỗi, khi Thiện thao thao bất tuyệt về những chuyến đi như vậy, tôi chỉ biết tròn mắt lắng nghe.

Đôi lúc, Thiện khiến cả tôi và chị chủ quán khá bất ngờ.

Cậu ấy có thể bất thành linh tặng hoa cho tôi và chị chủ quán vào đầu tuần. Chẳng vì lí do nào cả, chỉ đơn giản là: Muốn chào một tuần mới vui vẻ.

Hay có những lần, Thiện tặng tôi cả một bó hồng to đùng, chỉ với lời nhắn. “Chúc quán Pooh hôm nay rộn ràng.”

Chị chủ quán cười đầy ẩn ý, còn tôi chỉ biết cười trừ nhận bó hoa ấy.

Thiện là một cậu bạn chu đáo và tâm lí như vậy đấy.

*

Đầu tháng 6 là thời điểm bọn tôi thi hết học phần. Cả tôi và Ju đều tất bật với bài vở rồi lại công việc làm thêm. Đã gần một tuần nay tôi và Ju chưa gặp nhau. Hễ Ju được nghỉ thì tôi phải đi học, tôi nghỉ thì Ju đi dạy gia sư. Cuối tuần, Ju nhắn tin cho tôi.

- Hey, Ki. Cãi nhau với anh đi.

Tôi ôm một chồng vở ra bàn học, thở không ra hơi, nhắn tin lại.

- Anh qua học giúp em để em cãi nhau với anh. Được không?

- Sao em học nhiều vậy Ki? À, đúng. Học dốt nên phải cần ôn kĩ. Haizzza...

Tôi lừ mắt nhìn cái icon cười ngất của Ju. Vẫn cái kiểu thích chọc tức người khác như thế.

Anh đi mà cãi nhau với cái đầu gối ấy. Em đi học. Vì sự nghiệp shopping không cần nhìn giá. Cứ ngạo nghễ như ai kia có mà trượt ngã căng.

Nhắn xong tin nhắn ấy. Tôi cất điện thoại vào ngăn kéo bàn, tiếp tục với đồng bài vở của mình. Cũng chẳng thèm để ý giờ giấc. Chỉ đến khi nhìn đồng hồ đã 2 giờ sáng, tôi mới lật đật mang điện thoại đặt báo thức. Tin nhắn cuối ngày của Ju.

- Ngủ sớm nhé Ki.

Thi cử cũng vừa chấm dứt, thời gian rảnh của tôi cũng không có nhiều. Pooh vào những dịp nghỉ hè thường rất đông khách. Chị chủ quán bận với chuỗi cửa hàng bên đường Hồ Tùng Mậu nên cả ngày tôi và Thiện ở Pooh suốt. Hết nhận đơn đặt hàng qua mạng của khách, rồi lại gói đồ, in thiệp, kèm hoa tươi và giao hàng.

21 giờ, khi tôi đang loay hoay với món quà cuối cùng, Thiện bất ngờ ôm một con gấu Pooh to sụ đến trước mặt tôi.

- Nè Ki. Tặng cậu này.

Tôi ngỡ ngàng, còn chưa kịp phản ứng gì. Thiện đã cướp lời.

- Hôm nay tròn 2 tháng Thiện làm ở Pooh.

Vậy lẽ ra mình phải đổi chỗ cho nhau mới đúng chứ. - Tôi la lên . Rồi lại ngập ngừng - Xin lỗi Thiện nhé. Hay lát về chúng mình đi ăn Kem. Ki mời.

Thiện thoáng chút bối rối, hỏi lại tôi.

- Tối nay Ki không bận hả?

- Ừ. Hè mà. Với lại hôm nay Pooh đông khách. Ăn mừng ha!

- Ừ. - Thiện cười híp mí.

Trên đường tới quán kem, Thiện say sưa kể về những kế hoạch nghỉ hè của cậu ấy, nào là tình nguyện, trồng cây, làm thêm, viết truyện. Tôi ôm con gấu Pooh to sụ ngồi sau xe, chỉ biết cười ủng hộ. Giờ tôi mới phát hiện ra, Thiện là một người thật năng nổ, ưa hoạt động xã hội nhưng cũng đầy mộng mơ.

- Hey, Ki. Hè này cậu có kế hoạch gì? - Thiện quay người lại hỏi tôi.

- Ừ. Cũng có thể ngoài giờ làm thêm, tớ dành thời gian cho một người đặc biệt.

- Đặc biệt? Chắc người đó là bạn trai của Ki hả?

Tôi không trả lời câu hỏi của Thiện. Cảm thấy có chút ngượng ngùng khi trong đầu hiện lên nụ cười của Ju.

- Hà Nội hôm nay đông hơn mọi ngày đúng không Thiện?

- Ừ. Cuối tuần mà. Mà chủ yếu là sinh viên. À không, chủ yếu là những đôi.

- Đôi?

- Ừ. Ki nhìn xem. Đôi là đôi. Phía tay trái là một đôi đang ôm nhau tình tứ nhé. Bên phải cũng có một đôi, à, phía trước. Một đôi nữa luôn.

Tôi bật cười. Lúc nào Thiện cũng hài hước như vậy. Nhưng cũng chẳng hiểu vì lí gì, tò mò, tôi nhìn theo hướng tay của Thiện. Đúng là một đôi thật.

Nụ cười trên môi bỗng trở nên sượng sùng. Chẳng phải dáng người cao cao kia, chiếc áo màu xanh nhạt ấy, là Ju đó sao? Giật mình, hụt hẫng, chẳng cần suy nghĩ, tôi kêu Thiện dừng xe lại.

Vội vàng bấm số điện thoại của Ju. Chàng trai mặc chiếc áo xanh bên kia đường buông tay cô gái bên cạnh, mở điện thoại nghe.

- Sao em gọi cho anh muộn vậy Ki?

- Anh đang ở đâu vậy Ju?

- Anh đang dạy thêm. Còn em?

- Anh dạy môn gì? Ở đâu? Với ai?

- Anh dạy tăng ca. Sao hôm nay em lạ... Trả lời em đi.

- Anh dạy môn Lí. Cho một cậu nhóc. Đường Lê Đức Thọ.

- Môn Lí giờ có thêm phần thực hành ở ngoài trời nữa hả anh? Cậu nhóc anh dạy có tóc xoắn và buộc hai bên đúng không?

Người áo xanh bên kia đường ngơ ngác nhìn quanh. Tắt điện thoại, tôi nghẹn ngào.

- Thiện. Để hôm khác mình ăn kem được không? Những ngày sau đó, tôi vẫn dành phần lớn thời gian cho Pooh. Cả ngày điện thoại lúc nào cũng trong chế độ im lặng.

Chợt nhận ra, thì ra tôi vốn dĩ không hiểu Ju. Ju đâu phải là một chàng trai khô khan như tôi vẫn nghĩ. Chẳng phải cô gái đi cùng Ju hôm đó tay ôm một bó hoa thật to hay sao?

Dù quen nhau hơn một năm, Ju chưa từng tặng tôi một bó hoa nào to như vậy. Ju biết tôi không thích hoa, Ju cũng biết tôi không cầu kì và Ju biết thừa tôi sẽ la ó bó hoa Ju tặng.

Nhưng Ju đâu biết rằng. Từ sâu trong trái tim, tôi vẫn muốn được Ju tặng một bó hoa thật to một cách bất ngờ. Vẫn muốn nhận những tin nhắn ngọt ngào chúc ngủ ngon, chứ không phải vài ba câu băng quơ đơn giản: “Ngủ sớm nhé.” Vẫn muốn được nghe Ju nói những lời nhẹ nhàng quan tâm, chứ không phải cách mà tôi và Ju vẫn hay cãi lí, chành chọe nhau.

Tôi đâu có quan tâm bó hoa Ju tặng tôi to như thế nào, cũng đâu quan tâm Ju có thức cùng tôi hay cũng vì thức xem bóng đá, để 2 giờ sáng nhắn cho tôi cái tin đủ ba chữ:

“Ngủ sớm nhé” ấy . Điều tôi muốn biết: Tôi là gì trong trái tim Ju mà thôi.

Tôi không khóc, và cũng không có lí do gì để khóc. Chỉ là tôi ngộ nhận, là chính tôi vẫn luôn cho rằng thứ tình cảm mập mờ kia là tình yêu. Làm gì có tình yêu nào có nhiều mâu thuẫn đến vậy? Làm gì có những người đang yêu nào lại thích nói những lời nặng nề, lại thích làm người ta tổn thương như thế? Vốn dĩ, tôi và Ju chẳng có mối ràng buộc nào, và tôi, sao lại hi vọng một lời giải thích, từ Ju?

Ju im lặng. Và tôi cũng im lặng. Có cần một lời giải thích cho mối quan hệ mập mờ này không? Cái tính ương bướng của Ju và tôi đã trả lời tất cả. Không cần một lời giải thích nào cả. Bởi, ta đã là gì của nhau?!

Pooh hôm nay bình lặng hơn mọi ngày. Chiếc đài nhỏ êm ru với giai điệu quen thuộc. Tôi ngồi mộng mơ, lẩm nhẩm giai điệu bài hát.

“... ”

Take me to your heart take me to your soul

Give me your hand before I'm old

Show me what love is - haven't got a clue

Show me that wonders can be true

They say nothing lasts forever

We're only here today

Love is now or never

Bring me far away.

....."

Bài "Take me to your heart" vẫn đều đặn phát ở Pooh gần tuần nay. Thiện cũng từ bỏ thói quen nghe nhạc Rock của cậu ấy cũng bằng từng ấy thời gian để nhường cho tôi chiếc đài với bài hát phát đi phát lại không biết chán. Cậu ấy vẫn tặng tôi những món quà nhỏ như mọi ngày, chẳng vào bất cứ dịp nào đặc biệt. Hôm nay, Thiện đưa cho tôi một chiếc đồng hồ cát.

Tôi ngồi ngắm nghía chiếc đồng hồ một lúc lâu, rồi hỏi Thiện.

- Thiện có muốn thời gian quay trở lại không?

Thiện có vẻ dăm chiêu suy nghĩ câu hỏi của tôi lắm, cậu ấy ôm cây đàn ghi ta lại gần chỗ tôi, và ngồi xuống. Nhìn thẳng vào mắt tôi, Thiện thẳng thừng.

- Không.

- Sao lại vậy? - Tôi ngạc nhiên.

Vì những điều tốt đẹp luôn ở phía trước. - Thiện mỉm cười, bàn tay lướt nhẹ trên cây đàn. - Còn Ki thì sao?

- Tôi không biết.

Tôi cười ngược, tránh ánh mắt của Thiện. Nụ cười của cậu ấy trong mắt tôi bỗng nhoè nhoẹt đi. Tôi không muốn cho Thiện biết là mình đang khóc. Tôi không muốn khóc vì Ju. Không muốn khóc vì lí do cả tuần nay Ju gần như biến mất. Tôi trong mắt Ju là cô gái ương bướng và mạnh mẽ. Chứ không phải là cô gái dịu dàng, yếu đuối. Hoàn toàn không.

Thiện ngập ngừng.

- Cậu không sao chứ Ki?

- Ủ. Tớ không sao. - Tôi ghen ngào.

Nếu cậu có tâm sự. Cứ nói. Tớ sẽ nghe. Nếu muốn khóc, cứ khóc. Càng kìm nén, càng đau lòng.

Thiện vừa dứt lời. Tôi khóc òa lên như một đứa trẻ. Bao nhiêu ấm ức, bao nhiêu tủi hờn kìm nén trong lòng, bây giờ được dịp vỡ oà. Rằng mối quan hệ mập mờ giữa tôi và Ju. Rằng lí do tôi bỏ về giữa chừng trên đường đi ăn Kem hôm đó, rằng Ju không nhắn tin, không gọi điện, không giải thích. Nức nở.

Tủi giận. Tôi cảm thấy mình như là một con ngốc.

Một con ngốc có lúc nghĩ rằng. Ju yêu tôi.

Thiện không nói gì cả, cậu ấy ngồi lặng nghe tôi sụt sùi. Chốc chốc lại đưa khăn giấy cho tôi.

Tối, Thiện đưa tôi về. Suốt đường đi, tôi ngồi lặng thinh sau xe. Thiện cũng không hỏi tôi, cậu ấy chỉ lặng lẽ đạp xe. Tôi cũng thầm biết ơn sự im lặng ấy.

Gần về đến nhà, tôi và Thiện đi bộ. Chợt, Thiện hỏi tôi.

- Ki có thích chiếc đồng hồ cát của Thiện không? Tôi mỉm cười. Ngắm nghía chiếc đồng hồ cát trong tay.

- Có. Rất thích. Tất cả những gì Thiện tặng từ lúc chúng mình làm chung ở Pooh. Ki đều giữ cẩn thận.

- Thật không? - Thiện hồ hởi.

- Thật. - Tôi khẳng định. - Bộ Thiện nghĩ Ki không giữ gìn chúng cẩn thận sao? - Tôi hoài nghi.

Thiện nghe vậy, chối rồi rít.

- Không. Không. Chỉ là, chỉ là... Thiện hơi bất ngờ thôi.

- Nhìn điệu bộ của Thiện, tôi không nhịn được cười.

- Haha. Ki đùa đấy.

Thiện nhìn tôi, rồi cũng chợt nhận ra. Cậu ấy cười híp mí.

- Sao em về muộn vậy?

Nụ cười trên môi chợt tắt, trước mặt tôi, là Ju. Là đôi mắt màu nâu, là mái tóc khói, là cái nhìn lạnh tanh khó đoán ấy. Nhưng, tôi phớt lờ câu hỏi của Ju. Chúng tôi còn gì để nói với nhau nữa?

Thiện quay sang nhìn tôi, ngập ngừng.

- Thiện về trước nhé Ki.

- Ừ. Thiện về cẩn thận. Hôm nay, cảm ơn Thiện nhiều nhé.

Thiện cười, lúng túng vòng xe quay lại. Chỉ còn tôi và Ju. Tôi định sẽ đi một mạch vào nhà, thì một bàn tay từ đằng sau kéo lại.

- Ki. Em nói chuyện với anh một lát được không?

- Không. - Tôi thẳng thừng, không quay đầu lại. Ju đến trước mặt tôi, nhìn sâu vào đôi mắt sừng

húp vì khóc cả buổi chiều nay của tôi, hạ giọng.

- Em khóc đúng không Ki?

Cổ họng tôi nghẹn ứ, bao giận hờn, bao trách móc giờ bỗng như cơn gió thoảng qua. Tôi lảng tránh ánh mắt của Ju.

- Anh đừng quan tâm.

- Ki. Chuyện anh đi dạy thêm. Anh muốn nói với em.

- Chuyện anh dạy thêm một cậu nhóc môn Lý đấy à? Em không muốn nghe.

Tôi gạt tay Ju khỏi vai mình, lục tìm chìa khóa mở cổng.

- Ki. Sao em ương bướng vậy?

- Đúng. Từ trước giờ em vẫn ương bướng đấy. Mà em cũng chẳng có lí do gì phải nghe anh giải thích cả. Em không quan tâm.

Ju im lặng. Chỉ còn tiếng tôi mở cặp lục tìm chìa khóa trong vô thức. Rốt cuộc cũng chỉ là do tôi ương bướng. Vậy, là do tôi sai?

Chừng khi tôi tìm được chìa khóa, và đang cố mở cánh cổng sắt. Giọng Ju trầm xuống.

- Em thích chiếc đồng cát đó nhiều như thế sao?

Tôi cố đóng chiếc cổng lại, trả lời.

- Em rất thích. Rất rất thích.

- Anh không biết là em cũng thích những thứ như vậy.

- Còn rất nhiều điều anh không biết về em. Cũng còn rất nhiều thứ em không biết về anh lắm. Ju ạ. Và chúng ta, có bao giờ hiểu nhau?

Tôi không biết Ju đứng trước cổng bao lâu. Chỉ biết, chừng 2 tiếng sau đó, điện thoại của tôi rung bần bật. Tin nhắn của Ju.

“Anh hiểu em. Ki à.”

Tôi không trả lời tin nhắn, cố gạt bỏ ra khỏi đầu hình ảnh của Ju, cố trấn an rằng mọi chuyện vốn dĩ vẫn như vậy. Chỉ là tôi đang phức tạp hóa mọi chuyện.

Tôi tự nhủ đừng nên hi vọng nữa. Đừng hi vọng một lời giải thích của Ju. Ju và tôi, tương đồng bởi cái tính ương bướng và cố chấp. Chúng tôi chỉ có thể là những người bạn mà thôi. Tôi nhắn tin trả lời Ju.

“VẬY CHÚNG TA LÀ BẠN NHƯ TRƯỚC.”

15 phút sau, điện thoại báo có tin nhắn.

“Ừ”

Vứt chiếc điện thoại sang một bên, tôi dần chìm trong giấc ngủ. Với những mảng sáng đen nhạt nhòa, nhập nhoè nụ cười, nhập nhoè nước mắt. Tan ra.

*

Tháng 7. Hà Nội nắng nóng và ngọt ngào. Quán kem gần bờ hồ khá đông. Sau một hồi chen lấn, tôi và Thiện cũng tìm được một chỗ ngồi như ý.

Từ vị trí này, có thể nhìn bao quát hết lòng hồ với cơ man đèn hoa đăng rực rỡ. Chẳng phải ngày gì, nhưng những cặp tình nhân vẫn hay thả hoa đăng ở đây, theo phong trào. Mặt nước lấp lánh ánh đèn hoa đăng, rực rỡ cả một góc hồ. Cảnh đẹp, Kem ngon, không khí lại mát mẻ, nên thường thì buổi tối ở đây khá đông.

Thiện đẩy một ly Kem lại gần phía tôi, chọc.

- Ăn kem cho nóng. Ki.

Tôi xoay xoay ly Kem, chậm rãi múc từng thìa một.

- Ki có muốn thả đèn hoa đăng không? - Thiện reo lên.

- Nhìn trên này thì đẹp thôi. Chứ xuống thả thì hơi mệt đấy. - Tôi đáp.

- Ủa. Sao Ki biết. Thiện tưởng đèn hoa đăng dễ thả mà.

- Ừ. Dễ. Nhưng xuống đó còn lắm khâu cầu kì lắm. Ki thả rồi mà. - Tôi vẫn chú tâm vào cốc Kem của mình.

- Ki thả rồi?

- Ừ!

- Với ai vậy?

Ju.

Cả tôi và Thiện đều ngật ngừng sau câu trả lời của tôi. Nụ cười trên môi bỗng trở nên gượng gạo. Tôi vẫn nhớ, có lần tôi và Ju cùng thả đèn hoa đăng đây. Lần ấy, Ju mua một chiếc đèn hoa đăng thật to trong khi chọn cho tôi một chiếc đèn đúng bằng lòng bàn tay. Tôi bực lắm. Khi đèn của Ju dập dình trên mặt hồ, tôi còn lấy đá ném cho nó chìm chìm. Lúc ấy, ghét Ju lắm.

Vậy mà bây giờ, khi đến những nơi ngày trước hai đứa hay đến, những kỉ niệm “xấu xí” cứ hiện rõ lên mồn mọt. Những lần nói chuyện nhỏ nhẹ hiếm hoi thì không nhớ, chỉ toàn nhớ những lúc chành chọe nhau. Buồn cười thật!

Đến khi tôi và Thiện chuẩn bị ra về. Điện thoại của tôi báo có tin nhắn từ một số điện thoại lạ.

“Chị Ki à. Em là cô gái đi cùng anh Ju hôm ở quán Kem. Bây giờ em không muốn giải thích gì nhiều. Anh Ju đang bệnh rất nặng trong bệnh viện. Chị đến ngay nhé. Đường XXX.”

Mắt tôi đỏ hoe. Đường từ quán Kem tới bệnh viện chỗ Ju nằm khá xa. Dù Thiện luôn trấn an tôi rằng Ju không sao, nhưng nụ cười yếu ớt, đôi mắt lạnh lùng xa xăm của Ju hôm ấy chập chờn trong đầu tôi, khiến trái tim tôi đập loạn nhịp. Càng nghĩ, nước mắt càng rơi.

*

Trên giường bệnh, tay và chân Ju quấn băng trắng toát. Hơi thở yếu ớt. Tôi khóc sướt mướt, nắm chặt lấy tay Ju.

Ju cố mở mắt nhìn tôi. Giọng trầm xuống.

- Chào em. Anh Ju đây.

Tôi mếu máo, trách Ju.

- Đến giờ phút này mà anh còn đùa được à?

- Anh tưởng em thích đùa. - Ju cười.

- Anh cái gì cũng tưởng. Ông Tưởng chết lâu rồi. - Tôi cố chống chế.

Bỗng, Ju nắm chặt tay tôi, giọng trầm xuống.

- Ki. Có điều này. Trước khi chết, anh phải nói với em.

Tôi khóc nức lên thành tiếng. Ju sắp chết? Sắp chết là sao.

- Anh đừng nói linh tinh. Chết gì mà chết. Anh băng bó ở tay và chân. Không chết được. Tệ nhất bị liệt. Em sẽ chăm sóc anh mà. Ju! Anh đừng nói gở - Tôi gào lên.

Ju lặng nhìn tôi, sau bật cười thành tiếng. Nhưng cũng cố kìm nén lại.

- Cô gái hôm trước anh đi cùng, mà em nhìn thấy đấy. Là em họ anh. Em ngốc lắm.

- Vâng. - Tôi sụi sụi.

Anh nói dối em lúc em gọi điện, là vì anh sợ em nghĩ linh tinh. Là vì cái tính trẻ con, ương bướng, cố chấp của em.

- Vâng.

Ju siết chặt tay tôi hơn nữa.

- Anh biết là anh chưa từng nói yêu em. Anh biết là mỗi lần gặp nhau, chúng ta đều cãi lộn, nhưng Ki à, chính những lúc cãi lộn với em, là những giây phút anh thấy em đáng yêu nhất. Anh sợ, nếu nói yêu em. Em sẽ bỏ chạy và trốn tránh. Vì em ương bướng mà. Nên, anh yêu em theo cách của anh. Ki ạ.

Tôi mếu máo.

- Anh đừng nói nữa Ju. Em biết là anh yêu em mà. Anh nghỉ cho khoẻ đi.

- Em có yêu anh không Ki?

- Có. Có. Em yêu anh. Rất nhiều. - Tôi rớt rít.

Ju mỉm cười, đưa tay vén những lọn tóc mái lòa xòa của tôi. Nói nhỏ.

Em có biết là, tụi con trai chỉ trêu chọc người con gái mà họ thầm yêu không?

- Vâng. Giờ em mới biết. Mà tay này của anh băng trắng mà vẫn cử động được hở?

Nét mặt Ju bỗng biến sắc. Ju còn chưa biết trả lời tôi ra sao, thì...

- Ha ha ha ha...

Sau lưng tôi, Thiện đang lấy tay ôm bụng. Tôi đưa đôi mắt khó hiểu nhìn Ju, Ju cười gượng. Nói nhỏ.

- Thiện chắc ăn nhầm Kem hồng nên thế đấy em. Thiện, đừng cười nữa. Kì, chúng ta nói chuyện đến đâu rồi nhỉ?

Tôi ngậy người, trả lời theo bản năng.

- Đến đoạn “Sao tay anh băng trắng mà lại cử động được” . Ủa. Sao anh biết cậu ấy tên Thiện? Hai người gặp nhau rồi à?

- À. ừ...

- Kết thúc có hậu rồi anh Ju ơi. - Thiện cố nhin cười, tiến lại gần chỗ tôi.

Vẫn chưa hiểu chuyện gì, tôi hết nhìn Ju, rồi lại quay sang nhìn Thiện. Thiện cười toe, kể lể.

- À. Thì từ lúc Kì làm thêm. Anh Ju có bí mật đến quán Pooh vài lần. Cái hôm Kì nhìn thấy anh Ju với cô gái ở quán Kem ấy, là Thiện cố tình chỉ cho Kì biết đấy. Ừm. Đại loại là cũng chỉ muốn Kì biết rõ tình cảm của mình thôi. Kì yêu anh Ju. Đúng không?

Tôi ngấn người, rồi la toáng lên.

- Vậy là mọi chuyện đều do hai người tự ý lên kế hoạch sao?

- Ấy. Thật ra thì cũng tại em không chịu thừa nhận em yêu anh thôi mà. - Ju cười, phân bua.

Tôi cố giữ cho giọng mình bình tĩnh, hỏi lại Ju.

- Vậy mấy vết băng này của anh...

- Ha ha ha. Em nhìn này. Là anh giả vờ đấy.

Ju giơ hai cánh tay bằng trắng của mình lên, vẫy vẫy. Tôi tức đến tận cổ. Lườm Ju, cháy sém. Chưa kịp phân rõ trắng đen, Thiện đã cướp lời tôi.

- À. Chiếc đồng hồ cát mà Ki thích là của anh Ju mua đấy. Anh Ju nhờ Thiện tặng giúp.

Trời!!!

Tôi kêu lên, đuổi theo cái dáng đang cố tẩu thoát của Thiện, bên tai còn vang tiếng của Ju.

- Hey! Quay lại đây và cãi nhau với anh!!! Là vậy đấy!

Đó là cách thể hiện tình yêu của Ju. Là cách mà chúng tôi đến gần nhau hơn. Ju nói với tôi rằng: “Có thể cách thể hiện tình yêu của anh không giống như những gì em muốn. Và có thể em không nhận ra. Nhưng anh yêu em. Theo cách của anh.” Lúc ấy, tôi sẽ vênh mặt lên, rồi chống chế: “Ai bảo anh yêu một cô gái ương bướng và đầy mâu thuẫn như em cơ chứ.”

Còn bạn, người yêu bạn thể hiện tình yêu bằng cách nào? Và, bạn có nhận ra điều đó không?

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chị Oi! Mai Đợi Anh Đi Học Nhé!

Cho những cảm xúc thoáng qua...

Nhẹ nhàng...

*

- Chị kia... Sang đây ăn cơm với anh.

Tôi giật bắn người, nhưng cũng nở một nụ cười.

-Thôi. Em cứ ăn đi.

- Thế chào chị!

Xong xuôi, thằng nhóc quay ngoắt đi.

*

Ju là thằng nhóc kì quái nhất mà tôi biết kể từ lúc chuyển sang xóm trọ mới này. Ấn tượng đầu tiên của tôi về Ju cũng là cái lời mời sang nhà ăn cơm của nó. Tôi còn nhớ hôm đầu tiên chuyển nhà, trong khi đang bận rộn sắp xếp lại một đống đồ đạc linh tinh, thì có một thằng nhóc bỗng xuất hiện một cách thình lình trước cửa nhà tôi, nói gần như quát lên.

- Chị kia... Sang đây ăn cơm với anh.

Tôi giật bắn người, nhưng cũng nở một nụ cười.

- Thôi. Em cứ ăn đi.

- Thế chào chị.

Xong xuôi, thẳng nhóc quay ngoắt đi.

Ở đây đã 2 tuần, nhưng lần nào tôi cũng bị cái giọng lạnh lạnh của nó làm giật mình với lời mời ăn cơm. Và cũng đã đủ 14 lần tôi mỉm cười và đáp "Thôi. Em cứ ăn đi" Và cũng đủ từng ấy lần nó quay ngoắt đi sau khi vênh mặt mà nói " Thế chào chị."

Ban đầu tôi nghĩ nó trẻ con và cố bày trò trêu chọc. Được hai ba ngày, tôi nghĩ nó dở hơi hay đại loại là có vấn đề. Càng tiếp xúc nhiều, tôi càng thấy đúng.

Nó rất là quái đản!

Quái đản là dãy nhà trọ có 8 phòng, thì 6 phòng còn lại hầu như mọi người ít khi nói chuyện với nó. Hay đại loại là nó không trêu chọc họ. Phòng nó số 8. Phòng cuối. Bên cạnh phòng tôi. Số 7.

Quái đản ngay cả cách xưng hô với tôi. Nó gọi tôi là chị xưng anh.!!!

Khi tôi la nó hỗn và xác xược, thì nó vênh váo lên mà tự đắc:

- Thì chẳng phải chị gọi anh như thế trước rồi còn gì.

Rồi bằng cái vẻ mặt như vừa cau có, lại có chút gì đó tự đắc, nó oang oang kể lại nguyên nhân của cái cách xưng hô Anh- Chị đấy.

Mọi chuyện được bắt đầu như thế này...

Đó là một ngày tôi lang thang trên vài con phố quen để tìm công việc làm thêm. Đang lơ ngơ thì bất chợt, tôi thấy phía trước mình, một tờ hai mươi nghìn xanh lét.

Tim tôi đập rộn ràng. Rõ là ở hiền gặp lành mà. Đi tìm việc lại thấy được tiền. Rồi cũng cẩn thận ngó trước ngó sau, với nét mặt như vừa trúng xổ số độc đắc, tôi hân hoan bước tới.

Khi cánh tay vừa chạm tới đồng tiền thì:

- Hey. Chị kia.

Tôi giật thót. Cánh tay với tư thế cúi xuống cầm tờ tiền đơ ra. Cũng có phần cảm thấy xấu hổ. Nhưng rồi cũng cố xoay sở cho ra vẻ tự nhiên nhất, tôi cười cứng ngắc.

Ngẩng đầu lên gặp ngay ánh mắt hình viên đạn của một tên áng chừng cũng bằng tuổi tôi. Nhưng dù gì mình cũng là kẻ hám tiền và có phỏng đoán hẵn là chủ nhân của tờ tiền này. Áp dụng bài học lịch sự, tôi niềm nở.

- Có chuyện gì vậy anh?

Viên môi người đối diện khẽ nhếch lên, hẵn không nói gì, chỉ móc ngón trỏ và chỉ tay xuống dưới đất.

Tôi thuận mắt nhìn theo. Nuốt nước bọt.

Hỏi lại.

- Ý anh là...?

- Chỗ này là khu vực chuẩn bị có cuộc thi nhảy Flashmob. Nếu tôi nhớ không nhầm thì chị cứ đi cái đôi giày bẩn toàn cát này vào khu vực chúng tôi vừa dọn dẹp sạch sẽ đã gần chục vòng rồi đấy.

Tôi hồ nghi ngó trước ngó sau. Rồi trong lòng cũng có chút cảm giác kì quái khi đấng sau toàn vết giày. Không phải là giày tôi bẩn, mà là chỗ này quá sạch!

Nhưng kì thực trong lòng cũng có chút khấp khởi, thì ra là hẳn không biết gì về tờ tiền nằm dưới đất kia.

Tôi cười như không, gật đầu rối rít.

- Được, được! Giờ tôi đi. Nhưng để tôi nhặt tiền đã.

Người đối diện với ánh mắt hồ nghi, sau cũng gật đầu.

Tôi gượng gạo nhặt tờ tiền, quay lưng, định bụng chuồn thẳng. Thì đằng sau, vẫn còn có tiếng nói.

- Chị đúng là mẫu thanh niên nghiêm túc đấy. Tiền đó là tiền giả mà. Biết nhặt rác thế là tốt.

Tôi tím mặt. Hận một điều là không có cái lỗ nào ở đây. Không phải đây, để tôi tự nhảy!

*

Đấy là lần đầu tiên tôi quen Ju. Chính xác là nó kém tôi hai tuổi. Chẳng biết nó có bản lĩnh hay có tài thuyết phục hay đại loại là tài hùng biện gì mà được bố mẹ cho phép ra ở riêng năm lớp 12 để ôn thi đại học.

Nhưng rồi tôi cũng té ngựa. Dây trọ mà tôi thuê là dây trọ nhà nó!

Tôi cũng không quan tâm tới cuộc sống của nó cho lắm, cho tới khi cứ mỗi lần đến bữa ăn cơm, nó đều thoát ần thoát hiện trước cửa nhà tôi mà gào lên tám chữ.

- Chị kia... Sang đây ăn cơm với anh.

Chẳng là tôi ở một mình một phòng, sáng thì đi học, trưa về ăn uống qua loa, đến chiều lại đi làm thêm. Có lẽ để ý thấy cái thời gian biểu lười

nấu ăn của tôi nên nó mời như vậy, hay có thể là nó mời cho có phép lịch sự.

Tôi cũng sẽ giả đò cho qua chuyện và mặc xác nó, nếu như nó không xuất hiện ở câu lạc bộ ghi ta mà tôi mới tham gia.

Răng tôi suýt vấp vào chiếc ghi ta khi thầy giáo dạy ghi ta của chúng tôi thông báo.

Lớp chúng ta vừa nhận thêm một thành viên mới đăng kí. Nhỏ tuổi nhất nhưng có niềm đam mê ghi ta đáng để ngưỡng mộ.

Và theo sau đó, là cái vẻ mặt nhơn nhơn của nó - Ju.

Oái oăm thay, nó hùng dũng chọn chỗ ngồi cạnh tôi. Hăng giọng.

- Chào chị! Là anh đây.

Phật dạy rằng "Kiếp trước phải ngoái đầu 500 lần, mới đổi lại một lần thoáng qua nhau ở kiếp này".

Chắc để đổi lại những lần "tình cờ" như thế này để gặp tên tiểu quỷ Ju bên cạnh, kiếp trước tôi phải ngoái đầu đến mức gãy cả cổ mất!

Nhưng tôi luôn tin tưởng rằng, những người mình đã gặp trong cuộc đời này, đều là cái "duyên". Bằng chứng là, cũng ở lớp ghi ta này, tôi gặp lại Minh.

Minh là chàng trai mà tôi từng yêu. Đúng, bây giờ thì chúng tôi đã chia tay.

Dù đúng, dù sai, thì sau mỗi tình đổ vỡ, con gái vẫn luôn là người chịu tổn thương nhiều nhất.

Tôi vẫn không tin vào những điều sến súa như thế. Nhưng giờ, thì tôi tin.

Bằng chứng là trước đó tôi vẫn tự cho mình là một cô gái mạnh mẽ, không lụy vì tình yêu và cũng sẽ không bao giờ tỏ ra mình là người níu kéo.

Nhưng giá như những gì ta làm đều như những gì ta nghĩ.

Tôi vẫn không sao quên được Minh. Và con tim, vẫn xót xa như ngày nào khi gặp lại. Có hai lí do để khi chia tay người ta vẫn có thể là bạn. Một là: Còn yêu. Hai là: Trước đó chưa tồn tại cái gọi là tình yêu.

Tôi luôn tự hỏi bản thân rằng, liệu tình cảm trong một năm qua, đó có phải là tình yêu hay là không? Để rồi bây giờ, chúng tôi vẫn là những người bạn. Tuy ít gặp mặt, nhưng vẫn thi thoảng nhắn tin, thi thoảng gọi vài ba cuộc điện thoại vu vơ, và giờ, tình cờ gặp nhau ở câu lạc bộ ghi ta mới khai giảng này.

- Hey Ki! Chị chỉ cách chơi đàn cho anh với! Tim tôi suýt vọt ra khỏi lồng ngực. Bao suy nghĩ

trong đầu đứt đoạn. Cảm giác như mình đang cố gắng thổi phồng một quả bóng bay, còn nó thì cầm một chiếc kim và... "đoàng"!

Tôi gần như gào lên.

- Lần sau không thể nói nhỏ hơn được hả Ju? Thằng nhóc bĩu môi.

- Anh nói lần thứ ba đấy rồi chị ạ. Tại chị không chú tâm đấy chứ.

Tôi lườm nó cháy sém, rồi cũng cầm lấy cây đàn mà nó đang chìa ra.

Đây. Cây đàn ghi ta của chúng ta có sáu dây, khi ôm đàn không bấm gì cả tính từ trên xuống dưới sáu dây đó sẽ tương ứng với: Mì – Là – Rê – Sol

– Si – Mí.

Nó phấn khích reo lên.

- Hay quá chị ơi. Chỉ anh cách dùng những dây xem nào.

Xem ra thì nó cũng có niềm đam mê ghi ta và cũng khá nghiêm túc khi nghe tôi giảng. Tôi hạ giọng.

Ngón cái đánh 3 dây 1,2,3 bằng cách bật từ trên xuống, ngón trỏ đánh dây 4 bằng cách móc từ dưới lên, ngón giữa đánh dây 5 bằng cách móc từ dưới lên, ngón áp út đánh dây 6 cũng bằng cách móc từ dưới lên.

Ju gặt gù ra điều tâm đắc lắm. Nó hỏi.

- Đây là cách đánh bên tay phải hở chị?

- Ừ.

Sau rồi nó than.

- Nhưng anh thuận tay trái chị ơi!

Một luồng khí nóng dâng lên trong người, tôi để phăng cây đàn sang người nó, quát.

- Vậy để tí thầy giáo dạy.

Xét thấy phản ứng của tôi, nó ôm cây đàn cười khanh khách. Tôi lơ, giả tảng theo dõi những bài nhạc trước mặt, nhưng kì thực thì vẫn đang ngầm để ý Minh.

Minh dạo này gầy quá. Nhưng nụ cười thì vẫn ấm áp như ngày nào. Tôi biết là Minh vẫn chưa thấy tôi ở lớp học ghi ta này. Vì Minh ngồi bàn đầu còn tôi thì chọn bàn cuối. Kì thực là tôi cũng không biết nên mở lời với

Minh như thế nào. Vui vẻ như chào một người bạn mà ba tháng nay chỉ dám gọi điện nhắn tin hay chỉ mỉm cười?

Và rồi tôi chọn cách im lặng!

Phía trên bục giảng, thầy giáo dạy ghi ta bắt đầu giới thiệu về lớp, rồi nhấn mạnh vào một niềm vinh dự mà lớp học ghi ta của chúng tôi đang có, đó là một thành viên xuất sắc từng đoạt giải nhất ghi ta thành phố tham gia.

Chính thức tôi bị sặc nước miếng khi thầy giáo mời người tên Ju lên bục giảng chơi một bài ghi ta khởi động không khí.

Thế té ra là nó, cái tên Ju kia, không những không biết chơi ghi ta mà còn chơi rất đỉnh. Té ra là vừa mới đây thôi nó lừa tôi. Và té ra là tôi vừa múa rìu qua mắt thợ?

Nhưng mà nó chơi tay trái thật. Cũng khá cừ. Tôi vừa chăm chú theo dõi nó chơi ghi ta, vừa cố trấn an nỗi bực tức trong lòng.

...

Suốt giờ học ghi ta, nó cứ chăm chăm nhìn vào cây đàn của tôi. Tôi cáu. Gắt.

- Đàn tôi có nhỏ à? Nó bĩu môi.

- Làm gì có.

- Thế sao cứ nhìn chăm chăm cây đàn của tôi. - Tôi lườm.

- Đàn nó có biết ngượng đâu mà chị phải lo.

- Nhưng mà tôi thấy bất tiện.

Nó iu xiu.

- Người gì đâu mà đánh đá. Không định làm thanh niên nghiêm túc nữa à?

Tôi biết là nó đang nhắc tới cái vụ hai mươi nghìn giả kia. Tôi cũng biết là nó đang cố tình chọc tức tôi. Nhưng dù sao thì nó vẫn là đứa con nít, tôi miễn cưỡng nghĩ như thế, rồi cất giọng trong trẻo.

- Hey nhóc. Chơi trò chơi không?

- Có có có. Trò gì vậy?

- Trò "Xem ai im lặng lâu hơn" ha!

Và sau khi gật đầu đồng ý phần thưởng là một châu kem, nó mới buông tha cho tôi. Giờ học đàn cũng trật tự từ giây phút ấy.

....

Tan giờ học, khi đang lách cách lấy xe.

- Ki?

Người duy nhất gọi tên tôi bằng cái cách như vừa hỏi, vừa gọi ấy, là Minh. Xốc chiếc balô trên vai, tôi giả đồ như là ngạc nhiên lắm.

- Ủa. Minh hả. Trùng hợp quá ha!

Minh cười. Đẩy chiếc xe đạp ra khỏi chỗ để xe giúp tôi, đáp.

- Ủ. Trùng hợp quá. Đạo này trông Ki xinh hơn trước đây.

- Tôi cười híp mí.

Còn trông Minh thì gầy hơn trước và xấu nữa. Nói xong câu ấy. Chính thức là tôi thấy ngại.

Nhưng Minh thì cười lớn.

- Ha ha. Ki cũng không khác ngày trước là mấy nhỉ. Thì nó có quy luật mà.

- Quy luật?

- Ủ.

Minh ngừng cười, đôi mắt nâu nhìn xa xăm về một nơi nào đó.

Rồi, ở đâu đó, có một giọng nói...

- Yehhhh. Chị ơi đi ăn kem với anh thôi.

Tôi chết điếng người. Bên kia đường, lại là cái tên tiểu quỷ ấy, và cái lời hứa ăn kem sau cái trò chơi " Xem ai im lặng lâu hơn" trong lớp học. Tôi cười như mếu, vẫy tay đáp lại.

- Ủ. Đợi chị chút.

Nhưng chưa chờ tôi nói lời cuối với Minh, nó chạy tót sang, toe toét.

- Em chào anh ạ. Tạm biệt anh nhé. Bây giờ em với chị Ki đi ăn kem đây.

Tôi giận đến tím mặt. Nhìn ánh mắt khó hiểu của Minh, tôi cười rề rề giải thích.

- Ấy. Đây là Ju. Em họ của Ki. Được cái là nó cũng háu ăn lắm. Để ở nhà không an tâm nên Ki mang tới lớp học ghi ta. Nó vừa chơi đàn lúc đầu tiết ấy. Được cái là đàn hay và quậy. Giờ Ki cho em đi ăn kem, hẹn Minh khi khác.

Nói xong, tôi kéo tay Ju lôi đi.

...

Suốt quãng đường từ lớp ghi ta tới quán Kem, mặt Ju luôn trong tư thế đờ đờ sát khí. Dù không quay người lại, nhưng tôi biết, phía sau yên xe, khuôn mặt nó sẽ là như thế.

Tôi gọi chuyện.

- Bộ không thích đi ăn kem nữa hả?

- Em họ cơ à?

- Ha ha. Ra là ám ức à? Hay nhóc muốn là em ruột.

- Chị làm anh bức mình rồi đấy. Qua chờ đến quán kem nhanh đi.

Dù không nhìn thấy nó, nhưng tôi vẫn cố ngoái cổ lại lườm.

...

- Chị ơi. Cho em 5 cốc kem đủ loại: Xoài - Socola - Dâu - Mít - Dứa. Tất cả cho vào một chiếc cốc lớn nhé chị.

Chính thức là tôi thấy cần rút lương tâm "cái ví" khi đã rủ nó chơi trò " Xem ai im lặng lâu hơn" trong lớp học để rồi tương lai sẽ bị viêm màng túi cục bộ. Ngậm ngùi gọi cốc nước lọc. Nó thì chẳng mảy may để ý, vẫn hồn nhiên ngậm cốc kem to gần bằng cái chậu đủ màu hấp dẫn trên bàn, sau mới liếc sang cốc nước lọc của tôi.

- Ủa. Chị không ăn kem sao?

Tôi thều thào.

- Đói không?

Nó lắc đầu nguây nguẩy. Sau rồi cầm một chiếc thìa, đưa cho tôi.

- Ăn chung ha.

- Xem ra thì nó cũng có chút biết điều. Nhưng khi tôi vừa cho một thìa kem vào miệng, nó hỏi ngay.

- Người lúc này là người yêu cũ của chị à?

Tôi ậm ừ.

- Bạn chị.

Thấy vẻ mặt đó của tôi, bỗng dưng nó cười.

- Ra là đúng. Mà công nhận ngày trước chị có con mắt nhìn người ghê. Có vẻ hơi gầy.

Tôi gầy gầy đĩa kem, thật thà khai.

- Lần trước không gầy như thế.

Nó gật gù, ra điều đã hiểu. Khẽ à lên một tiếng.

- Có một quy luật là sau khi chia tay, con trai có vẻ xấu hơn trước. Con gái thì ngược lại. Có vẻ lại đẹp ra. Chị thấy anh nói có đúng không?

Tôi không biết là Ju nói đúng hay sai. Nhưng những gì nó nói, khiến tôi có chút mơ hồ. Thật ra thì tôi cũng không biết mối quan hệ giữa tôi và Minh kết thúc vì lí do gì. Chỉ biết rằng, một ngày nắng trong, Minh nói với tôi rằng: " Kì, chúng ta chia tay nhé." Tôi không níu kéo khi ấy, chỉ thấy những vệt nắng trở nên nhòe nhoẹt. Những ngày sau đó, tôi lạc lõng, tôi bơ vơ.

Sau tưởng quen, nhưng mỗi khi tình cờ gặp Minh, tôi vẫn không thể tỏ ra là mình bình thường được. Rõ ràng là chẳng thể là bạn như trước, vì

trước đó đã từng là một đôi. Cũng chẳng thể tỏ ra là người xa lạ, vì đã từng quá thân thiết. Ba tháng là quãng thời gian không đủ để tôi quên Minh.

- Hey Ki. Chị thấy anh nói có đúng không? Lần thứ hai rồi đấy.

Nhìn điệu bộ cau có của Ju, tôi phì cười. Gật đầu.

*

Lúc về, Ju đòi đổi vị trí. Tức là nó chở tôi còn tôi thì ngồi sau xe đạp. Khi tôi rú ầm lên ở đằng sau xe, nó gần như thét lên.

- Bộ chị khùng hả. Con gái con đũa. Ngồi thế có mà cày răng xuống đường à?

Tôi trong tư thế ngồi quay ngược lại với yên xe, cười khanh khách.

- Lâu rồi chị không được ngồi ngược thế này. Cảm giác thật là thú vị.

- Đúng là... Trẻ con. Thế có mát không?

- Gió quá trời. Tiếng gió ngược xuôi. Vi vu vì vù.

Kétttttt...

Ju nhảy phóc xuống yên xe. Nó ngang nhiên bảo tôi.

- Thôi. Anh với chị đổi chỗ.

Và khi tôi bực tức gò lưng ra đạp xe, thì ở đằng sau. Ju cười hí hả.

- Cảm giác đúng là..... Phiêuuuuuu... quá đi thanh niên ơi.

Tôi chỉ biết nuốt trọn cục tức vào bụng. Té ra là nó kêu tôi đổi chỗ để bắt chước tôi, ngồi ngược sau yên xe!

*

Những ngày sau đó, tôi nhận được nhiều tin nhắn của Minh hơn. Dù chỉ là những tin nhắn hỏi thăm bình thường, nhưng tâm trạng tôi có chút vui vẻ hơn trước. Minh vẫn luôn là chàng trai chu đáo và ân cần như vậy.

- Hey Ki. Chị có muốn anh dạy đàn cho không? Tôi ôm một đồng sách vở đặt lên bàn, thở không ra hơi.

- Nhóc làm bài cho chị để chị học đàn. Mà lớp 12 rồi, không lo học hành đi.

Ju vác cây đàn ghi ta ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, ngó lơ.

- Chị lo cho anh à?

- Bộ nghĩ chị rảnh à? Bày đặt không biết chơi ghi ta, giờ lại đòi dạy ghi ta cho chị á?

Ju cười khì khì, nó gãi đầu.

- Chị thù dai thế.

Tôi bĩu môi, sau rồi cũng đề nghị.

- Nghe bài nào vui vui đi.

Thế là nó đánh bài "Take me to your heart".

Có một điều mà tôi phải công nhận, là nó đánh đàn cực đỉnh. Phong thái rất chuyên nghiệp và trông khá chững chạc, khác hẳn với vẻ mặt lúc nó nhớn như trên trời tôi. Tôi trầm ngâm nghe tiếng đàn mềm mượt. Cho đến khi nó nổi hứng dùng cả 5 ngón tay phá những nốt nhạc.

Tôi la lên.

- Một ngày mà nhóc không khiến chị giật mình thì không chịu được hả?

Nó ỉu xìu.

Tại anh bị chuột rút chứ bộ.

Thật không? - Tôi hoài nghi.

- Thật. - Nó gật đầu.

- Thế khỏi chưa?

Nó cười như không, nheo mắt nhìn tôi.

Thế lúc chị nghe tiếng đàn ghi ta, chị nghĩ tới điều gì?

Tôi thẳng thừng.

- Kem.

Không biết cái từ "Kem" của tôi có ý nghĩa như thế nào với nó, mà khi nghe câu ấy, nó kêu lên.

- Huda. Tuyệt!

Xong cùng với cây đàn, nó chạy tót vào nhà.

Ju là vậy đấy. Tính khí thì thất thường khó đoán. Nhưng cũng không thể phủ nhận được rằng, có nó là hàng xóm, không khí đúng là vui vẻ hẳn lên.

...

Tôi và Ju vẫn đều đặn đến lớp ghi ta mỗi tuần một lần vào chiều thứ 7. Nói một cách chính xác hơn thì tôi như có một cái đuôi. Cứ tầm 5 giờ

chiều, khi nó vừa đi học về, là y như rằng nó phi ngay sang nhà tôi, chờ.

Nó chờ tôi chờ nó đi học ghi ta.!!!

Vài ngày đầu, tôi gò lưng ra đạp trong khi nó ngồi ngược ở đằng sau. Tôi điên lắm. Nhưng ngắm ra thì cho nó đi cùng cũng có cái lợi. Chẳng là lớp ghi ta bắt đầu lúc 6 giờ tối đến 8 giờ. Đường từ lớp về nhà có một đoạn khá là tối, có nó đi cùng, tôi cũng bớt sợ. Vài hôm sau, nó cũng có vẻ biết điều, kêu để nó chở, còn tôi thì ngồi đằng sau. Tôi mừng rơn. Sau cùng có khen nó vài lời.

- Em đúng là một chàng trai tốt bụng đấy Ju. Nghe vậy, nó vênh váo.

- Cái đó thì không cần chị phải khen. Anh biết rồi.

Tôi cười, hỏi.

- Thế nào. Cảm giác ngồi sau xe mà quay lưng lại có hay không?

Vai nó khẽ nhô lên như vừa hít một hơi thật sâu, sau lại trùng xuống. Giọng nó trầm trầm như tiếng mưa đá.

Cảm giác có một người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt.

Tôi nhất trí, gật gù theo.

Lớp học ghi ta đa số đều là sinh viên nên không khí cũng khá là ồn ào và náo nhiệt. Nhưng trong cái không khí ồn ào và náo nhiệt ấy, tôi vẫn nhận ra vẻ mặt bất thường của Minh.

Vài ngày hôm nay, Minh khá là trầm tĩnh. Những tin nhắn cuối ngày với Minh cũng dần ít đi. Đoán là có chuyện, cuối buổi học ghi ta, tôi cố ý chờ Minh.

Nhìn thấy Minh ở cửa lớp, tôi vẫy tay.

- Hey Minh. Hôm nay cậu chơi đàn hay đấy. Minh thoáng bất ngờ, sau rồi cũng mỉm cười.

- Bài đấy Minh tập ba, bốn ngày lận.

Tôi hồ nghi liếc nhìn Minh.

- Ba, bốn ngày mà chơi được bài khó thế á?

- Haha. Thật ra là cả một tuần trời đấy. Đúng là không thể nói dối với Ki được.

Tôi cười theo. Nhưng cảm giác gượng gạo quá. Lát sau, Minh ngập ngừng.

- Ki. Ra chỗ này một lát với Minh được không? Tôi dẫn đi nhìn đồng hồ, sau lại nghĩ tới vẻ mặt nhăn nhó của Ju. Nhưng rồi, tôi cũng khẽ gật đầu. Minh đang có chuyện buồn và cậu ấy cần ai đó để nói chuyện.

Nhắn tin cho Ju xong, tôi và Minh rời lớp học ghi ta.

*

Suốt quãng đường dài, Minh vẫn im lặng. Tôi ngồi sau xe với những ý nghĩ mơ hồ. Nhưng rồi không quen với không khí im lặng, tôi cũng cố mở lời.

- Hà Nội hôm nay đông hơn mọi ngày đúng không Minh?

Minh cười.

- Ừ. Hôm nay là thứ bảy. Lần trước thì Ki hỏi "Hà Nội hôm nay bình lặng hơn mọi ngày." Có lẽ bây giờ Hà Nội đông hơn thật.

Tôi im lặng không đáp. Vô thức nhớ lại quãng thời gian trước. Tôi và Minh vẫn thi thoảng dạo quanh phố bằng xe đạp. Ngày ấy, cảm giác đường phố không nhộn nhịp và ồn như thế này.

Chẳng biết cảnh vật khác, hay lòng người đổi thay để đến khi nhìn mọi thứ xung quanh, bàng hoàng nhận ra, nó cũng không còn như trước nữa.

Tôi ngập ngừng hỏi.

- Minh có chuyện gì không vui đúng không?

Minh im lặng. Tôi chỉ còn nghe thấy tiếng gió nhè nhẹ bên tai, Hà Nội hôm nay ồn ào và nhiều gió.

- Minh có thích một cô gái. Kì ạ.

Gió vẫn vậy, cứ vi vu bên tai. Nhưng lời Minh nói át cả tiếng gió, cả tiếng con tim tôi đang rộn ràng. Vui hay là buồn đây.

- Đó là người mà Minh vẫn dõi theo, vẫn cứ dặn lòng mình đừng yêu nữa, nhưng thực sự thì không thể dừng được. Làm sao bây giờ Kì?

- Cảm giác thế nào khi bạn trai cũ hỏi chuyện tình cảm với một cô gái khác?

- Không!

Tôi chẳng cảm thấy gì, chỉ thấy mọi thứ trở nên nhòe nhoẹt. Minh đã yêu ai đó, và đó là cô gái may mắn - Tôi chắc chắn là vậy.

Nén giọng. Tôi nghẹn ngào.

- Vậy thì Minh cứ yêu thôi.

Nhưng cô gái đó không yêu Minh. Ki à.

Sao Minh biết? - Tôi hỏi.

- Minh cảm nhận.

- Vậy chẳng có gì là chắc chắn cả. Hãy nói cho cô ấy biết.

Rồi tôi hô thật to.

Chai yooo.

Minh cười. Tôi cũng cười. Chiếc xe đạp chậm chậm dạo qua những con phố quen thuộc. Hà Nội vẫn đông và nhiều gió.

*

Vừa về đến nhà, khi đang lách cách tra chìa khóa để mở cổng, tôi có để ý thấy phòng Ju chưa bật điện, cửa ngoài vẫn khóa. Quái lạ thật, bình thường giờ này nó đã bật cả chùm đèn Xanh - đỏ - vàng của mình. Lớp ghi ta tan lúc 8 giờ, vậy nó đã đi đâu?

Tôi lục điện thoại, gửi một tin nhắn cho Ju.

- Chưa về nhà sao Ju?

- Anh đang ở quán kem. Hôm nay chị nói sẽ đi ăn Kem với anh còn gì?

Mắt tôi tí nữa lòi luôn ra ngoài khi đọc tin nhắn của nó. Tôi biết là nó kì quái, nhưng cũng không đến mức quá dở người thế này. Bây giờ đã là 9 giờ 30, vậy là nó cứ ngồi đó đợi tôi một tiếng rưỡi chỉ vì cái lời nói bông quơ mà chính tôi cũng không nhớ. Té ra khi tôi nhắn tin kêu nó cứ về trước, nó không nhắn tin lại và thế là giờ nó ở quán kem???

Nó đợi tôi đi chơi về sao? Trời ạ! Hôm nay nó có trúng gió không vậy?!!

...

Bước vào quán kem quen thuộc, tôi tưởng mắt mình hoa. Trước mặt tôi là tận 5 cốc kem lặn. Mà nào đâu phải 5 cốc kem thường. Mà là 5 cốc kem chậu!!!

- Kio

Nhìn thấy tôi, Ju hất hàm.

- Ngồi đây ăn kem cho quên hết sự đời đi chị.

Tôi suýt nghẹn. Tí tuổi đầu mà ăn nói như ông cụ.

Kéo chiếc ghế đối diện với nó và ngồi xuống, tôi khẽ cau mày.

- Làm gì mà muốn quên hết sự đời? Nó đẩy một ly Kem về phía tôi, hớn hờ.

- Cạn ly!

Và thế là nó nghiêm nhiên ngồi ăn kem. Tôi cũng chỉ biết lắc đầu. Đành lòng nhìn nó ăn kem một mình cũng không lờ, tôi cũng ra sức ăn!

Nhưng mà công nhận kem ở Naïve ngon tuyệt cú mèo. Dù đã là quán quen thuộc, nhưng mỗi lần vào đây và thưởng thức những ly kem đủ sắc màu, hương vị chẳng lần nào là giống nhau. Lúc thanh thanh, lúc đậm sắc, nhẹ nhẹ trên đầu lưỡi với vị lạnh khó quên.

Cứ thế, cho đến khi cả tôi và Ju mỗi người đã ăn hết cốc Kem thứ hai. Trên bàn chỉ còn trơ lại một cốc cuối cùng, chẳng đăn đo, như mọi ngày, tôi và nó dùng chung.

- Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?

Tôi gật gù khi nghe lời nói gần như quen thuộc của Ju. Lần nào nó hứng lên là y như rằng lại nói câu này. Và lần nào tôi cũng ậm ừ đáp lại.

Ừ.

- Thế hôm nay chị đi với anh Minh, có được coi là một điều điên rồ không?

- Biết ngay mà. Cái kiểu nói câu trước đệm câu sau, câu sau dẫn lối tôi vào tròng của nó lần nào cũng khiến tôi bị nghẹn.

Tôi liếc mắt qua, thản nhiên nói.

- Cũng chưa chắc. Chỉ là tâm sự vợ vẫn thôi.

- Chưa thấy ai như chị. Lo chuyện bao đồng. Nó nói tôi lo chuyện bao đồng. Tôi lo chuyện bao đồng?

Tôi gằn giọng hỏi lại.

- Chị lo chuyện bao đồng?

- Thì chị vẫn cứ lo lắng cho Minh còn gì? Chỉ là hiệu ứng sau khi chia tay. Suốt ngày ngoái cổ nhìn lại những gì đã đi qua, chị không thấy mỏi cổ à.

Tôi không biết trả lời như thế nào sau câu hỏi nửa đùa nửa thật của Ju. Có thể cái mà Ju nói là đúng. "Hiệu ứng sau khi chi tay"!

Tôi thừa nhận là mình không thể giả lơ khi Minh có chuyện gì buồn cần tâm sự. Hay chỉ cần nhìn thấy nét mặt bất thường của Minh, tôi cũng đoán ra cậu ấy gặp vấn đề gì. Đến giờ, tôi vẫn hiểu Minh. Hoặc cố tỏ ra là

hiếu. Nhưng cảm giác, chẳng còn như trước nữa. Tôi không còn yêu Minh. Tôi biết. Nhưng tôi vẫn không đủ tự tin để nói rằng: "Tôi không còn tình cảm với Minh." Thứ tình cảm nửa vời, chẳng thể quan tâm như trước, nhưng vẫn không thể buông tay. Chẳng biết sẽ đi đến đâu, nhưng cũng không lỡ mà rẽ ra con đường khác. Có chẳng là tôi đang đi lùi. Tiến về phía trước nhưng vẫn ngoái cổ nhìn về phía sau.

- Hey! Anh hỏi là chị không mời cô à Ki?

Lần này, khi nghe cái giọng có chút nổi loạn của Ju. Tôi không bực như những lần trước. Chỉ mỉm cười.

- Mời. Có mời.

Nó vừa như nghi ngờ, vừa như mắc cười.

- Thế mà để anh đợi chị ở quán kem này chín mươi phút đấy.

- Chị xin lỗi. Nhưng lần sau nếu đợi thì phải nhắn tin cho chị.

Nó có vẻ hơi bất ngờ với vẻ mặt hình sự của tôi. Sau rồi cười khì khì, gãi đầu.

- Biết trước đã giàu.

"Biết trước đã giàu"?! Đúng là biết trước đã giàu!!!

Biết trước sẽ như thế này, thì sau cùng khi rời quán kKem tôi đã không để nó chờ. Để đến bây giờ, nó đạp xe kiểu gì mà tuột cả xích. Chẳng có quán sửa ven đường, cộng với cái vẻ lóng ngóng của nó, kết quả là cả hai đứa phải đi bộ dọc xe về!

Rồi nó cũng động viên được một câu.

- Cứ coi đây là một việc điên rồ nhé! Hazzzz.

*

Tháng 11. Thời tiết hơi se lạnh.

Mùa đông năm nay đến muộn, Hà Nội không đủ lạnh để khoác chiếc áo bông dày cộm như năm ngoái. Chỉ cần mặc một chiếc áo len cao cổ bên trong, ngoài khoác chiếc áo khoác nhẹ, cũng đủ ấm.

Đã 2 tháng trôi qua. Hai tháng kể từ ngày Minh cùng tôi dạo quanh con phố đầy ánh đèn ấy. Hai tháng với những buổi học ghi ta thiếu tiếng đàn của Minh.

Minh đột ngột rời xa Hà Nội, rời xa những con đường đầy ánh đèn điện đường, rời xa những cơn gió chiều tối, xa tôi. Là thật.

Minh sang Mỹ du học cùng suất học bổng mà cậu ấy đã nỗ lực suốt một năm qua để dành được.

Tôi mừng cho cậu ấy. Nhưng chẳng thể kìm được nước mắt, khi đọc được email của Minh.

...

Mỗi lần nói chuyện với Ki, Minh đều cười như cái icon đấy. Nhưng giờ, chắc chẳng còn cười híp mắt như thế được nữa. Minh chỉ cười được như thế này, ☺. Minh đã lên chuyến bay sớm nay.

- Ki cũng biết suất học bổng này, Minh đã từng mơ ước đạt được nó đã lâu. Thực ra, Minh đã đạt được nó cách đây ba tháng Ki à.

Minh nói chia tay, cũng chỉ vì muốn tập trung học để giành suất học bổng này. Nhưng khi có được nó rồi, cảm giác tòi tệ lắm!

Minh biết mình thật tệ. Minh dùng lí trí để xét đoán tình yêu của hai đứa. Và Minh buông tay Ki.

Cảm ơn Ki vẫn còn quan tâm tới Minh, vẫn có đủ thời gian cho Minh. Cũng cảm ơn Ki, vì không còn yêu Minh nữa.

Và Minh cũng có thể yên tâm mà xa Ki được rồi. Hãy luôn là cô gái vui vẻ và cười nhiều hơn nữa nhé. Ki.

Tôi không biết là mình đã khóc bao lâu khi đọc xong email đó của Minh. Chỉ biết, lúc tôi ngẩng đầu lên, Ju đã ở bên cạnh. Nó không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi. Bàn tay Ju siết chặt lấy tay tôi, nó mạnh mẽ nói.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Tôi tin.

Rồi mọi chuyện sẽ ổn. Như những gì Ju từng nói: Chia tay rồi, thì nên nhìn về phía trước. Ngoái cổ nhìn lại và ràng buộc mình với quá khứ, chỉ làm cả hai thêm mệt mỏi thôi.

Tôi biết, vì con tim lúc này, bình yên lắm!

Lịch học thay đổi, nên tôi cũng không đủ thời gian để đến lớp học ghi ta. Hàng xóm nhà tôi - Ju, nó cũng bắt đầu lịch học thêm dày đặc vì năm tới, nó bước vào kì thi đại học.

Mùa đông, sáng sớm trời khá nhiều sương và lạnh. Ấy vậy mà Ju dậy rõ sớm. Việc nó dậy sớm thì tôi cũng chẳng mấy may quan tâm. Nhưng...

Việc đầu tiên khi nó dậy là gọi điện ngay cho tôi, nghe thấy cái giọng uể oải ngái ngủ của tôi, nó sẽ lấy một cái còi và ra sức thổi.

Chính thức là tôi thấy mình ngu khi than phiền với nó về điểm thể dục ở lớp.

Chẳng là môn chạy của tôi điểm khá tệ, thế là nó cao hứng muốn giúp tôi cải thiện. Tôi gật đầu cái rụp. Và thế là có hậu quả này. Đã hơn tuần nay.

Trong khi tôi run cầm cập nhắc những bước chân đầu tiên thì nó cười như vừa trúng số xổ độc đắc trong lớp áo dày cộm. Việc duy nhất nó làm lúc này là ngồi xem đồng hồ bấm thời gian tôi chạy và gào lên ba chữ: "Vẫn chưa được!"

Tôi thích mùa đông. Thích cảm nhận cái rét đậm. Cảm rét tôi càng thích. Nhưng tiếc là mùa đông năm nay không lạnh như trước. Khi tôi cau có than phiền về điều ấy, Ju nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái.

- Bộ chị khùng hả?

Tôi xoa xoa hai tay vào nhau, nhìn những làn khói theo hơi ấm người lan ra, lẫn vào trong giá lạnh, thích thú.

- Khùng nhưng cũng có người khùng theo là được.

Ju không nói gì. Nó nhướn mày ra điều khó hiểu, nhưng trên môi, vẫn nở một nụ cười gian hết cỡ.

Thời gian này, thỉnh thoảng tôi có nhận được email của Minh. Nghe Minh tâm sự về cuộc sống xa nhà, về những phương pháp học mới ở bên Mỹ và công việc làm thêm nhưng phải "thận trọng" của Minh.

Có lần chat webcam, Minh có hỏi tôi về Ju, tôi kể lể rằng nó là một đứa kì quái, phá phách và hay làm phiền tôi. Minh lặng thinh nghe tôi kể chuyện, thỉnh thoảng mỉm cười rồi gật đầu. Nghe tôi than thở một lúc, Minh mới mở lời.

- Đó là một chàng trai mạnh mẽ. Tin Minh đi.

Tôi biết. Minh nói đúng. Ju là một chàng trai mạnh mẽ và khá độc lập. Nhờ Ju, tôi thấy mình khác trước. Theo một hướng tích cực hơn.

Tôi không còn hay than vãn về những gì đã xảy ra, hay những rắc rối mà tôi gặp phải. Thay vào đó, Ju chỉ cho tôi cách nhìn khác đi, tích cực hơn. Ví như khi công việc làm thêm của tôi có chút rắc rối, Ju thường ngồi nghe tôi huyên thuyên, sau rồi chỉ cho tôi những gam màu khác trong những điều rắc rối ấy. Thì ra nếu nhìn mọi rắc rối trong cuộc sống bằng con mắt khác, sẽ thấy những thay đổi thật đáng ngạc nhiên.

Ju cũng thường cùng tôi làm những điều điên rồ theo cách mà tôi muốn. Đi xe thì ngồi ngược lại ở phía sau. Ăn kem vào mùa đông. Thối cả chùm bóng bay xong lại cười man rợ cầm một chiếc kim để chọc thủng. Tập chơi ghi ta bằng cả hai tay.

Mùa đông cũng lặng lẽ trôi qua, với những kỉ niệm khó quên như vậy.

*

Hè đến. Tôi lao đầu vào học để thi hết môn. Còn Ju thì chăm chỉ tới lớp học thêm.

Cửa nhà lúc nào cũng trong tình trạng khóa ngoài, cả tôi và nó đều bận với những lịch học kín mít. Tôi cũng thấy nó lạ. Bớt quậy phá, bớt nói nhiều, cũng bớt chọc tôi hơn.

Tôi hồ nghi có lẽ do nó học nhiều, nên tính khí thất thường. Nhưng sau rồi cũng ngẫm lại cái điều mà mình hồ nghi kia chưa chắc đúng. Bằng chứng là chỉ còn một tháng nữa là thi tốt nghiệp, ấy vậy mà chẳng thấy nó học hành gì.

Chiều chủ nhật là thời gian rảnh duy nhất của tôi, nhưng vẫn phải ở nhà để làm bài thuyết trình. Năm hai đại học, sau khi thi hết môn, chúng tôi phải làm một bài thuyết trình tổng kết môn học.

Trong khi tôi ngáp trong đồng sách, thì thỉnh thoảng ngược đầu lên, cứ thấy một cái bóng thập thò ở ngoài cửa sổ. Lúc đứng dậy xem nó là cái gì, thì cái bóng đen đó vụt biến mất. Tôi chắc chắn đó là Ju. Nhưng lẽ nào học nhiều quá, giờ ít học đi, nó bị tẩu hỏa nhập ma chẳng???

Đến khi nó cứ lấp ló như vậy độ chục lần, tôi bực mình, gạt đồng sách vở sang một bên, giậm chân bành bạch trước cửa.

- Ju. Bộ điên à?

Nó nghe vậy, thò đầu ra ngoài cửa sổ, lắc đầu nguây nguẩy, sau lại biến mất.

- Điên mất!

Nhưng rồi tôi cũng phấp phỏng đoán ra cái lí do. Té ra là nó đang trốn một đứa con gái.

Tôi để ý thấy có một cô nhóc gần tuần nay, chiều nào cũng thập thò ở đầu cổng. Khi tôi vừa dắt chiếc xe đạp ra ngoài chuẩn bị đi làm thêm, thì nó vụt chạy tới. Nó nhìn tôi một lúc, sau ngáp ngừng.

- Chị. Anh... Anh Ju có nhà không ạ?

Tôi té ngửa. Việc tên nhóc Ju đó có ở nhà không sao lại hỏi tôi? Tôi liếc nhìn nó một lượt, con bé có mái tóc xoăn nhẹ và đôi mắt long lanh trông rất đáng yêu. Lâu không thấy tôi trả lời, con bé lí nhí lần nữa.

Em thấy anh Ju nói khi nào muốn gặp anh ấy thì cứ nói với chị. Vì chị nhà cạnh anh ấy.

Một luồng khí nóng bốc lên trong người. Tôi biết là cái tên Ju cà chớn này nó lại bày trò quái quỷ gì đây mà. Đâu phải bỗng nhiên nó lại dở chứng ra như thế.

Tôi cười như không.

- Em nhầm người rồi. Chị là nhà đầu tiên. Không cạnh nhà Ju bạn em.

- Ủa. Em nhầm sao được. Cả xóm trọ này có mỗi mình chị có xe đạp không giở thôi. Anh Ju dặn em như thế.

Tôi tím hết cả mặt mũi. Rồi cũng cười cười.

- Thế em là...

- Em là Mai Anh. Học kém anh Ju một lớp. Em... em... em đến đây để tìm anh Ju.

- Có chuyện gì vậy em?

Nhìn vẻ mặt có điều quá quan tâm của tôi, con bé thẹn thùng.

- Em muốn theo đuổi anh ấy.

- Tôi choáng! Đúng là rất đậm chất teen!

- Ấy. Thế này em. Giờ chị đi làm thêm. Có gì muốn nhắn với Ju thì lúc nào gặp, chị nhắn nhóc ấy cho Mai Anh nhé.

Con bé hồn nhiên đáp.

- Vâng! Chị bảo anh ấy nhắn tin trả lời em nhé!

...

Tiếng xích xe đạp lạch cạch xen lẫn với nỗi bực tức của tôi. Rõ là cái tên nhóc hàng xóm lăm chuyện. Chuyện tình cảm của nó lại còn lôi cả tôi vào. Thi thố đến nơi rồi, còn bày đặt yêu với đương. Rõ là lăm chuyện!

Mùa hè, với những cơn mưa rào bất chợt không khỏi khiến tôi bực mình. Rõ ràng lúc trước trời vẫn nắng trong, thế mà chẳng mấy chốc, đổ mưa ngay được. Đã thế, công việc ở tiệm bánh hôm nay cũng không mấy suôn sẻ, đi làm về lại gặp ngay cơn mưa rào bất chợt. Rõ là đen thui.

Phi chiếc xe về nhà, tôi ướt như chuột lột. Vội vàng mở cổng. Chẳng biết Ju về khi nào, thấy tôi, nó cầm một chiếc ô to sụ ra, hốt hoảng.

- Ủa. Chị đi làm mà quên áo mưa sao không gọi anh?

Tôi nhìn thấy cái vẻ mặt gần như mất tích cả tháng trời của nó, cái.

- Cũng còn nhớ chị là ai cơ à?

Ju một tay dắt xe cho tôi, một tay cầm ô, nó thân nhiên đáp.

- Thì cứ nhớ là có một người hàng xóm chiều cao đến vai anh là được.

Tôi cau mày nhìn nó.

- Ướt thì cũng ướt rồi. Che ô làm gì nữa. Mau vào học đi. Học xong thì lo nhắn tin cho Mai Anh. Sao việc gì cũng đến tay chị thế?

Nó bỗng dừng cười. Sau phát ra thành tiếng. Tôi lườm nó mấy cái, rồi cũng cố tìm cách mở cửa phòng. Trước khi đóng cửa lại, tôi quát nó câu cuối.

- Ở ngoài đó mà cười.

Thay bộ quần áo ướt, chuẩn bị đồ ăn và mang sách vở ra chuẩn bị học bài. Chừng 30 phút sau, tôi nhận được tin nhắn của nó.

- Biết là chị đi mưa không bị ốm. Nhưng vẫn cứ nhắc chị đừng để tóc ướt khi ngủ. Dễ cảm lạnh đấy.

Tôi lờ mờ cái tin nhắn của Ju, cau có nhắn tin lại.

- Lo cho Mai Anh đi. Kệ chị.

- Haha.

Ngay cả nhắn tin nó cũng cười. Ngay cả khi nó cười cũng làm tôi điên tiết.

*

Hôm sau, tôi dậy thật sớm. Cố gắng ra khỏi nhà trước tiên. Đầu tiên là không muốn giáp mặt với cái tên Ju đấy, sau là cũng không muốn đụng mặt nhỏ Mai Anh suốt ngày hỏi tôi: "Chị ơi, anh Ju có nhà không chị?"

Vừa dắt xe ra ngoài cổng, tôi có thấy vài ba bóng người. Cũng có chút hồ nghi, tôi dựng chân chống xe, đi sát vào mép tường, lén mắt nhìn qua khe nứt nhỏ sau cổng sắt.

Tôi lờ mờ nhận ra nhỏ Mai Anh. Nhưng lần này, nó không đi một mình, mà cùng với hai nhỏ bạn chạc cùng tuổi khác. Cả ba đứa cứ thập thò ngoài cổng. Tôi đúng là bái phục khả năng của con nhỏ, mới 6 giờ sáng. Phen này, chắc Ju không gặp nó thì không xong rồi. Khi tôi định bụng đi lối cửa sau, thì có thấy vài tiếng xì xào.

- Mai Anh. Đây hả? Nhà Ju đây hả. Sao lần trước đến nhà to lăm cơ mà.

- Ủ. Đây nhà trọ. Cũng là nhà Ju. Nghe bảo trọ để ôn thi. Và cũng vì cái con nhỏ mà Ju nói.

- Nhỏ mà Ju bảo thích đấy hả. Khiếp. Chắc phải xinh lắm. Nhà to thế mà không ở lại chui vào chỗ trọ sinh viên này vì nhỏ đó.

- Ôi dào. Tao gặp rồi. Nhìn mặt cũng phổ thông thôi. Nhìn lâu cứ thấy dần dần. Hình như sinh viên năm hai.

- Ủa. Hơn tuổi à.

- Ừ. Nhưng mà trông cứ như đứa lớp 10. Không phải thế chứ. Mà tên gì?

- Tên Ki. Kì cục.

...

Tôi suýt té. Nó, cái con nhỏ Mai Anh kia, nó bảo cái tên tôi kì cục. Tên của tôi kì cục? Kì cục? Lớp 10. Trông dần dần à? Rõ là cứ chị chị em em với nó suốt, ra là nó là kiểu như thế này. Đúng là cái vẻ bề ngoài dễ đánh lừa người khác mà.

Tôi hùng hồn, định ra phân bua thắng thua, thì ngoài cổng, có tiếng của Ju.

- Làm gì ở đây vậy?

Mấy đứa con gái giọng cũng có vẻ hốt hoảng, đứa nọ đùn đẩy đứa kia, sau mới có tiếng.

- Bọn em đi ngang qua.

- Thế đi tiếp đi.

Chẳng biết nét mặt của Ju khi đó như thế nào, mà cả lũ con gái vùng vằng bỏ đi. Khi cánh cổng sắt chuẩn bị mở, tôi cuống cuống chạy ra chỗ chiếc xe đạp, định bụng chuồn thẳng.

- Hey. Thuốc này chị ơi.

Khi tôi quay đầu lại, thấy trên tay Ju có một bìa thuốc cảm, tự dưng thấy cổ họng nghèn nghẹn. Miễn cưỡng hỏi nó.

- Đi mua thuốc à?

- Đúng. Hôm qua chị đi mưa nên anh mua cho đây.

Nhìn ánh mắt trong veo như phủ một làn nước mỏng của nó, tôi thấy cổ họng đắng ngắt. Thấy vậy, Ju chạy đến bên tôi.

- Chị sao vậy?

- Em không ở nhà mà lo học bài, chạy đến đây làm gì?

Nó có chút ngập ngừng. Sau rồi đá vu vơ một viên sỏi dưới chân. Hỏi nhỏ.

- Chị nghe thấy mấy đứa con gái kia nói chuyện rồi à?

- Ừ. Nghe thấy cả... Cả đoạn nhỏ Mai Anh nói em thích chị.

Tai nó bỗng dưng đỏ phừng phừng. Miệng thì ấp úng không nói được lời nào. Nhìn dáng vẻ của nó, tôi phì cười.

Nó lừ mắt nhìn tôi.

- Bộ buồn cười à?

Tôi không trả lời. Chính xác là không thể trả lời được vì miệng vẫn cứ mở rộng đến mang tai vì buồn cười.

Hôm nay, trời nắng trong veo.

*

Cầm tờ giấy đồ đại học trên tay, nó gào lên.

- Chị ơi! Ngày mai đợi anh đi học với nhé!

Có những chiều, khi Ju siết chặt tay tôi băng qua những con phố cổ Hà Nội, tôi có thì thầm hỏi Ju vì sao những ngày ôn thi đại học lại hay tránh mặt tôi, và vì sao chỉ khi đỗ đại học rồi, Ju mới nói thích tôi.

Lúc ấy, Ju siết chặt tay tôi hơn nữa, đáp.

Tránh mặt chị để dễ ôn thi hơn đấy. Nhìn mặt chị chỉ muốn cãi nhau. Với lại, có nhiều lần thấy cứ nhớ nhớ, thập thò chạy sang, toàn bị chị gào ròi quát. Bây giờ thì không thể rồi, trước giờ cứ nghĩ chị học đại học, nên anh không dám cãi chị. Giờ anh cũng vào đại học rồi nhé. Anh cũng học sửa xe đạp rồi. Khi nào anh với chị đi chơi, xe có tuột xích không lo dắt bộ như lần trước nữa. À. Giờ không kêu chị nữa, kêu "em" nhé. Ha ha.

Mặc dù nghe lời giải thích của Ju, tôi tức phát điên. Nhưng cũng cảm thấy trái tim bình yên đến lạ. Tôi biết, Ju không nói yêu tôi một cách vội vàng, vì Ju sợ tôi nghĩ xa xôi, nghĩ rằng đấy chỉ là tình cảm nhất thời. Chỉ là tôi nhận lời yêu Ju để thực sự quên đi một người. Tình yêu vẫn luôn cần thời gian. Thời gian để quên đi một người. Và cần thời gian, để yêu một người khác.

*

Nếu có chia tay, thì đừng nhìn lại những gì đã qua và sống trong quá khứ. Luôn có những cánh cửa khác mở ra, và có những điều tốt đẹp đang đợi ở phía trước.

Chỉ là: Sau khi chia tay. Có đủ dũng cảm để bắt đầu một tình yêu mới?!

Phía bên kia đường, dưới những tán cây lòa xòa trong nắng. Có một chàng trai vẫn nhìn một đôi trai gái bên kia đường, rồi nở một nụ cười ầm áp. Chàng trai đó là Minh. Thực ra, Minh không hề sang Mỹ dù anh đã

giành được suất học bổng toàn phần. Trước ngày bay, Minh đột ngột hủy. Sau rồi biết cô gái mà anh không thể nào quên có đăng kí học ghi ta, anh đăng kí vào lớp ghi ta ấy.

Minh mong rằng, sự quay lại của anh không phải là quá muộn. Nhưng, cô gái mà anh đã buông tay ấy, đã nắm một bàn tay khác.

Minh chưa từng hối hận vì đã chia tay Ki. Anh chỉ hối hận, vì đã không đủ can đảm để yêu.

Nhưng...

Chia tay, cũng không phải là hết yêu!

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Quá Trẻ Con! Nhưng... Rất Quyến Rũ

Phần hai của "Chị ơi! Ngày mai đợi anh đi học nhé!"

*

Tôi gọi Ju là "anh" và xưng "chị"!

- Này Ju, sao anh để điểm thể dục thấp thế này hả?

- Anh thích thế đấy. Chị làm gì được!

- Bộ điên hả Ju.

- Thế chị có cách nào giúp anh không?

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, sau rồi cũng gục gặc đáp.

- Được rồi. Mai chị sẽ gọi anh dậy tập chạy.

- Ha ha. Ngày xưa anh cũng giúp chị điểm thể dục còn gì. Giờ coi như đền đáp lại công ơn ngày xưa. Có gì đâu mà chị nhăn nhó.

Nhìn vẻ mặt đặc ý của Ju, tôi giậm chân bành bịch trước cửa, càu nhàu.

- Đúng là đồ cáo già gian ác. Cố tình chứ gì?

- Ủ ầy.

- Đúng là đồ trẻ con. - Tôi tức tối.

Ha ha. Xem ai cao hơn.

Tôi đóng cửa! Như mọi ngày!

*

Lần nào cũng vậy, nói chuyện với Ju chừng 5 phút trở lên là y như rằng tôi bị trêu cho tức điên người. Nhưng cũng chẳng biết ầm ức thế nào, bởi kiểu nói chuyện của tôi và Ju luôn là thế này: Ju đang gặp vấn đề gì đó nhưng chẳng thiết tha mấy việc giải quyết vấn đề đang gặp phải, trong khi ấy tôi lại la ó và kêu giúp Ju, sau đó thì lại té ngửa ra rằng, Ju cố tình đưa tôi vào bẫy!

Ju trẻ con. Cực kì trẻ con!

Ju vẫn tranh với tôi vị trí ngồi ngược sau yên xe, vẫn ngang nhiên giật của tôi một quả bóng bay để chọc cho nổ, cố tình trát lớp kem bánh gato lên mặt tôi khi hai đứa ăn bánh, thản nhiên chụp ảnh tôi một cách bất thành hình rồi làm ảnh nền điện thoại, khi tôi kêu xóa đi thì Ju một mực khẳng định:

- Đây là bức ảnh đẹp nhất anh từng thấy đấy.

Đến khi tôi lườm Ju, thì Ju cười rồi chạy biến đi, kịp để tôi nghe thấy năm từ:

- Nói dối ngược mồm ghê! Vậy đấy!

Nhiều lúc, Ju dỗ tôi bằng câu nói quen thuộc:

- Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?

Tôi hậm hực đáp.

- Công nhận là tuyệt, nhưng là tuyệt trong cơn tức!

Lúc ấy, Ju không nói gì, chỉ lẳng lẳng mang đàn ghi ta ra đánh cho tôi nghe một bản nhạc nào đó. Có khi là một bài hát Việt quen thuộc, cũng có khi là những giai điệu ngọt ngào của Shayne Ward, vì Ju biết, tôi cực mê nhạc của Shayne, nhưng cũng có khi lại là những nốt nhạc vô cùng trong trẻo Ju sáng tác.

Tôi chỉ biết im lặng rồi ngồi như tượng khi nghe Ju đàn. Lúc ấy, quên hết giận dữ, quên hết ấm ức. Ju vẫn đùa với tôi rằng.

- Cây đàn của anh là cây đàn thần đấy!

Tôi ngẫm cũng đúng! Chỉ có đàn thần mới khiến người nghe mê mẩn đến vậy chứ!

Bước sang năm 3 Đại học, tôi có nhiều những bài tập thực hành hơn. Học báo chí, nên tôi thường xuyên phải viết bài. Còn Ju mới vào năm nhất, khá rảnh rỗi. Thời gian chênh lệch nhiều, nên gần đây, tôi ít gặp Ju.

Hôm nay chủ nhật, đang sắp xếp lại một vài chồng sách cũ, thì bất chợt.

- Chị kia. Sang đây ăn cơm với anh!

Tôi vừa giật mình, vừa mắc cười. Quay lại, đã thấy Ju đứng ở cửa. Tôi giả đờ.

- Thôi. Em cứ ăn đi.

- Thế... Không chào chị!

Tôi ngăn người nghĩ ngợi, sau rồi mới hỏi lại.

- Tưởng ngày trước anh nói khác chứ? Hay là do chị nhớ nhầm?

Ju vẫn thập thò ngoài cửa, lạnh lùng đáp.

- Chị vẫn còn nhớ cơ à?

- Một năm trước chứ mấy. Cứ làm như cả thế kỉ không bằng. - Tôi bĩu môi.

- Chính xác là 1 năm 4 tháng, 3 ngày, 12 giờ.

Tôi choáng!

- Đúng là dân tự nhiên có khác. Trí nhớ đúng là tốt thật.

Tôi cười cứng ngắc, đáp.

- Lâu dữ ha!

Ju nhú mào, hỏi lại.

- Hey chị. Biết thứ bảy tuần này là ngày gì không?

Tôi cũng cố nhớ lại xem thứ bảy tới chính thức là ngày gì. Nhưng rồi tôi cũng chẳng thể nhớ ra.

- Chị không nhớ.

- Là thật hả? - Ju hỏi lại.

- Ừ. - Tôi chắc chắn.

- Kỉ niệm tròn 3 tháng...

- Nhìn điệu bộ ngập ngừng như có điều gì khó nói của Ju, tôi vừa buồn cười, vừa sốt ruột. Giục.

Nói mau lên Ju.

- 3 tháng...

- Làm sao? - Tôi cáu.

- 3 tháng chúng ta yêu nhau! - Ju buột miệng.

Nói xong câu ấy, cả tôi và Ju đều tròn mắt nhìn nhau. Mặt Ju bắt đầu đỏ dần, rồi, chẳng nói chẳng rằng, Ju vụt chạy vào phòng của mình.

- Ha ha ha...

Tôi cười lớn. Cười đến mức quặn cả ruột. Trời ạ, lại con ngại ngùng khi nói điều đó nữa. Đúng là cái đồ trẻ con!

Tôi đứng trước cửa phòng của mình mà gào lên sáu chữ quen thuộc:

- Đúng là cái đồ trẻ con.

Nhưng lần này, Ju không đáp lại tôi với lời thách thức: Xem ai cao hơn ai.

Tôi có nghe thấy tiếng ghi ta từ phòng Ju, sau rồi nghe thấy giọng trầm trầm của Ju.

"Tình yêu không cần nói, chỉ cần cảm nhận thôi anh nghĩ cũng đủ rồi."

Ju chỉ hát đúng một câu ấy trong khi đánh ghi ta hết một bài. Tôi vẫn đứng ở trước cửa, lặng lẽ nghe bài đàn của Ju.

Thật ra, cả tôi và Ju chưa từng nói với nhau một câu kiểu: " Anh thích chị", "Chúng ta là một đôi."

Chỉ có lần duy nhất, khi Ju vừa thi đại học xong, Ju có nói với tôi rằng.

- Chị làm bạn gái anh nhé!

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Rồi có những chiều băng qua những con phố cổ Hà Nội, những buổi trưa ăn kem ở Naïve, những buổi sáng dậy sớm để chạy nâng điếm thể dục, những lời trêu đùa, những lần bực tức, tiếng cười, tiếng đàn, tiếng gió... hòa lẫn, đan xen vào nhau. Lung linh, trong veo như những tia nắng đầu hè.

Tôi biết, tôi là mối tình đầu của Ju.

Mối tình đầu cũng như bong bóng xà phòng vậy. Đẹp và trong. Mỏng manh. Dễ vỡ.

Và yêu một người con trai kém tuổi mình, cũng vậy.

- Hey! Chị lại bị tiếng đàn ghi ta của anh làm cho điêu đứng rồi à?

Ju lúc nào cũng vậy, chỉ giỏi làm tôi giật mình thôi. Nhưng nhìn đôi mắt long lanh và nụ cười nửa miệng của Ju, tôi chẳng thể giận lâu được.

- Nếu điều đó là thật thì sao? - Tôi vênh mặt hỏi lại.

Ju trên tay vẫn cầm cây đàn, khẽ cúi người xuống, giả đò nghiêm giọng.

- Lần sau không được kêu anh là trẻ con.

Tôi cãi.

- Việc này có liên quan gì đến vụ " Điêu đứng" kia hả?

- Ừ. - Ju một mực khẳng định.

- Liên quan thế nào?

Ju không nói không rằng. Tự động bước cách xa tôi độ khoảng mười bước chân. Tôi nhú mào, lăm bằm.

- Đây là câu trả lời hả?

Ju lắc đầu, sau rồi đứng đến bước thứ mười, mới quay mặt lại phía tôi, nhăn nhó.

- Vì chỉ có trẻ con mới bị điều đứng bởi tiếng đàn ghi ta của trẻ con thôi. Ha ha. Chị kêu anh trẻ con thì có khác nào tự nói bản thân mình? Còn nữa, đứng đến vai anh còn bày đặt. Đồ chị trẻ con. Ha ha.

Tôi tím mặt. Giậm chân bành bạch trước cửa.

Gào lên.

- Ju! Ju! Đứng lại ngay!

Dù tôi biết thật vô ích khi nói hai từ "đứng lại ngay" nhưng tôi vẫn cứ gào như vậy suốt một chặng dài khi đuổi theo Ju!

Cho đến khi tóm kịp áo Ju (nếu không kể mảnh tôi giả vờ bị chuột rút để Ju quay lại thì chắc tôi cũng chẳng thể bắt kịp chàng trai cao gầy mét tám), khi tóm được tay Ju, đánh cho vài cái, cấu cho vài cái, khi ấy tôi mới... xuôi giận.

Rồi, cũng bắt bằng được Ju công về nhà. Khi ấy, Ju càu nhàu.

- Thế bây giờ ai là trẻ con. Há?

Tôi cười khanh khách sau lưng Ju, thích chí reo lên.

- Cảm giác có người làm những điều điên rồ với mình thật là tuyệt phải không?

- Tuyệt gì? Nặng chết đi được đấy.

- Vậy để chị xuống. - Tôi bắt đầu thấy bực.

- Ngồi yên. Công cả thế giới trên lưng. Không nặng mới lạ đấy!

Tôi cười. Và cũng biết là Ju đang cười. Cũng đoán là mặt Ju sẽ đỏ. Nhưng tôi không trêu lại Ju, đưa mắt dõi theo những ánh đèn điện đường hai bên. Bình thường, đèn điện đường vẫn lung linh và ấm áp thế này ư?

*

Hôm nay, tôi có một bài thực tập ở tòa soạn báo tuổi teen. Rời lớp học chính, tôi vội đến ngay tòa soạn, biết là Ju hôm nay có tiết thể dục ngoại khóa trường, nên tôi cũng không nhắn tin cho Ju nói trước.

Tòa soạn hôm nay cũng khá nhiều sinh viên thực tập. Chúng tôi được tham quan tòa soạn, nghe về quá trình biên tập báo, tìm tài liệu và phỏng vấn.

Cuối giờ, có một chương trình giao lưu nho nhỏ. Ngồi trong hàng ghế khán giả, tôi khá là tò mò về nhân vật sẽ xuất hiện ngày hôm nay, bởi nghe đâu, đó là một người xuất sắc.

Tới giờ, khi chị dẫn chương trình giới thiệu tên Nguyễn Nhật Minh, tôi có hơi ngờ ngờ. Cho đến khi, người bước ra khỏi cánh gà, là Minh.

Tôi không dám tin vào mắt mình nữa.

Phía trên sân khấu, Minh vẫn cười tươi với tất cả mọi người, bình tĩnh trả lời câu hỏi của chị dẫn chương trình. Dưới này, tôi chẳng còn nghe thấy nội dung chương trình giao lưu nữa, trong đầu, hiện hữu toàn những câu hỏi mà tôi không thể trả lời.

Chẳng phải là gần sáu tháng trước, Minh đã sang Mỹ du học rồi sao? Chẳng phải là cũng vừa mới đây thôi, Minh có gọi điện cho tôi và nói vẫn đang ở M, Minh còn dặn khi nào về Hà Nội, nhất định tôi phải chỉ cho Minh biết Hà Nội có gì thay đổi không?

Nhưng...

Nguyễn Nhật Minh là một chàng trai đa tài, khi vừa đạt thành tích xuất sắc trong học tập với kết quả luôn dẫn đầu trường trong ba năm qua. Ngoài ra, công việc kinh doanh của Minh cũng phát triển..."

Tôi chẳng biết nên tin vào lời giới thiệu kia, hay là nên tin vào những gì mà Minh vẫn nói với tôi, qua điện thoại.

Cuối giờ, tôi tách mình ra khỏi đám đông bên dưới sân khấu.

Đưa mắt đảo dác tìm Minh, nhưng cậu ấy đã biến mất. Tôi vội lục điện thoại để gọi cho Minh, nhưng rồi nhìn chiếc điện thoại đã sập nguồn vì hết pin, tôi đành bất lực.

Rời tòa soạn, tôi đi bộ ra bến xe bus. Cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ. Một giấc mơ mà tôi không biết nó có phải là thật hay không. Một giấc mơ mà tôi vẫn nghĩ, chắc là tôi đang nằm mơ thật.

Rồi cho đến khi sau lưng có vang lên tiếng gọi, tôi mới biết, đây không phải là một giấc mơ.

Ki?

Tôi biết, tôi biết đấy là Minh. Vẫn cách nửa hỏi, nửa như gọi ấy chẳng lẫn đi đâu được. Nhưng tôi không quay lưng lại, chính xác là không đủ can đảm để đối mặt với Minh, đối mặt với những gì tôi vừa trải qua. Minh không sang Mỹ, sao lại đối tôi làm chi?

Tôi nghe thấy tiếng bước chân rất gần, Minh xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười tinh anh quen thuộc, nhẹ nhàng hỏi.

- Bất ngờ lắm đúng không?

Tôi vẫn im lặng. Sau tất cả, rốt cuộc thì Minh vẫn chẳng coi tôi là một người bạn được. Tôi thậm chí còn không được biết sự thật, vẫn còn tin những gì Minh nói.

- Xin lỗi Ki. Thực ra Minh không có đi Mỹ.

- Vậy nếu hôm nay không gặp Minh ở tòa soạn, thì Minh định nói dối Ki đến bao giờ? - Tôi hỏi.

- Minh cũng vẫn gặp Ki vào hôm nay. Vẫn sẽ nói cho Ki sự thật. Sẽ nói cho Ki biết lí do vì sao Minh không đi Mỹ. Nói tất cả. Tin Minh đi.

Tôi còn nhớ vào cuộc điện thoại cuối Minh gọi cho tôi, Minh có nói "Thứ năm tuần này, gặp Ki Hà Nội nha". Khi ấy, tôi tưởng Minh nói đùa, chỉ cười.

Nhưng giờ thì, tôi gặp Minh ở Hà Nội. Như những gì Minh đã nói. Nhưng bất ngờ quá!

Đắn đo một chút, tôi có hỏi Minh.

- Vậy sao Minh không đi Mỹ?

Minh và tôi cùng đi bộ qua những con phố cổ quen thuộc. Giữ lời hứa, tôi có dẫn Minh tới một vài góc khác của Hà Nội, ngồi xuống một quán vỉa hè ăn bún thang, cùng Minh chụp vài tấm ảnh về Hà Nội. Hà Nội hôm nay vẫn nhộn nhịp như về vốn có.

Minh chở tôi về bằng chiếc xe đạp quen thuộc. Tôi không nghĩ rằng Minh còn giữ nó. Chiếc xe đạp màu vàng chanh vẫn cùng tôi và Minh băng qua những con đường đầy cúc trắng những ngày nắng, lẫn cả vào những cơn mưa chuyển mùa, và giờ, nhẹ tênh lướt qua những quán vỉa hè quen thuộc. Đường về nhà tôi, là những kỉ niệm về Minh, bởi tôi nhớ ngày đó, tôi cố tình chuyển nhà tới nơi này, vì con đường này là một phần trong kí ức của tôi về Minh.

Minh vẫn im lặng suốt một quãng đường dài. Tôi đoán, cậu ấy cũng bất ngờ lắm khi thấy con đường quen thuộc ngày xưa. Nhưng, tất cả cũng chỉ là những mảng kí ức phút chốc rục lên. Như những đốm lửa đã lụi tàn bỗng lóe sáng khi gặp một cơn gió thoảng qua. Chỉ có vậy mà thôi!

Nhưng cũng vừa mới đây thôi, khi tôi có hỏi "Vậy sao Minh không đi Mỹ". Minh nói:

"Vì ở Mỹ không có Ki." Tôi có thấy trong mắt Minh hình ảnh lúng túng của mình. Tôi biết rằng Minh đang rất nghiêm túc, và tôi cũng biết rằng, trái tim mình không yếu mềm.

Tôi cười, rồi dẫn Minh dạo quanh Hà Nội. Tôi chỉ biết làm như vậy!

Ngồi sau xe, tôi nhìn những vạch đường trắng đang chạy lùi, hỏi nhỏ.

- Minh vẫn luôn là một học sinh xuất sắc. Đúng không?

Vòng quay xe đạp vẫn chậm chậm, tiếng Minh cười lẫn vào trong tiếng gió đang ù ù bên tai tôi.

- Ủ. Tớ đã rất cố gắng. Còn Ki thì sao? Cả Ju nữa?

Tôi có thấy giọng Minh hơi lạc khi nhắc đến Ju. Xốc lại chiếc balô trên vai, tôi vẫn nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại đang hết pin của mình, đáp.

- Ki vẫn vậy. Ju thì vẫn luôn nghịch ngợm và phá phách. Cả ngày mà hai đứa không cãi nhau, chắc mùa hè có tuyết mất.

- Hai người vẫn là một đôi hài hước. - Minh đùa.

Tôi im lặng không đáp. Bây giờ đã gần 10 giờ tối. Tôi biết rằng Ju sẽ lo lắng khi thấy tôi về muộn, sẽ bực mình nếu gọi điện cho tôi mà không được. Bỗng dưng, thấy muốn về nhà ghé gớm.

...

Chỉ cần qua khúc cua này, rẽ vào một con ngõ nhỏ và đi bộ chừng 5 phút là tới nhà tôi. Tôi kêu Minh dừng xe lại. Thấy vậy, Minh ngạc nhiên hỏi.

- Ủa. Tưởng Ki nói nhà Ki qua khúc cua này.

Tôi xua xua tay, cười.

- Thôi. Minh về trước đi. Ki đi bộ về được mà.

Sợ Ju hiểu lầm hả?

- Câu hỏi ngược lại của Minh khiến tôi có chút đắn đo. Sau rồi không hiểu mình đang suy nghĩ điều gì, tôi gật đầu cái rụp. Minh cười xòa.

- Ha ha. Ừ. Vậy Ki đi trước đi. Hẹn gặp lại.

Tôi đáp ừ, rồi cũng nhanh chóng rẽ vào con đường quen thuộc.

...

Cổng vẫn mở và nhà bên cạnh điện bật sáng chạng. Tôi biết rằng Ju vẫn thức, nhưng tôi cũng không đủ dũng khí để liếc qua phòng Ju, định bụng về nhà cắm sạc điện thoại, nhắn tin cho Ju và ngày mai sẽ cho Ju biết

chuyện về Minh. Nghĩ vậy, tôi lục tìm chìa khóa cửa phòng trong cặp, lập cặp mở cửa.

- Bộ chị vừa đi ăn trộm về à?

Tim tôi như muốn nhảy vọt ra ngoài, quay sang, gặp ngay nụ cười nhăn nhó của Ju. Tôi quên hết mọi chuyện lúc này định làm, bực bội quát.

- Tôi mà bị bệnh tim chắc có ngày tôi chết oan!

Ju cười hì hì, gãi đầu thanh minh.

- Thì biết chị không mắc bệnh tim nên anh mới hù thế chứ. Mà chị đi đâu về muộn vậy?

Tôi vẫn cúi.

- Chị đi gặp bạn. Sao giờ này chưa ngủ vậy?

- Anh cũng vừa về mà. Hôm nay lũ bạn rủ đá bóng, nên về muộn. Điện thoại còn hết pin nữa, không biết gọi cho chị cách nào. Tưởng chị sẽ giận cơ, ai dè chị cũng về muộn. Vậy chị ăn gì chưa?

- Chị ăn rồi. - Tôi ngập ngừng.

- Vậy ngủ sớm ha. Anh đi ngủ đây.

Tôi vẫn cứ đứng ở cửa phòng mình cho đến khi Ju trở về phòng bên cạnh và khóa cửa lại. Vậy ra, hôm nay Ju cũng về muộn. Tôi cũng thở phào, vì tính Ju trẻ con lắm. Tôi sợ Ju sẽ nghĩ xa xôi khi tôi cho Ju biết rằng: Tôi vừa đi gặp Minh về.

Tôi biết rằng Ju sẽ hiểu tôi và Minh bây giờ chỉ còn là những người bạn, nhưng tôi không dám chắc Ju có tin vào tình cảm của tôi hay không, khi Minh quay lại và nói với tôi rằng: " Vì ở Mỹ không có Ki".

*

Đang là thời điểm giao mùa, nên thời tiết khá thất thường. Sáng sớm, trời hơi se lạnh. Tôi vẫn giữ lời hứa của mình, sang nhà Ju gọi dậy tập chạy để cải thiện điểm thể dục của Ju. Ấy vậy mà khi mở cửa cho tôi, Ju mắt nhắm mắt mở than.

- Hay để 5 phẩy thể dục thôi chị. Anh nghĩ thể cũng qua rồi.

Tôi kêu lên.

- Sao kì vậy. Hôm trước chị đã nói là sẽ gọi dậy còn gì.

- Nhưng hôm nay lạnh lắm. - Ju cãi.

- Lạnh cũng phải dậy.

- Thôi. Để anh ngủ đi.

- Vậy ngủ đi! Đúng là trẻ con.

Tôi bực bội bỏ về. Ju đâu biết rằng tôi còn rất nhiều bài tập cần phải làm, hết bài tập trên lớp rồi đến cả bài tập ở tòa soạn, nhưng vẫn cố dậy sớm để giúp Ju, vậy mà Ju vẫn chẳng quan tâm gì đến điểm số thể dục của mình.

Tôi hậm hực lôi một chồng bài tập ra làm, xong xuôi, tôi đến trường sớm hơn mọi ngày. Cũng tự nhủ rằng, có lẽ giờ này chắc Ju lại trùm chăn ngủ tiếp.

Bài tập về buổi thực tập lần trước ở tòa soạn có một đoạn viết về cuộc giao lưu với học sinh xuất sắc, tôi cũng cảm thấy mình may mắn vì có quen

với Minh. Trong khi lũ bạn cùng lớp la oai oái vì không nhớ hết những câu trả lời của Minh thế nào, tôi lại được ngồi nghe chính Minh kể lại.

Sau một hồi ghi ghi chép chép, tôi cũng thở phào về phần bài tập được giao. Minh chậm rãi khuấy cốc capuchino gần đó, rồi đẩy về phía tôi. Hỏi:

- Nghe nói cậu rất thích uống Capuchino hương bạc hà?

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, nhưng cũng đoán ra là Minh đang đùa. Tôi cũng đẩy một cốc cà phê gần đó sát cạnh Minh. Hỏi lại:

- Cũng nghe nói cậu thích uống đen không đường? Cả tôi và Minh đều cười. Vẫn là những thức uống mà tôi và Minh vẫn gọi khi đi cùng nhau. Quán Naïve hôm nay không đông như mọi ngày và cũng bình lặng hơn. Chẳng biết có phải là do người ngồi cạnh tôi hôm nay không phải là Ju hay không, mà cảm giác khác trước rất nhiều. Hay cũng có thể là do tôi đến Naïve không phải để ăn kem, mà là dùng capuchino hương bạc hà!

Rời Naïve, tôi và Minh cùng đi bộ về trường. Chợt nhận ra cách nói chuyện của Minh vẫn vậy. Vẫn kiểu nói đủ ý, không quanh co. Vẫn ánh mắt đủ ấm áp để người đối diện có thể cảm nhận được sự quan tâm, vẫn nụ cười nhẹ nhưng vẫn đong đầy yêu thương. Minh vẫn là một chàng trai mà tôi từng biết. Chẳng có gì thay đổi, dù chỉ là một chút.

Tôi vẫn còn nhớ thứ 7 tuần này là một ngày đặc biệt với tôi và Ju, vậy nên tôi cũng cố gắng hoàn thành hết bài tập để thứ 7 có thể thoải mái cùng Ju lướt vèo qua những con phố mà chúng tôi hay tới.

Trái ngược với tôi, Ju hôm nay cứ là lạ và bỗng dưng ít trêu tôi hẳn.

Ban đầu tôi nghĩ chắc cũng bởi sau cái lần gọi dậy tập thể dục kia, Ju nghĩ cũng có "lỗi" với tôi nên không phá tôi nữa. Sau rồi tôi cũng đoán hay

là do Ju đang gặp vấn đề điểm số thể dục. Hay là thấy người không được khỏe?

Nghĩ vậy nên khi Ju vừa mới đi học về, tôi hỏi.

- Hey Ju! Có khỏe không?

Ju không ngạc nhiên lắm khi tôi hỏi vậy, chỉ gật đầu. Sau rồi nói.

- Chị nhớ thứ 7 đến Naïve đúng giờ đấy. Anh đi ngủ đây.

Xong xuôi, Ju đi thẳng vào phòng của mình.

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn theo cái bóng cao lêu nghêu của Ju. Lắm bâm tự hỏi bản thân rằng: Liệu đây có phải là Ju mà tôi quen biết không vậy?

Mà không thấy đói hay sao mà đi học về đã đi ngủ ngay? Nhưng biết tính Ju không thích bị ai làm phiền, tôi đứng ở cửa một lúc, sau rồi cũng quay lại chõng bài tập đang làm dở.

Thứ 7. Naïve khá đông khách.

Tôi hốt hải chạy đến chỗ ngồi quen thuộc, ngập ngừng.

- Xin lỗi. Xe đạp chị có vấn đề. Mà sao đi trước không rủ chị đi cùng?

Ju mỉm cười, nhìn tôi một lúc, sau mới phân bua.

- Thì đi riêng mới thú vị chứ? Mà xe của chị lại bị tuột xích à?

Tôi giả vờ nhăn nhó.

- Ủ. Cũng tại chị đi một mình nên mới bị tuột xích đấy.

- Xin lỗi chị nhé!

- Tôi có hơi bất ngờ trước lời xin lỗi và nét mặt của Ju. Nhưng tôi cũng cố cười, đùa.

- Vậy cho chị ăn kem đi.

Nhưng hôm nay, Ju không gọi những đĩa kem chậu đủ sắc màu như mọi ngày. Ju gọi hai cốc capuchino hương bạc hà. Tôi thắc mắc.

- Sao gọi đồ lạ vậy Ju?

Ju khuấy đều cốc capuchino cho tôi, rồi giục.

- Chị uống đi.

- Trả lời chị trước đi. - Tôi giục.

- Mỗi lần chuyển mùa, chị thường đau họng. Nhưng anh không biết, vẫn cùng chị ăn kem vào cuối tuần. Capuchino bạc hà tốt cho cổ họng của chị hơn.

Tôi sửng người khi nghe lời giải thích của Ju. Tôi không biết vì sao Ju lại biết điều đó, nhưng với tôi, kem ở Naïve vẫn là ngon nhất. Tôi vẫn bị đau họng vào mùa đông nếu ăn kem, nhưng mùa đông trước thì tôi không còn đau họng khi ăn kem nữa.

Tôi nhìn ánh mắt lạ thường của Ju, tôi biết Ju đang giấu tôi chuyện gì đó. Nhưng tôi nghĩ, tôi cần cho Ju biết chuyện của Minh. Một ngày đặc biệt của tôi và Ju, sẽ là ngày mà giữa chúng tôi chẳng còn chuyện gì giấu nhau cả.

Tôi xoay cốc capuchino trong tay.

- Vài ngày trước chị có gặp Minh. - Tôi ngập ngừng - Nhưng bọn chị chỉ là những người bạn.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Ju, đôi mắt trong veo như phủ một làn nước mỏng, nhưng hôm nay, đượm buồn. Một nỗi buồn làm chính người nhìn vào đôi mắt ấy, cũng cảm thấy buồn lây.

Ju vẫn nhìn tôi, đến khi viền môi kéo thành một nụ cười, nhẹ nhàng, khó hiểu. Ju nói.

- Anh biết!

Thì ra, hôm Minh chở tôi về bằng xe đạp, Ju đều biết. Cả tối hôm ấy Ju đi tìm tôi vì không thể liên lạc được bằng điện thoại. Tối ấy, Ju đâu có đi đá bóng với bạn. Cũng đâu phải Ju sợ lạnh mà không dậy tập chạy theo lời tôi. Ju cư xử lạ thường cũng bởi muốn tránh mặt tôi. Cũng bởi Ju không biết phải làm gì khi Minh quay về.

Ju nói Minh là chàng trai mà tôi cần, là chàng trai đủ chín chắn, đủ mạnh mẽ để bảo vệ tôi. Người có thể kiên nhẫn hàng giờ nghe tôi kể lể, để sau đó cùng tôi giải quyết mọi chuyện. Chứ không như Ju, một người kém tuổi tôi, chỉ biết chọc phá.

Anh cũng biết. Minh vì chị mà không đi Mỹ. Mắt tôi như nhòe đi. Những chiếc đèn trong Naïve chẳng còn soi rõ khuôn mặt Ju phía trước. Bất giác, tôi cảm thấy hụt hẫng. Trống rỗng. Cổ họng ngẹn ứ, tôi chẳng biết nên nói gì và phải làm gì. Vậy Ju có còn yêu tôi? Còn tình yêu đầu như những bong bóng xà phòng? Lung linh. Dễ vỡ?

Tình yêu với một cô gái lớn tuổi hơn mình, một cô gái luôn đòi hỏi sự chiều chuộng, một cô gái ương bướng và cứng đầu. Ju còn yêu một cô gái như thế? Hay những gì vừa trải qua trong suốt một năm qua, chỉ là những rung động của một chàng trai tuổi trưởng thành, hay là sự thương hại cho một cô gái vừa chia tay người yêu và không thể quên được người cũ?

- Ranh giới của sự thương hại và tình yêu là mỏng manh lắm. Ju có đang đi lạc không Ju?

- Vậy Ju nghĩ Minh là người phù hợp với chị sao? Ju không nhìn vào mắt tôi khi tôi hỏi Ju câu đó.

Ju chỉ im lặng. Sự im lặng như bóp nghẹt con tim tôi.

Tôi không đợi Ju trả lời, chạy vội ra khỏi quán, bỏ mặc sau lưng tiếng gọi của Ju, chỉ còn những đợt gió se lạnh tấp vào má, vào mắt, vào những giọt nước mắt nóng hổi đang thi nhau rơi.

*

Tôi chuyển nhà.

... Sự thật là tôi tránh mặt Ju.

Tôi không biết phải đối mặt với Ju thế nào khi rời khỏi Naïve sau ngày hôm đó. Giữa chúng tôi vô tình có một khoảng cách.

Tôi hiểu Ju, tôi hiểu cái cách suy nghĩ có đôi nét trẻ con của Ju. Và tôi cũng hiểu những rào cản giữa chúng tôi vì đâu mà có.

Tôi biết Ju cảm thấy ái ngại những lần bạn bè cùng lớp tôi thường hỏi về tuổi Ju. Cũng bởi lũ con gái chúng tôi thường mơ mộng, mơ mộng yêu một chàng trai nào đó hơn tuổi mình, chững chạc hơn mình, tài giỏi hơn mình. Yêu một chàng trai hơn tuổi chắc chắn sẽ hơn một chàng trai kém tuổi.

Nhưng Ju đâu biết tôi đâu có quan tâm Ju có kém tuổi tôi hay hơn tuổi? Có chững chạc hay trẻ con? Tôi chỉ cần Ju luôn lắng nghe tôi như cách mà Ju vẫn làm, luôn cố vũ tôi như cách mà Ju thể hiện, và hơn hết,

bên Ju tôi luôn được là chính mình, luôn được cười thoải mái mà chẳng phải e dè hay ngượng ngùng.

Tôi cũng đâu có quan tâm Ju có biết sửa xe đạp cho tôi hay không? Có biết thay bóng đèn khi bị cháy giúp tôi được không? Có biết gì về điện, về gas, về giá cả... như những chàng trai trưởng thành khác vẫn biết.

Tôi vẫn nhớ khuôn mặt nhọ nhem của Ju khi sửa xe đạp cho tôi, vẫn nhớ cái vẻ lóng ngóng khi thay bóng đèn bị cháy, vẫn nhớ những buổi chiều khi Ju dỡ tung chỗ dây điện của phòng mình chỉ để thay cho tôi công tắc điện khác, nhưng rốt cuộc, Ju vẫn phải gọi thợ điện để sửa điện phòng Ju.

Tôi biết, Ju đã cố gắng để quan tâm tôi. Nhưng tôi vẫn luôn nói Ju rằng: Trẻ con!

Tôi không biết rằng hai từ ấy khiến Ju buồn. Tôi không trách Ju. Tôi chỉ trách bản thân mình đã đòi hỏi ở Ju quá nhiều.

...

Chuyến nhà cũng đã được gần hai tuần, nhưng tôi vẫn chưa quen với không khí vốn yên lặng ở đây. Tôi cũng dành một ít thời gian để trồng những chậu hoa nho nhỏ, tập đánh những bài đàn khó mà trước đây tôi chưa từng thử. Cố gắng thay đổi một số thói quen, và cố gắng để tâm trí tập trung vào việc học.

Minh cũng giúp tôi hòa nhập với môi trường mới. Cuối tuần, khi cả hai đều rảnh, Minh thường tới rủ tôi đi lòng vòng Hà Nội. Tôi gật đầu.

Nhưng có khi, cả buổi chẳng nói với Minh được lời nào ngoài lời chào và tạm biệt. Minh hỏi thì tôi chỉ ừ.

Tôi biết rằng Minh muốn tôi cười nhiều như ngày trước, nhưng... tôi chỉ thấy Ju ở Hà Nội mà thôi.

Có lần, Minh đưa cho tôi một chiếc kem ốc quế đủ sắc màu, cười.

- Hôm nay không dùng capuchino bạc hà nữa. Được không Ki?

Nhìn que kem đủ sắc màu, bất giác, tôi nhớ đến Ju. Nhớ nụ cười nửa miệng, nhớ cái vẻ ngượng ngùng ngày nào khi Ju nói tới "ngày mà chúng ta yêu nhau", nhớ cả cái cách mà Ju vẫn hay trêu tôi, nhớ dáng người cao lêu nghêu mà dù tôi có lấy đà bật lên cũng chưa bằng...

Tôi khóc. Tôi bật khóc như một đứa trẻ trước mặt Minh. Tôi không biết được nét mặt của Minh khi ấy, chỉ thấy một bàn tay đang vỗ nhẹ vào vai mình.

Tôi nhớ Ju.

*

Gần tuần nay, tôi thường phải đến tòa soạn vì có nhiều bài vở liên quan. Cũng thấy lạ vì không thấy Minh ở tòa soạn, bình thường Minh vẫn đến khá sớm.

Cuối buổi thực tập hôm ấy, tôi nhận được thông báo có học sinh mới nhận thay nhiệm vụ của Minh, khi tôi thắc mắc hỏi chị biên tập, thì biết Minh đã xin nghỉ từ hôm qua.

...

Kéo cánh cửa Naïve quen thuộc và bước vào, tôi đã thấy Minh ngồi đợi mình từ trước. Tôi đẩy ghế, ngồi xuống. Nhưng chưa kịp nói gì, Minh đã cướp lời.

- Định nói cho Ki từ hôm qua. Nhưng Minh bận thu xếp giấy tờ.

Tôi nhạc nhiên hỏi.

- Minh định đi đâu sao?

Minh cười, rồi gọi cho tôi một cốc kem đủ sắc màu, dặn.

- Phải ăn hết nhé Ki.

Tôi chẳng hiểu gì, nhưng vẫn cố gắng ăn hết cốc kem phía trước. Minh vẫn ngồi đối diện tôi và chăm chú nhìn tôi ăn cốc kem, cho đến khi tôi đẩy ly kem rỗng về phía trước, Minh mới cười xòa.

- Kem Naïve ngon đúng không? Tôi gật.

Minh nhìn tôi một lúc, sau mới mở lời.

- Xin lỗi Ki.

- Vì chuyện gì vậy Minh? - Tôi hỏi.

Minh kể cho tôi về chuyện của những ngày trước. Cái ngày thứ 7 đặc biệt với tôi và Ju ấy, Ju có đến tìm Minh.

Ju nói Ju biết Minh không sang Mỹ, biết Minh ở lại là vì tôi. Khi ấy Minh chỉ cười. Minh nói với Ju rằng:

- Nếu Minh còn yêu Ki, vậy Ju có chia tay Ki không?

Ju thẳng thừng:

- Không bao giờ.

- Nhưng nếu Ki cần một người trưởng thành hơn thì sao?

Ju trẻ con như vậy đấy! Và đó là lí do Ju cư xử lạ thường như vậy vào hôm đó. Ju vẫn luôn trẻ con, tôi biết mà.

-Mai Minh sẽ bay sang Mỹ. Lần này là thật Ki à.

Tôi không nói gì. Chỉ gật đầu. Tôi không trách

Minh, bởi tôi hiểu những gì Minh làm. Chỉ cảm thấy hơi buồn, vì sau tất cả tôi vẫn hiểu lầm Ju.

Trời bất chợt đổ mưa rào, cũng may tôi vừa kịp về tới nhà. Cũng cảm thấy run run vì lạnh, tôi lập cập tra chìa khóa mở cửa.

- Chào chị. Là anh đây!

Tôi giật mình. Hấp tấp đưa mắt nhìn quanh, trong bóng tối lờ mờ hiện lên dáng cao lêu nghêu của Ju. Là Ju.

Bất giác mắt tôi nhòe đi. Trước mặt tôi là Ju, là cái người mà gần như cả tháng nay mất tăm, không một tin nhắn, không một cuộc điện thoại. Vậy mà hôm nay, lại bất thành xuất hiện trước mặt tôi với nụ cười nhăn nhở quen thuộc. Nhưng làm sao tôi có thể trách Ju được đây?

Tôi cố làm ra vẻ phớt lờ, tỉnh queo.

- Anh là ai?

Ju có vẻ ngạc nhiên lắm, chạy đến bên tôi, vồn vã hỏi.

- Anh là Ju. Là hàng xóm của chị đấy. Chị bị sao vậy? Ốm hả? Không nhớ gì nữa hả?

Tôi phì cười.

- Đúng là đồ trẻ con.

Ju ngẩn người, sau cũng cười toe.

- Chị cười là hết giận anh rồi hả?

Tôi bĩu môi.

- Hàng xóm đến đây làm gì?

- Hàng xóm đến thăm người yêu. - Ju nhăn nhó.

Sau thấy tôi không nói gì thêm, Ju mở lời.

- Thật ra anh rất muốn làm chị cười. Nhưng không biết làm cách nào, đành trêu chị vậy.

Nghe tới đây, tôi lừ mắt.

- Bộ hết cách thật hả?

- Vì đây là lần đầu tiên anh yêu một ai đó. - Ju ngập ngừng - Nên anh không biết, nhưng anh yêu chị theo cách riêng của anh.

Tôi cười. Rồi cũng sẫm soi hỏi lại.

- Thế giờ này mới dám đến nói những lời này hả?

Ju buột miệng.

- Đâu. Đây vẫn là khu trọ nhà anh mà.

Tôi thấy ghen. Không phải bởi cảm động, mà là cứ thấy tức tưng. Thì ra, Ju vẫn thường xuyên tới đây, thường xuyên thấy tôi. Chỉ có tôi là đưa ôm cái nỗi nhớ nhưng một mình.

Nhưng chưa kịp nói ra cái nỗi bức tức của mình, một cánh tay đã kéo tôi lại gần, Ju nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, vênh váo.

- Kêu anh trẻ con ư? Xem ai đang ở trong tay ai?

Tôi phì cười. Đúng là... Quá trẻ con. Nhưng...

Rất quyến rũ!

Hồi nhỏ, tôi vẫn thường mơ mộng về một hoàng tử. Lớn hơn, tôi thường mơ ước rằng mình có thể yêu một chàng tài giỏi. Biết yêu, tôi nghĩ mình sẽ chọn một chàng trai hơn tuổi, hoặc ít ra anh ta cũng phải bằng tuổi tôi.

Nhưng...

Tôi yêu Ju. Một chàng trai kém mình hai tuổi. Tôi vẫn chờ một người cầm một chiếc ô mang tới, nhưng tôi chọn Ju, một chàng trai cùng nắm tay tôi đi dưới cơn mưa ấy.

Có thể cách thể hiện tình yêu của Ju không như những gì mà tôi từng tưởng tượng, nhưng điều đó không có nghĩa rằng Ju không yêu tôi. Ju yêu tôi theo cách của Ju. Và theo cách đó, dù chúng tôi có vô tình lạc mất nhau, rồi cũng sẽ quay trở lại.

Yêu hết mình và chân thành. Vậy là đủ!

Vừa đặt chân xuống nước Mỹ, điện thoại Minh báo có tin nhắn mới, của Ju.

"Cám ơn anh, Minh."

Minh mỉm cười, nhẹ nhàng cất điện thoại vào trong túi. Thật ra, sau ngày Ki chuyển nhà, Minh có tới tìm Ju, nói cho Ju biết rằng trong trái tim Ki chỉ có Ju mà thôi. Minh biết cậu nhóc không đủ tự tin khi giáp mặt với mình, đối mặt với một người đã từng rất hiểu Ki, đã từng yêu Ki và trưởng thành hơn cậu.

Minh cũng không thể nào quên những giọt nước mắt ngày hôm ấy của Ki. Minh hiểu rằng, dù cậu có cố gắng khiến người con gái cậu yêu cười, nhưng cô gái ấy chỉ yêu người đã từng làm cô ấy khóc. Ju là một chàng trai tốt, nhất định Ki sẽ không phải khóc vì cậu ấy, lần nữa.

Minh không hối hận vì chưa đủ dũng cảm để nói lời yêu Ki lần thứ hai. Bởi, chưa đủ dũng cảm nói lời yêu vì đó chính là tình yêu!

Có nhiều người vẫn cho người khác là sến súa và ngốc nghếch khi họ nói rằng:

Chỉ cần người tôi yêu hạnh phúc, thì tôi sẽ để cô ấy ra đi."

Nhiều người vẫn nói: Làm gì có ai cao thượng đến vậy? Làm gì có ai thấy người mình yêu hạnh phúc và vui vẻ bên người khác mà cũng hạnh phúc?

Chỉ có những người yêu thật lòng mới hiểu. Và cũng chẳng ai định nghĩa được tình yêu!

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hoàng Tử Mèo

Một truyện ngắn "mới" tặng cho những người bạn Mèo dễ thương và dũng cảm của tôi.

*

Từ nhỏ, tôi đã thích mèo. Thích một cách cuồng si.

Nhưng tiếc là, bố mẹ tôi lại dị ứng với lông mèo. Tôi cũng không được ai cho biết lí do vì sao tất cả mọi người trong nhà đều dị ứng với mèo ngoại trừ tôi.

Nhưng tôi cũng không dành thời gian cho việc tìm hiểu nguyên nhân vì sao lại vậy, toàn bộ thời gian rảnh rỗi tôi đều dành cho Pie - một chú mèo có bộ lông xù dễ thương của cậu bạn hàng xóm, - Ju. Ju và tôi bằng tuổi nhau vậy nên chúng tôi cũng khá thân thiết. Tôi luôn thắc mắc rằng vì sao Ju bằng tuổi tôi mà lại không phải vào lớp 1 học, trong khi ấy, tôi phải đi học mỗi sáng, chiều mới được qua chơi với chú mèo nhỏ Pie.

Bố mẹ tôi nói với tôi rằng: Ju bị bệnh.

Tôi cũng chẳng được biết Ju mắc bệnh gì, chỉ biết cậu ấy rất gầy, hôm nào cũng đội chiếc mũ len mỏng màu xanh và chỉ ngồi trên một chiếc ghế có bánh lăn cạnh cửa sổ đối diện phòng tôi.

Ju cũng không có bạn. Trừ tôi và mèo Pie.

Có một hôm, khi tôi đang chơi đu quay trước cửa, mẹ tôi đi ra từ phòng khách và nói với tôi rằng:

Ki, con có muốn gặp một người bạn nhỏ hàng xóm với chú mèo dễ thương tên Pie của bạn ấy không?"

Tôi không biết cậu bạn nhỏ nào ở hàng xóm khi nhà tôi mới chuyển đến đây, nhưng khi nghe tới mèo Pie, tôi gật đầu rối rít.

Tôi biết Ju và mèo Pie từ khi ấy.

Vậy là đều đặn mỗi chiều, tôi đều sang nhà Ju chơi. Mèo Pie có bộ lông trắng xù trông rất dễ thương. Còn Ju thì chỉ ngồi trên chiếc ghế cạnh đó nhìn tôi nô đùa với chú mèo Pie. Ju ít nói lắm. Chỉ khi nào tôi hỏi thì Ju mới trả lời. Có hai từ "Ừ" và từ "Không".

- Pie có thích ăn thịt viên không Ju?

- Không.

- Thế Pie thích ăn cá Omeo trong túi này hả?

- Ừ.

- Pie xinh quá ha.

- Ừ.

- Cho Ki mang mèo Pie về nhà nuôi nhé.

- Không.

...

Khoảng hai tháng sau đó, nhà Ju chuyển nhà. Tôi không được gặp Ju và Pie lần cuối, vì ngày Ju đi, trường học của tôi có loa thông báo: " Lễ

tổng kết hết học kì 1 cho học sinh lớp 1."

Khi tôi trở về nhà, rồi khóc òa lên khi thấy cửa sổ nhà đối diện không còn mở như những ngày trước đó. Không thấy Pie và cũng không thấy Ju đâu cả. Khi ấy, mẹ tôi nói với tôi rằng: " Ju sang Mỹ chữa bệnh nghe con. Mai mốt Ju khỏi bệnh, Ju về chơi. Mang cả Pie về nữa nhé."

Tôi sụt sùi, mếu máo, nhưng cũng gật đầu. Nhưng rồi khi tôi học hết tiểu học, hết cấp 2, rồi cấp 3, vẫn chưa thấy Ju trở về. Thình thoảng trong bữa cơm tối, bố mẹ tôi hay phỏng đoán rằng: " Chắc có lẽ cậu bé đã khỏe mạnh và học tập tốt bên ấy. Ju sẽ sớm về khi cậu ấy học xong".

Tôi cũng tin là Ju có một cuộc sống mới bên nước Mỹ xa xôi. Hi vọng rằng cả Pie cũng vẫn sẽ ổn.

*

12 năm sau kể từ ngày Ju chuyển nhà, may mắn rằng tôi đỗ đại học.

- Dù ý định chuyển nhà ra ở riêng để tiện đường tới trường bị bố mẹ tôi phản đối, nhưng cuối cùng, sự "cứng đầu" của tôi cũng khiến bố mẹ tôi thay đổi. Tôi được phép ra ở riêng với điều kiện, cuối tuần phải về nhà và chỉ được phép nuôi một con mèo!

Tôi gật đầu cái rụp.

Suốt quãng thời gian còn là học sinh, tôi chỉ lén nhìn bất cứ chú mèo nào mà tôi gặp được trên đường về nhà, thình thoảng có chạy lại xin phép chủ nhân của những nhóc mèo ấy để bế bông nó một chút, và thậm chí trong phòng ngủ của tôi cũng toàn mèo; tất nhiên là chúng đều bằng bông.

Nhưng cuối cùng thì tôi cũng có thể nuôi một nhóc mèo mà tôi mong muốn.

Hà Nội mấy hôm nay thời tiết khá thất thường. Sáng vàng tươi sắc nắng, đến trưa chiều lại xám xịt với những đám mây ù uẩn.

Tôi rời Pet shop khi trời đã nhá nhem tối và gió bắt đầu thổi. Lịch hẹn với chị chủ quán sang tuần quay lại chẳng hiểu sao khiến tôi hơi buồn. Đây là cửa hàng vật nuôi thú sáu mà tôi đã tới trong ngày hôm nay, nhưng tất cả đều không có mèo con và đều hẹn lần sau tôi quay lại.

Vậy là ngay cả khi đã ra ở riêng, tôi vẫn gặp khó khăn trong việc nuôi một nhóc mèo như ý.

Ngoài đường lúc này gió đã mạnh hơn, không khí đậm mùi nhựa đường và ngai ngái khó chịu. Rồi...

Lộp bộp... Lộp bộp... bộp bộp... rào rào rào...

Tôi tấp vội vào một điểm chờ xe bus khi trời bất chợt đổ mưa, áng chừng cũng tầm hai mươi, hai mươi phút nữa mới có một chuyến bus tiếp theo. Tháo chiếc balô và rũ mái tóc ướt nhem, tôi ngồi xuống chiếc ghế chờ đủng đỉnh đợi một chuyến bus tiếp theo.

Mưa càng lúc càng to. Âm thanh "ào ào" rơi trên tấm vòm tôn trên đầu nghe cô đơn một cách lạ kì. Mưa gợi cho người ta nhiều cảm giác. Nhưng thường mưa thì buồn.

Tôi vẫn mông lung nhìn qua làn nước mưa, cho đến khi để ý thấy bên kia đường có một chiếc hộp nhỏ di chuyển một cách lạ thường.

Chiếc hộp carton dường như bị ai đó bỏ quên ở mép điểm chờ xe bus đối diện, theo gió, chiếc hộp khẽ nhích dần, và chỉ một chút nữa thôi là sẽ bị gió thổi ra ngoài dòng nước xối xả.

Phía bên phải tôi, ánh đèn xe bus nhập nhòa trong mưa, liếc nhìn chiếc xe đang lừ đừ đến, tôi tóm lấy chiếc balô và nhào ra giữa cơn mưa, băng sang bên kia đường, mặc bên tai có những tiếng còi huyên náo. Tôi biết, tôi biết chẵn chẵn rằng trong chiếc hộp carton kia là một sinh vật gì đó bị bỏ rơi.

Và cho đến khi chiếc hộp carton đã ướt phân nửa được mở ra, tôi hoàn toàn bất ngờ bởi suy đoán của mình. Trong hộp là một nhóc mèo chừng hai tháng tuổi đang co ro vì lạnh, bộ lông lấm lem và đôi mắt nhắm tịt.

*

Tôi gọi nó là Pie.

Một trong những lí do tôi đặt tên cho nhóc mèo là Pie là bởi ngày Ju và Pie chuyển nhà, trời mưa như trút. Và bây giờ, tôi cũng gặp Pie của tôi vào trời mưa. Có thể đó là một điều trùng hợp may mắn - Tôi nghĩ vậy!

Pie của tôi có bộ lông xù trắng muốt, khoe miệng sót vài nhúm lông vàng nhạt, chiếc mũi hồng xinh xinh, chiếc đuôi ngắn tũn trông rất ngộ nghĩnh. Có điều, Pie có vẻ gặp khó khăn trong việc di chuyển. Tiếng đồ đạc rơi vỡ dần dà thành thứ âm thanh quen thuộc trong phòng của tôi. Tôi cũng cố gắng thu xếp đồ đạc một cách gọn gàng và tiết kiệm diện tích nhất để Pie tránh va phải. Đôi khi, Pie cũng hay vấp ngã bởi ngưỡng cửa hay những thứ vô tình trên đường nó di chuyển, những lúc vậy, nó thường đưa đôi mắt dáo dác nhìn xung quanh như tìm kiếm thứ gì đó. Chỉ đến khi tôi vươn tay và xoa xoa vào lưng Pie, khi ấy đuôi nó ngoáy tít, rồi bằng cách men theo bờ tường, Pie dần dà cũng quen với không gian mới.

Pie mạnh mẽ hơn vóc dáng nhỏ bé của nó rất nhiều. Có những hôm tôi học bài khuya, khi tắt điện là vụt chạy lên giường. Khi ấy, Pie như cố gắng nói với tôi rằng: "Đừng sợ" Nó xù bộ lông và cái lưng cong cong lên, bước những bước nhỏ tới phía trước tôi rồi xoay người lại như đang bảo vệ tôi

khỏi bóng tối phía trước. Sau thấy tôi mỉm cười và xoa xoa cái đầu bé nhỏ của nó, Pie mới quay người lại, chậm rãi lại gần tôi, và cuộn người nằm bên cạnh.

Có Pie, tôi thấy mọi thứ ổn hơn rất nhiều.

...

Thời gian biểu của tôi khi ra ở riêng đó là: sáng đi học, chiều làm bài tập và chiều cùng Pie ra công viên.

Pie hớn hờ lắm, cái mũi hồng hồng cứ vểnh lên. Nhưng nó cũng chẳng dám nô nghịch ở xa, chỉ loanh quanh chỗ ghế đá tôi đang ngồi, chốc chốc lại ngó nghiêng. Tôi đeo tai phone, thả hồn mình theo những cơn gió, mắt vẫn dõi theo từng hành động của Pie.

Buổi chiều của tôi và Pie cứ êm đềm như vậy.

Cho đến một hôm...

... Bịch... bịch... bịch...

- Chào Manchester. Cho tớ ngồi cùng ghế được không?

Tôi ngỡ ngàng, quay sang bắt gặp nụ cười có phần thân thiện nhưng cũng không kém phần thích thú của một cậu con trai lạ hoắc, gỡ tai phone, tôi khẽ gật đầu.

- Thế cậu thích tiền đạo hay thủ môn nào của Manchester vậy?

Tôi có chút ngạc nhiên khi nghe thấy câu hỏi của cậu bạn có màu tóc khói bên cạnh, sau rồi tôi cũng đoán ra, bởi tôi đang mặc chiếc áo Manchester United. Chắc có lẽ cậu bạn nghĩ tôi là một Fan của MU.

Tôi cười, đáp.

- Không. Tớ không thích ai cả.

Cậu thích mỗi mèò thôi hả?

Ừ. - Tôi vừa gật đầu vừa đáp.

- Nhóc mèò tên gì vậy?

- Pie.

Nghe vậy, tóc khói cứ gật gù mãi, nghe chừng tâm đắc lắm.

Dưới chân, nhóc Pie của tôi vẫn đùa nghịch với vài nhánh cỏ. Thi thoảng nó dỏng tai lên nghe tiếng người lạ, sau rồi quay lại với trò đùa của mình.

Kì lạ rằng, tôi, tóc khói và Pie cứ ngồi yên như vậy cho tới hết buổi chiều. Đến khi Pie kêu meo meo đòi về, khi ấy cả tôi và tóc khói mới đứng dậy. Tóc khói cười hì hì, gãi đầu.

Mai cậu lại cho Pie ra đây hả? Tôi ôm nhóc Pie, gật đầu cái rụp.

*

Đó là lần đầu tiên tôi quen Trung Anh, một cậu bạn bằng tuổi tôi, có màu tóc khói và cuồng Manchester.

- Tôi rất thích nhìn Trung Anh đá bóng. Cách cậu ấy dẫn bóng và ghi bàn thật điêu luyện và hấp dẫn. Nhiều lần, tôi cũng từng ao ước rằng một ngày nào đó, tôi có thể chơi bóng đỉnh như Trung Anh. Trung Anh chỉ cười toe nói với tôi rằng.

- Ki cứ ăn nhiều thì tất yếu sẽ to béo và đá bóng giỏi thôi.

Tôi phì cười. Trung Anh là một cậu bạn khá hài hước và dễ thương.

Trung Anh cũng thích Pie lắm. Cậu ấy vẫn thường đùa với Pie bằng quả bóng cam của mình. Thi thoảng, Trung Anh có mang tới cho Pie những món đồ rất lạ. Pie ngoan ngoãn một cách lạ thường bên cạnh cậu ấy.

Cứ vậy, tôi, Pie và Trung Anh vẫn thường gặp nhau vào mỗi chiều ở công viên khi chúng tôi rảnh rỗi.

...

Ra ở riêng, nhưng tôi vẫn không quên về nhà vào mỗi dịp cuối tuần. Lần nào về, mắt mẹ cũng đỏ hoe. Mẹ vẫn thường chuẩn bị cho tôi rất nhiều thức ăn và khi tôi chuẩn bị đi thì luôn dặn phải biết tự chăm sóc bản thân mình. Bố tôi thì không vậy, trong ánh mắt của ông, tôi biết ông tin tưởng là tôi sẽ tự xoay sở được.

*

Đông chớm, trên không ù uẩn những đám mây xám, thời tiết đã bắt đầu trở lạnh. Dạo gần đây, tôi thấy trong người mệt mỏi. Tôi ghét mùa đông khi tôi tròn 19 tuổi.

Trở về nhà sau buổi học trên lớp, tôi ngủ lịm đi. Đến khi giật mình tỉnh dậy, tôi đã thấy Pie bên cạnh. Nó nằm im lìm, thỉnh thoảng lại dùng cái lưỡi hồng hồng liếm lên mặt tôi. Gượng dậy cho Pie ăn, tôi uống vài viên thuốc và ra ngoài. Tôi biết rằng tôi phải ra ngoài, nếu không, sẽ chẳng bao giờ tôi có thể ra ngoài bằng chính đôi chân của mình nữa.

...

Công viên buổi chiều vắng lặng. Tôi nhấc từng bước chân mà cảm giác những khớp xương ê buốt như thể chúng sắp rời ra vậy. Pie ngoan ngoãn trên tay tôi, dường như nó cũng biết được rằng, những bước chân của tôi khó khăn thế nào. Tôi vẫn ngồi ở chiếc ghế đá quen thuộc. Vẫn chờ đợi. Vẫn hi vọng.

Tôi và Pie cứ ngồi như vậy, cho đến khi bên tai tôi vang lên tiếng gọi của Trung Anh, tiếng Pie kêu và tiếng xe cứu thương inh ỏi. Nhưng trong tâm trí tôi, lại là nụ cười 12 năm về trước, lung linh đến lạ thường.

...

Tôi ghét bệnh viện. Tôi ghét mùi thuốc và tôi cũng ghét những miếng dính cùng dây dợ đang chằng chịt trên người tôi.

- Ki à. Đến lúc rồi con.

- Không. - Tôi gào lên.

Tôi khóc. Tôi khóc òa lên như một đứa trẻ. Tôi không muốn ở đây, tôi muốn về, tôi muốn nô cùng Pie, tôi muốn được chạy nhảy, tôi muốn được đá bóng như Trung Anh, được nô đùa như bao bạn khác. Tôi không muốn tôi thế này.

- Ki à.

- Không. Để con ở một mình.

Tôi biết rằng giọng mẹ tôi lạc đi. Tôi biết rằng cả bố và mẹ đều đang khóc, cũng biết rằng họ cũng không mong tới ngày này. Nhưng tôi không biết phải làm gì, ngoài khóc và muốn ở một mình.

Tôi bị ung thư xương từ nhỏ.

Tuổi thơ của tôi gắn liền với những viên thuốc đắng ngắt và những lần điều trị lâu dài. Nhưng rồi cũng chẳng có ích gì khi lớn lên, tôi vẫn buộc phải tháo đi những khớp xương đang dần thoái hóa. Tháo đi xương chân.

Lúc nhỏ, trong khi các bạn cùng lớp ước mơ rằng sẽ bay vào vũ trụ, bay lên cung trăng, hay là có một ngôi nhà nhiều đồ chơi, tôi chỉ ước rằng mình không phải gặp những viên thuốc đắng ngắt mỗi ngày.

Khi lớn, tôi cũng chỉ mong rằng mình có thể nô đùa chạy nhảy thoải mái như bao bạn cùng tuổi khác.

Và tôi vẫn tin rằng, người bạn tuổi thơ của tôi khi ấy cũng sẽ chạy nhảy cùng tôi.

Lúc nhỏ, Ju vẫn thường nhìn tôi nô cùng mèo Pie của cậu ấy, rồi thì thầm.

- Ước gì tớ được đứng dậy và đi được như cậu nhỉ.

Mai một cậu khỏe lại thôi. - Tôi đáp chắc nịch.

Ju vẫn gượng cười khi tôi nói vậy. Rồi cậu ấy nói rằng.

- Ki nhất định phải chạy nhảy đến già nha.

- Ủ. Ju cùng chạy với Ki nhé.

- Ủ.

- Tôi đợi Ju. Tôi đợi người bạn ấy 12 năm. Nhưng cũng từng ấy năm, tôi không nghe tin tức gì về Ju cả. Điều tôi muốn duy nhất chỉ là được nắm tay của cậu ấy và chạy. Chỉ có vậy.

- Nhưng giờ, tôi mệt lắm.

Tôi không biết mình đã tỉnh dậy và lại thiếp đi bao nhiêu lần.

Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng mèo Pie. Nhưng tôi cũng chẳng đủ sức để ôm nó vào lòng như trước nữa.

Tôi cũng mơ màng nhìn thấy gương mặt của Trung Anh.

- Ki. Cậu tỉnh chưa?

Tớ không muốn tỉnh. - Tôi gượng đáp.

- Cậu ngủ một tuần rồi đấy. Mọi người rất lo lắng cho cậu.

Tôi không đáp. Tôi chỉ muốn ngủ. Tôi muốn ngủ thật lâu, thật lâu. Ngủ thật lâu với đôi chân của mình, chứ không phải thức dậy với hai chiếc chân giả.

- Ki.

- Ki. Mạnh mẽ lên.

- Kệ tớ. - Tôi cố xoay người vào trong.

- Cậu có thể quay sang nhìn tớ một phút thôi được không?

Tôi lắc đầu. Tôi không muốn ai thương hại tôi hết. Tôi biết rằng Trung Anh chỉ muốn an ủi tôi thôi.

Nhưng mèo Pie cứ dụi đầu vào vai tôi một cách khó hiểu. Tôi chậm rãi xoay người lại.

Rồi...

Tôi không dám tin vào mắt mình nữa. Một chân của Trung Anh là chân giả. Đôi chân với những màn tranh bóng điêu luyện có một chiếc là giả ư?

- Lớp 10, tớ gặp tai nạn. Khi tỉnh dậy, tớ thấy mình thiếu mất một chân. Lúc ấy tớ thực sự tuyệt vọng. Cảm giác có một cơ thể không lành lặn như bao người thật khiến tớ suýt nữa nghĩ đến cái chết. Tớ từng mơ ước thành một cầu thủ đá bóng. Và giờ cậu nhìn xem. Tớ đã có thể đá bóng. Cái sợ nhất không phải là mất mát một phần trên cơ thể, mà là sợ mất niềm tin,

mất ý chí Ki ạ. Hãy mạnh mẽ lên! Hãy mạnh mẽ như mèo Pie của cậu. Nó bị mù. Cậu không biết sao?

Tôi khóc. Tôi khóc rất nhiều. Những sợi dây chằng chịt trên người, màu trắng của giường bệnh, những viên thuốc đắng ngắt lẫn lóc trên sàn nhà chẳng còn ở đó nữa. Xung quanh tôi, là một màu vàng. Màu vàng của những giọt nắng còn sót lại.

Thì ra những tiếng đồ vật rơi vỡ, những lần vấp ngã của Pie là bởi nó không nhìn thấy được. Nhưng Pie vẫn mạnh mẽ, vẫn cố dùng thân hình nhỏ bé của nó để bảo vệ tôi. Nó mạnh mẽ như một hoàng tử. Mạnh mẽ như Trung Anh.

Đầu xuân, nắng đã vàng ươm trên những búp xanh chớm nhú. Dưới một góc công viên, một đôi bạn trẻ và một con mèo lông trắng muốt đang nô đùa. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng giày nện xuống đất như mang hết thảy sức xuân.

- Này Trung Anh, cậu có thể đi chậm được không?

- Không được. Sức mạnh đôi chân của tớ là vô biên. Ha ha.

- Nào, nhanh lên Pie. Chúng ta phải đuổi kịp Trung Anh thôi.

*

Trên vòm trời cao rộng và xanh lơ của mùa xuân, ai đó bỗng nhìn thấy một vệt lóe sáng. Hệt như một ngôi sao đối ngôi vậy. Thật kì lạ rằng người ta có thể nhìn thấy một ngôi sao đối ngôi vào ban ngày. Một vệt sáng trong veo, hệt như nụ cười của một thiên thần vậy.

Nó giống như nụ cười của cậu bé Ju 12 năm trước. Dù biết rằng mình chẳng sống được bao lâu, nhưng vẫn muốn mang đến hi vọng cho cô bạn hàng xóm bị ung thư xương. Cậu bé ấy ra đi vào một chiều mưa - 12 năm về trước.

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bạn Trai Tôi Là Sói

Câu chuyện của một Bad Girl.

*

Cuộn nốt sợi mì cuối cùng. Nhai. Nuốt. Rồi. Cẩn thận rút một tờ giấy ăn, với tay lấy cốc nước. Vừa uống, tôi vừa hé mắt sang nhìn người đối diện. Quả nhiên hẳn cũng đã ăn xong. Nhếch mép cười, hạ cốc nước xuống, tôi gọi to.

- Chị ơi. Tính tiền cho... Bạn em.

Chị nhân viên có dáng người đầm đậm, lật đật chạy đến, trên trán lấm tấm mồ hôi, rút tờ giấy trắng phau, ghi chép một lúc, rồi mỉm cười thân thiện.

- Hai mì ống trộn, 2 khoai tây chiên, 2 coca, 2 snack. Của em mất 150 nghìn.

Tôi tỉnh queo, khuấy đều cốc Coca nhưng không có ý định uống. Khuấy được ba, bốn vòng mà vẫn chưa thấy tiếng động gì gọi là thao tác giở ví tính tiền của người đối diện, tôi ngược mắt lên nhìn hẳn.

Ánh mắt hẳn chạm mắt tôi, ngây thơ vô số tội. Tôi nhú mày, đánh mặt ra dấu hẳn nhìn về phía chị nhân viên bên cạnh. Hẳn tròn xoe mắt, ra điều không hiểu, làm miệng chữ "Hả" như chẳng có gì gọi là liên quan ở đây.

Bụng tôi sôi ầm ĩ. Không phải vì đói. Mà bởi quá no và đang tức anh ách. Ai đời, đi cùng con gái đến quán ăn, tới cái màn tính tiền mà một gã con trai lại cứ ngồi lì ra thế kia không?

- Của hai em hết 150 nghìn.

Chừng đợi bọn tôi quá lâu, chị nhân viên phục vụ nhắc lại lần nữa. Quán thì đang đông khách, có cái màn tính tiền mà hai đứa trước mặt cứ ngây người ra. Thử hỏi, ai mà không khó chịu.

Tôi bắt đầu thấy ngại. Thôi thì dù gì đã ngại rồi. Cố nén giọng sao cho tự nhiên nhất, tôi nhắc khéo hẳn.

- Ju, tính tiền cho cô đi. Tôi ăn no rồi, không ăn được nữa đâu.

- Ủa! Bữa nay là Ki mời mà!

Tôi thề. Sau cái vẻ mặt hồn nhiên của người đối diện, và sau tiếng cười đang cố kìm nén của chị nhân viên bên cạnh, tôi chỉ muốn độn thổ.

Hận một nỗi là không có cái lỗ nào ở đây.

...

Bị mất tiền, đau thắt ruột. Bị mất tiền, đau thần thờ. Bị mất tiền, đau gần ngơ. Mà tôi thà bị mất tiền cho một tên du côn nào đó, còn hơn bị mất tiền cho một bữa ăn với hẳn.

Chẳng nhớ lúc đó tôi trả tiền và phi ra ngoài quán như thế nào, chỉ nhớ rằng khi thanh toán xong, tôi giậm chân bành bạch trước cửa quán thề sống thề chết với bản thân mình rằng. "Nếu hôm nay tôi còn gặp lại hẳn, tôi không bằng con Bò."

*

Hậm hực nhìn vào cái ví rỗng tuếch, còn đúng 5 nghìn, đủ cho một chuyến xe bus cuối ngày. Sinh viên xa nhà, tiền thẻ điện thoại còn không dám nạp, vậy mà... Vậy mà phải chi tiền một bữa ăn cho một tên con trai. Nghĩ mà cũng dại. Mà còn cái dại nào hơn là cái dại trai? Nghèo còn mắc cái eo.

Nhưng mà hấn nói cũng có lí: " Ki mời tôi đi ăn thì Ki phải trả tiền chứ."

Lí do cũng chỉ tại cái tin nhắn ngớ ngẩn ba hôm trước.

...

Tôi: Đi trà chanh không tình yêu ời.

Hấn: Ai vậy ta?

Tôi: Tình nhân đây.

Hấn: Anh có nhiều tình nhân lắm.

Tôi: Thế có đi không? Thằng dê xồm.

Hấn: Em là ai? Con điên hay công chúa?

Tôi: Anh là ai? Liều trai hay hai phai?

Hấn: Anh là Ju.

Tôi té ngựa. Nhầm số rồi!!!

Con bạn thân Thụy Anh khi nghe tôi kể đầu đuôi câu chuyện, thì lăn ra cười. Cười chán chê, nó cốc vào đầu tôi hai cái rồ đầu.

- Tao bảo lưu số mới của tao vào thì mày không nghe. Lại còn cái kiểu, "không lưu số vào danh bạ, lưu số vào trái tim" sến súa của mày nữa.

Tôi xoa đầu, nhăn nhó cãi lại.

- Thì trước giờ tao với mày toàn gọi nhau là tình yêu còn gì.

Thụy Anh lườm tôi.

- Thế mày định thế nào?

- Thì nhắn tin xin lỗi thôi. - Tôi nhún vai.

- Sao mày không thử gọi ý hă đi trà chanh nhỉ?

Và thế là nghe lời Thụy Anh, tối qua, tôi nhắn cho hă một tin.

- Xin lỗi bạn nhé. Hi. Nếu ở gần thì mình mời bạn đi trà chanh thật. Nhưng xa quá.

Hă rep ngay.

- Bạn ở đâu?

- Đường..... phố...

- Ồi. Thế là gần nhau rồi. Giữ lời hứa nhé!

Và thế là gặp mặt nhau. Và thế là tôi và hă đi loanh quanh mấy khu phố liền cũng không có quán trà chanh nào. Và thế là tôi miễn cưỡng bước chân vào cái quán KFC có chị nhân viên phục vụ đáng dăm dậm người ấy.

Nhìn cách ăn mặc của hă, tôi đoán thầm hă thừa sức trả tiền cho một bữa ăn như thế này, nên là tôi cứ ra sức gọi, ra sức ăn...

Vậy mà... Vậy mà cái mã đẹp trai, cái vẻ ngoài phong cách kia. Có mài ra mà trả tiền được đâu? Đẹp trai thì cũng chỉ để ngắm!

Càng nghĩ càng đau lòng. Như kiểu tôi đào một cái hố, rồi tự nhảy vào, xong còn khoái chí ra điều mình đây tự nguyện. Hazzzz.

...

Rút nốt tờ năm nghìn cuối cùng trong ví, tôi ủ rũ chờ xe bus.

- Hey Ki. Trùng hợp quá ha!

Ba mươi phút sau câu thề sống thề chết ở trước cửa KFC, giờ thì tôi chính thức thành con Bò!

Trước mặt tôi, là nụ cười nhăn nhó của hắn. Tôi như mắc nghẹn, thều thào chào lại.

- Chào Ju!

Định bụng tẩu thoát cho nhanh, rồi cố gượng sức mà đi bộ tới bến đợi bus tiếp theo, thì hắn đã lên tiếng.

- Cám ơn vì bữa ăn nhé.

Tôi bấm bụng, cố kìm nén nỗi uất hận. Khổ sở nở một nụ cười.

- Không có gì. Mà Ju về đường này à?

- Ừ.

- Vậy tôi...

- Hey Ki. Có xe bus rồi kìa, nhanh lên.

Và cái tên ăn cái bữa 150 nghìn của tôi ấy, kéo tay tôi, lôi xềnh xệch lên xe bus.

*

Về đến nhà, lẳng cái balô lên giường, tôi gọi ngay cho Thụy Anh.

- Tao thề là tao ngu mới đi mời cái gã Ju đó đi ăn.

Giọng Thụy Anh ở đầu dây bên kia không giấu nổi sự ngạc nhiên.

- Sao? Mà y vừa đi ăn với gã về à?

- Hả đi ăn với tao thì đúng hơn - Tôi gào lên - Tao phải trả tiền đây. Bây giờ chỉ còn cách uống nước cầm hơi đến cuối tháng vì cái lờ đại trai thôi.

- Thế việc làm thêm của mày đến đâu rồi?

- Tao mới xin nghỉ hôm qua. Trùng với lịch học của tao. Tao định xin vào cái quán KFC đường Xuân Thủy hôm nay đi ăn với hả. Hình như đang tuyển nhân viên.

- Vậy ra hôm nay mày chi 150 nghìn tiền ăn cho gã cũng đâu phí đúng không? Ha ha. Mà cái quán KFC đường Xuân Thủy chẳng phải là cái quán mà người mày thầm để ý hay đi qua đó sao?

Tôi ậm ừ. - Thôi nhé. Tao đi học bài. - Rồi vội tắt máy trước khi con bạn thân Thụy Anh của tôi lại nổi hứng cất bài ca quen thuộc của nó: "Mày có biết trong khi mày quá lụy tình với một tên con trai thì ngoài kia còn bao chàng trai khác đang đợi mày không?"

Thụy Anh vẫn hay ca cẩm rằng tôi là một đứa con gái gốc nghèo nhất mà nó từng chơi thân. Mặc dù nó chỉ thân với mình tôi!

Thụy Anh luôn cao hứng mà giảng giải cho tôi rằng: "Bây giờ là thời đại nào nữa mà còn thầm thương trộm nhớ. Mà còn đem lòng thích đơn phương một người con trai tên Rain đã hai năm rông rã mà không dám nói. Và nó khẳng định: Mày là đứa lụy tình nhất mà tao từng gặp!"

Tôi không biết hết ý nghĩa của hai từ "lụy tình" mà Thụy Anh nói mang ý nghĩa sâu xa thế nào. Chỉ biết rằng, tôi thích một chàng trai đi dưới mưa hai năm trước. Và tôi gọi cậu ấy là Rain.

Nhưng, rất không may cho tôi. Rain là một Hot boy. Điều đó đồng nghĩa với việc, không chỉ có tôi, mà có cả hàng tá cô gái khác thích Rain.

Đó là chàng trai thường đi chiếc xe đạp địa hình cuối tuần nào cũng ghé qua KFC đường Xuân Thủy. Chiều thứ bảy sẽ dành một chút thời gian ghé qua hiệu sách Pipi. Sáng thứ 6 sẽ qua quán VCD mua vài chiếc đĩa và đều đặn 5 giờ chiều hàng tuần. Sẽ đợi xe bus.

Thụy Anh gần như la lên khi nghe thấy tôi đọc vanh vách thời gian biểu của Rain, những lúc như vậy, tôi chỉ biết cười. Khi bạn thật lòng thích một người nào đó, vô tình, những thói quen của người ấy như được in sẵn trong đầu bạn. Bạn chẳng phải cố nhớ, cứ tự nhiên nhất, và nó sẽ hiện ra thôi.

Tôi cũng không biết trả lời như thế nào, khi Thụy Anh một tuần hỏi tôi đến ba lần câu hỏi: "Vì sao mà lại thích một đứa con trai mà ngay cả cái tên mà cũng không biết. Ngay cả một câu nói chuyện mà cũng không mở lời? Ngay cả địa chỉ, ngay cả trường mà cũng không chủ động hỏi là sao? Thế tóm lại là vì sao mà thích gã?"

Câu trả lời duy nhất của tôi chỉ là: "Tao không biết!"

Thực sự thì khó có câu trả lời nào cho câu hỏi đại loại như: Lí do gì bạn yêu người ấy?

- Yêu là yêu thôi!

Và tôi cứ lạng lẽ để ý một Rain chưa một lần nói chuyện ấy - Gần hai năm.

Mọi chuyện vẫn cứ bình lặng như vậy cho đến khi Thụy Anh không thể nào chịu được cái tính "bảo thủ" của tôi. Nó quyết tâm bảo tôi đi gặp cái gã mà tôi nhắn tin nhầm số kia với cái hi vọng nhỏ nhoi: Mong rằng may sẽ có khởi đầu mới!

Và kết quả là tôi gặp hần. Hazzzz.

...

Điền nốt thông tin vào tờ giấy xin việc, tôi chui lên giường, cố động viên bản thân ngủ sớm, để ngày mai còn vác cái tập hồ sơ xin việc kia đến cái quán quen thuộc. KFC.

*

Tự trấn an rằng đây là cái quán mà Rain hay đến, thay vì nghĩ đến cơn ác mộng cần quét 150 nghìn ngày hôm qua, tôi hùng dũng bước vào.

- Em đến xin việc sao? Hôm nay trực tiếp con trai ông chủ phỏng vấn đấy.

Chị gái quày lể tân có đôi mắt đậm mascara nở nụ cười thân thiện nhìn tôi, sau lại dùng ánh mắt bí mật tỏ vẻ. Cả cuộc đời tôi tính tới thời điểm hiện tại, đây là câu mà tôi thấy trong phút chốc mình trưởng thành lên nhiều quá. "Phỏng vấn", "Xin việc"!!!

Tôi lấy hết can đảm, vững dạ đáp.

- Vâng.

- Vậy là tôi chính thức được đưa vào khâu phỏng vấn!

Công nhận là quán KFC này to và có uy tín lắm. Ngay cả cái chân phục vụ chạy bàn mà cũng phải ứng cử rồi phỏng vấn. Không lẽ ở đây toàn Tây dùng đùi gà rán hay sao?

Tôi hít một hơi thật sâu trước khi mở cánh cửa đối diện. Vừa sai chân vào độ 5 bước, tôi chính thức muốn rút lui.

- Trước mặt tôi, là hăn, là 150 nghìn hôm qua,- Ju!

Tôi chết điếng người. Ju là con trai ông chủ quán KFC?!! Thôi đúng rồi, ra là hôm qua hăn dẫn tôi vào quán nhà hăn để... mua đồ ăn cho nhà hăn. Đau nhất là mua đồ ăn nhà hăn để cho hăn ăn!!!

- Hey Ki. Trùng hợp quá ha!

Cố hướng mình tới quãng thời gian nhận những đồng tiền lương lấp lánh, tôi nở một nụ cười rạng rỡ, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đã được chuẩn bị từ trước, từ tốn trả lời.

- Vâng. Trùng hợp quá.

Hăn gật đầu nhẹ, rồi đảo mắt qua tập hồ sơ của tôi. Trong phòng có đúng hai người. Tôi và hăn. Nên không khí cũng chẳng có vẻ gì căng thẳng, bởi tôi đang kìm chế cảm xúc!!!

- Ki là sinh viên năm hai? - Hăn hỏi.

- Ủ. À, Vâng! - Tôi trả lời.

- Bằng tuổi tôi. - Hăn cười.

Rồi lại nheo mắt - Ki cao một mét 73?

Tôi khố sở:

- Ủ.

- Thật sao?

- Đây là tính đi giày cao gót. - Tôi cười cứng ngắt.

- Thật hả? - Hấn vẫn đa nghi.

- Giày 8 phân. Có tính không? - Tôi gần như gào lên.

Hấn gạt gù ra điều đã hiểu. Đấy. Cuộc đời này thật lắm những điều trở trêu và bất công. Bằng tuổi tôi mà chỉ vì được sinh trong cái bề cao vị thế mà giờ được cái quyền như ông già sáu mươi tra hỏi một đứa đang chập chững vào nghề, nai lưng ra kiếm tiền cho những tháng ngày sinh viên.

Rồi cuối cùng, 150 nghìn cũng phán.

- Ok. Xong rồi. Mai đi làm nhé!

Nhận đồng phục tại quầy tiếp tân, tôi mừng rơn. Vậy là từ mai, ngoài giờ học, lại ngồi bus phi ngay đến đây. Hàng tháng được lĩnh tiền lương, hàng tuần được gặp Rain của tôi. Mọi chuyện cứ như trong mơ. Và ngay cả trong mơ, tôi cũng không ngờ người mà tôi trót nhắn tin nhầm kia, lại là con trai ông chủ quán KFC mà tôi có ý xin việc làm từ lâu.

Lần đầu tiên kể từ hôm qua, tôi không thấy tiếc nuối một trăm năm mươi nghìn mà mình bỏ ra!

Có một lí do khiến tôi có cảm giác vui vẻ này nữa, đó là bởi Rain của tôi theo thói quen, lại vào quán KFC này. Nhưng hôm nay, trông cậu ấy chẳng chặc lắm. Tôi chỉ biết đứng từ xa nhìn Rain mua hai suất KFC, và lại lặng lẽ nhìn cậu ấy bước ra khỏi quán, lẫn vào dòng người cùng chiếc xe đạp địa hình quen thuộc.

Cảm giác ngắm nhìn một người mà mình thích, một mình, thật khó diễn tả. Nó giống như việc bạn ngược nhìn lên bầu trời, dù có hàng trăm ngôi sao đang lấp lánh đi nữa, thì bạn vẫn luôn phát hiện ra ngôi sao quen thuộc của mình. Nó không có gì là đặc biệt và khác những ngôi sao kia,

nhưng nó lại đặc biệt trong mắt bạn. Và ngắm nhìn ngôi sao của mình, là thói quen hay gần như thuộc về tiềm thức. Cảm giác bình yên đến lạ thường!

*

Thụy Anh gần như reo lên khi nghe tin tôi nhận được một công việc làm thêm, và nó gần như thét lên khi nghe tin người phỏng vấn tôi hôm qua lại là Ju.

- Có vẻ như mày và hẳn có duyên đấy.

Tôi vẫn gặm chiếc bánh mì trên tay, vừa ăn, vừa ghi thời khóa biểu.

- Duyên gì thì tao không biết. Nhưng được làm quán đó là tao mừng.

Thụy Anh cầm quyển vở quạt phành phạch, bĩu môi nhìn tôi.

- Thì lại để gặp cái anh chàng hai năm của mày chứ gì?

- Kệ tao.

Thụy Anh bỏ mặc tôi, nó quay lên với đồng sách vở của mình. Rồi như phát hiện ra một điều gì mới mẻ lắm, nó vỗ vào vai tôi cái đét.

- Trời ạ. Kì ơi. Giờ tao mới nghĩ ra.

Tôi cau có nhìn nó.

- Mày nghĩ ra cái gì? Không thấy tao đang chép lịch học à?

- Mày yêu Ju đi. Dù gì thì gã cũng thực tế hơn Rain hai năm của mày.

- Bộ mày khùng hả?

Thụy Anh xét thấy phản ứng thái quá của tôi, nó tiu nghỉu quay lên bàn trên. Tôi lườm nó một cái cháy sém, rồi lại cặm cụi chép lịch học và nhai bánh mì!

...

Tan giờ học, tôi chạy thẳng tới quán KFC.

Ca của tôi từ 11 giờ 30 tới tận 5 giờ chiều. Vì tầm ăn trưa nên quán khá đông khách. Tôi chạy mệt bỏ hơi tai. Hết mang đồ ăn, rồi lại nước uống. Phía trước KFC có một dãy nhà ăn nhanh. Việc tính toán tiền do nhân viên thu. Thú thật, giờ thì tôi rất ngưỡng mộ chị nhân viên hôm trước với tính nhẫn nại cao độ. Đã chạy mệt muốn xỉu, ấy thế mà khi tính tiền, mấy vị khách ở đây cứ chần chừ lân la mãi. Qua đây tôi cũng được biết thêm được vài điều thú vị. Một trong số đó là: Không phải chỉ có duy nhất hẳn - cái tên Ju đó - chỉ được cái mã. Đi ăn cũng phải để con gái trả tiền.

Cho đến khi gần hết chiều, quán mới vắng khách. Tôi chuẩn bị đồ ra về và không quên chọn cho mình một chỗ tiện nhất để chờ Rain của tôi.

10 phút, 20 phút rồi 30 phút.

Đợi gần tiếng đồng hồ, tôi chậm rãi rời khỏi chỗ làm. Bao suy nghĩ viễn vông cứ xoay vần, chân tay như rã rời vì một ngày chạy lên chạy xuống. Hôm nay, Rain không tới.

Tôi chậm rãi đi bộ ra bến xe Bus. Đang bận bấm bàn phím điện thoại loạn xạ để trả lời tin nhắn Thụy Anh, thì có một giọng nói lạnh lùng gọi với về phía tôi.

- Hey Ki. Lại đây.

Tiếng gọi rất quen thuộc. Thanh âm trầm bổng này tôi đã nghe ở đâu đó. Tôi ngừng bấm điện thoại, ngẩng đầu lên.

Bên kia đường, Ju đang giơ một cánh tay lên vẫy tôi. Nụ cười cuối ngày đẹp nhất mà tôi thấy. Tôi miễn cưỡng qua đường. Thấy Ju, tôi cầu nhàu.

- Sao vậy Ju? Chưa về à?

Ju nhìn tôi mỉm cười. Tôi ngẩn người. Hôm nay hấn trúng gió sao?

Rồi chẳng kịp để tôi hiểu cơ sự, hấn nắm lấy tay tôi, kéo tôi sát vào người mình, mở lời với người đối diện.

- Ly à. Đây là bạn gái mới của Ju. Tên Ki. Nhìn xinh không?

Tôi chết điếng người. Thế hóa ra cô gái đang ôm bó hồng nhưng rất to kia là bạn gái hấn sao? Mà cái gì là bạn gái mới? Rõ ràng hấn là một kẻ đa tình phong lưu cậy quyền hành vì cái mã đây mà.

Trong phút chốc, cô gái trước mặt tôi mắt ngấn nước, rồi chẳng nói chẳng rằng ném mạnh bó hoa trên tay xuống vệ đường, vụt chạy.

Tôi cúi tiết, ngẩng đầu lên nhìn hấn.

- Thế nào. Kịch diễn xong rồi. Buông tôi ra được chưa?

Hấn vu vơ huyết sáo, đá một hòn sỏi dưới chân. Tôi xốc chiếc balô trên vai, hất hàm hỏi:

- Thế tiền công đâu?

Hấn thoáng ngạc nhiên, rồi cũng đáp.

- Đi.

Vậy là tôi đi.

Nhưng mà có gặp ác mộng thì tôi cũng không bao giờ nghĩ được hẳn lại dẫn tôi tới cái quán đĩa VCD này. Cái quán mà Rain hay tới. Cái quán mà tôi chỉ đứng ở ngoài để nhìn vào trong, nhìn cậu ấy chọn đĩa nhạc.

Tôi run run, sờ bên này một tí, bên kia một tí. Bao mệt nhọc như cơn gió, cảm giác thật tuyệt khi được ngắm nhìn những món đồ gần như quen thuộc với Rain.

- Sao? Thích nhạc cổ điển hả?

Ju vẫn để tâm tới chồng đĩa bên cạnh trong khi hỏi tôi. Tâm trí tôi vẫn bay bổng, hồn nhiên đáp.

- Ừ. Rất thích!

- Vậy sao không vào đây mà mua? - Hỏi.

- Vì nếu vào đây, tôi sợ tim mình giữ không đúng nhịp!

Trả lời xong câu ấy, cả tôi và hẳn đều ngỡ ngàng. Mà sao tôi lại đi nói những chuyện không nên nói với một tên vừa mới đá phăng một cô gái như hẳn cơ chứ.

Tôi lượm một chiếc đĩa VCD lên, rồi cũng kiên quyết hỏi hẳn câu hỏi muốn hỏi từ lúc trước.

- Thay người yêu như thay áo à?

- Không. Chỉ là không có hứng thú. - Hẳn đáp.

- Nhưng dù gì thì cũng không nên làm thế. - Tôi băng quơ.

- Mấy đứa con gái như thế, chỉ thích cái vẻ bề ngoài của tôi thôi. Không phải thích con người của tôi. - Hẳn dừng dừng.

Mắt tôi tí nữa lòi luôn ra ngoài. Không phải hẳn đang tự tin quá mức cho phép đấy chứ?

Nhưng rồi ngẫm lại, tôi thấy cũng có lí. Hẳn công nhận là đẹp trai. Công nhận là nhà giàu. Nhưng rồi nói thật, tiếp xúc với hẳn, ví dụ như đi ăn, mà phải gò lưng ra trả tiền thì có mà con gái thi nhau xách dép chạy.

Sẽ có lúc bạn gặp một chàng trai có vẻ bề ngoài ưa nhìn. Bạn có chút thiện cảm. Rồi anh ta lại đàn hay, học giỏi và toàn diện về mọi mặt. Bạn nói bạn thích anh ta. Nhưng ranh giới giữa sự ngưỡng mộ và thích là mỏng manh và mơ hồ lắm. Ví như bạn nghĩ mình thích anh ta, nhưng khi anh ta xấu đi, hoặc học kém đi, tình cảm của bạn lại thay đổi. Thì đó chỉ là sự ngưỡng mộ mà thôi.

Để nói lời "yêu" với một người, đâu phải dễ dàng như vậy. Vẻ bề ngoài toàn diện của một người có thể trong những giây phút đầu tiên khiến bạn ấn tượng với người ấy, nhưng chính vẻ đẹp tâm hồn mới nuôi dưỡng được tình yêu.

Tôi mông lung một lúc, rồi cố chai mặt hỏi hẳn một câu cuối.

- Vậy cô gái lúc nãy...

- Đây là lần thứ hai tôi gặp. - Hẳn trả lời lạnh tanh.

Tôi khẽ "À". Thì ra, hẳn cũng hiểu mọi chuyện đấy chứ.

...

Rồi quán VCD, hẳn đưa tôi một chiếc đĩa, rồi dặn.

- Đây là tiền công tôi trả Ki. Về nghe nhạc này đi, hay và tốt cho não lắm.

Tôi gật gù nhận lấy chiếc đĩa từ tay hắn. Loại nhạc rất hay và tốt cho não. Não. Não ư???

Tôi tím mặt.

- Ý gì hả?

Hắn cười vu vơ, đút tay vào túi quần, hướng tầm nhìn về bến xe bus.

- Muộn xe bus rồi đấy.

Một luồng khí nóng bốc lên trong người. Trời ạ! Mãi ngấm mấy cái đĩa với hắn trong quán, lúc ra ngoài, tôi mới để ý, bây giờ đã là 8 giờ tối.

Bụng thì đói. Đã vậy còn muộn xe bus. Ba mươi phút sau mới có một chuyến. Tôi hậm hực nhìn hắn rồi vùng vằng bỏ đi. Cái bản mặt đẹp trai của hắn lúc này thì cũng có cứu vãn được một chuyến xe bus muộn đâu, vậy mà còn cố nở một nụ cười làm gì.

Trời tối, muỗi bắt đầu vo ve. Tôi ngồi đợi xe bus mà phát muỗi đôm đốp. Đang thăm than thân trách phận, thì... một con mô tô GSX Suzuki đồ phịch ngay trước mặt. Tôi choáng!!!

Người ngồi trên con mô tô hơi ngả người về phía trước, hai tay ga vẫn đều đều, hắn mở kính mũ bảo hiểm, hất hàm.

- Xe mượn đấy. Lên đi còn về trả xe.

Tôi cũng chẳng thuộc mẫu con gái làm duyên làm dáng, cũng chẳng kiêu hay thẹn thùng gì. Thực tế là đang muộn xe bus và đói. Tôi tiến tới, cầm lấy chiếc mũ từ tay hắn, cố kiễng chân lên xe.

Nhưng tôi thề. Cái kiểu xe này tay cầm thì cao bằng yên xe người ngồi lái, còn chỗ cho người đằng sau thì cao vống lên. Tôi hết lấy đà, lại kiễng chân rồi đánh đu với cái yên xe đằng sau. Nhưng rồi, cũng đành bất lực.

Người ngồi đằng trước này giờ vẫn im lặng, nhưng cũng chắc là hấn đoán ra cái vấn đề mà tôi đang gặp phải. Lưng người phía trước hơi nhô lên, rồi trút ra một tiếng thở dài.

- Tay trái bám vào áo tôi. Tay phải nắm vào đuôi xe.

Tôi khẽ à lên một tiếng. Công nhận là hấn nói đúng. Với cách này, tôi lên xe một cách dễ dàng. Khi tôi vừa mới yên vị sau xe, hấn rồ ga lao về phía trước. Tôi tưởng mình sắp cày răng xuống đất.

Về trước khu trọ sinh viên, hấn chìa ra trước mặt tôi một chiếc túi nhỏ.

- Đây là một trăm năm mươi ngàn.

Tôi giãy nảy.

Chuyện đó có gì mà nhắc lại.

- Cầm lấy đi. Tôi về đây.

Rồi, cùng với chiếc xe kì quái của mình, hấn hòa mình vào dòng người nhộn nhịp phía trước. Chỉ còn lại tôi, với cái mặt đần thộn và một cái túi trong tay.

*

Tôi không nghĩ rằng nhạc cổ điển lại mang tới cảm giác bình yên đến vậy.

Trước giờ, sáng thứ sáu hàng tuần, tôi thường đứng bên kia vỉa hè theo dõi Rain qua tấm kính trong veo cách âm. Lặng lẽ nhìn cậu ấy đeo headphone, bình thản chọn đĩa trong quán. Tôi luôn phỏng đoán sau tấm kính dày kia, trên kệ đĩa, là thể loại nhạc đại loại như Rock, Pop, Dance, Rap, Hihop... phù hợp với cách ăn mặc khá là thời trang của cậu ấy. Nhưng...

Tôi không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài có phần phô trương của cái quán để đoán những gì mà nó chứa đựng. Hóa ra, sự ồn ào bên ngoài chỉ là cái vỏ cho sự bình lặng bên trong. Thì ra Rain nghe nhạc cổ điển.

Tôi vịn to chiếc đài hơn nữa. Cũng cố gắng tra lợi ích của nhạc cổ điển trên Google. Cổ họng cũng nghẹn nghẹn vì đọc được dòng chữ: "Nhạc cổ điển giúp trí não phát triển."

Chẳng biết nghẹn vì cảm động hay nghẹn vì uất. Trong đầu tôi, hiện lên nụ cười bí ẩn của Ju. Nụ cười mà tôi có cố thế nào đi nữa, cũng chẳng hiểu ngụ ý là gì. Chỉ biết rằng ăn hết hai suất cơm trong cái túi mà hăn đưa, bây giờ, tôi chỉ muốn ngủ!

...

Những ngày sau đó, tôi vẫn đều đặn làm ở quán KFC. Vẫn dành chút thời gian để theo dõi Rain. Một cách rụt rè!

Còn nhớ, có lần Thụy Anh từng hỏi tôi: " Có bao giờ mày nghĩ rằng sẽ đến trước mặt Rain mà mày thầm để ý ấy, và nói to với anh ta rằng: Tôi đã để ý bạn gần hai năm nay. Tôi thích bạn! Có ngày đó không? "

Nghe Thụy Anh hỏi vậy, tôi chỉ biết cười. Thú thật, tôi chưa từng nghĩ tới viễn cảnh đó. Tôi cũng không biết mình có đủ can đảm để làm cái điều tưởng chừng như điên rồ kia hay không. Người ngoài cuộc vẫn cười và nói rằng: " Không thử làm sao biết tình cảm của người ta." " Phải tự tin thể hiện tình cảm." " Không nói, sẽ hối hận"...

Nhưng rõ ràng, chỉ có những kẻ yêu đơn phương như tôi mới hiểu. Khi yêu vẫn điên như vậy đấy. Rõ ràng lí trí mách bảo phải thế này thế nọ mới là đúng, là tốt. Nhưng nào đâu người ta có thể yêu bằng lí trí.

Với lại, dù tôi có đến trước mặt Rain và nói to rằng: " Tôi thích bạn" thì liệu cậu ấy có gật đầu cái rụp không?

Yêu đơn phương, cũng có cái hay của nó đấy chứ.

- Này! Chưa về à?

Tim tôi suýt bắn ra ngoài, cái tên Ju này rõ ràng rất giỏi trong việc làm người khác đau tim. Nhưng mà hôm nay trông hăn có vẻ khang khác.

- Nhuộm tóc à? - Tôi hỏi.

- Ủ. Sao biết. - Hăn nheo mắt,

- Nhìn mặt đần hơn trước.

Hăn cười như không, thủng thẳng đáp.

- Đần để nói chuyện với người đần.

Tôi cảm như hén. Rõ ràng mở mồm ra cãi lúc này, thì có khác nào nhận mình là đũa đần kia. Nghĩ vậy, tôi thu nốt mấy khay thức ăn gần đó, làm ra vẻ bận rộn.

Qua quầy thức ăn nhanh làm gì. Nếu không có việc gì thì để tôi làm nốt việc.

Cho hai suất KFC.

Hazzz. Thì ra là hăn tới mua KFC. Mà không thể dùng từ mua được, cái quán này là của nhà hăn cơ mà.

Tôi gói hai suất KFC rồi bọc cẩn thận đưa cho hăn. Hăn suy nghĩ một hồi, sau mới đứng dậy. Hỏi.

- Có biết hiệu sách nào hay không?

Tôi bĩu môi.

- Ở đây từ bé đến lớn mà lại hỏi một đứa lên đây trợ để đi học như tôi á?

- Tôi muốn tìm một hiệu sách yên tĩnh. Tìm hộ được không?

- Thế không có bạn à?

- Không.

Giọng hần trầm xuống như mưa đá. Tôi thấy cũng tủi lòng. Mà hôm nay lại là thứ 7, chắc chắn tôi sẽ gặp Rain ở hiệu sách quen thuộc ấy. Đúng! Đây là hiệu sách yên tĩnh nhất trong thành phố!

...

Trên đường tới hiệu sách. Hần im lặng một cách lạ kì. Đường từ quán KFC tới hiệu sách mà tôi hay dừng chân không xa. Chỉ vòng qua một con phố là tới. Vốn không quen với không khí im lặng, tôi lên tiếng.

- Này Ju. Mua KFC làm gì đấy.

- Yên tâm. Không mua cho Ki.

Tôi méo mồm. Nhưng rồi cũng thều thào hỏi lại.

- Thế Ju mua cho ai? Hai suất lận!

- Một người đặc biệt!

- Đặc biệt?

- Ủ. Cao 57 phân, nặng 40 cân.

Tôi suýt sặc nước miếng. Dù hần có kì quái thì cũng đâu đến mức chọn một người lùn như thế để quan tâm cơ chứ. Tôi quyết tâm tìm hiểu.

- Ai đấy?

- Béc giê ở nhà.

Giờ thì tôi sặc nước miếng thật! Rõ là một tên cà chớn!

...

Hắn có chút ngạc nhiên khi thấy cái bảng Hiệu sách Pipi. Tôi nhún vai.

- Sao? Đây là hiệu sách yên tĩnh nhất thành phố mà tôi biết đấy.

Đôi mắt trong veo của hắn thoáng phủ một làn nước mỏng, môi mấp máy được hai từ.

- Vậy à?

Và tôi với hắn. Mỗi người một thế giới khi cánh cửa Pipi mở.

Hắn lạnh lùng với một đống sách trên tay. Còn tôi, lạc vào thế giới sách để tìm kiếm Rain mỗi chiều thứ 7 theo thói quen.

Như mọi ngày, hôm nay Rain lại đến hiệu sách. Và đây cũng là lần đầu tiên, tôi không đứng từ xa nhìn cậu ấy. Những cảm xúc chẳng thể gọi tên lại vô tình dẫn lối tới những hoài ức thật đẹp. Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên gặp cậu ấy...

Đó là một chiều mưa, khi tôi trông bộ dạng lếch thếch. Tóc tai rối bời, quần áo ướt sũng, lững thững đi bộ. Đừng lầm tưởng rằng tôi mang tâm trạng nào nề, chỉ là tôi thích mưa và sau nhiều lần đắn đo, hôm đó, tôi quyết chí đày mưa.

Có một sự thật là, ở chỗ mà chúng ta sống, chỉ cần ta khác người, ta tách biệt với số đông, là y như rằng bị chú ý. Trong khi người nào người

này không thì áo mưa, không nón thì cặp, không tàu lá thì túi ni lông chạy tá hỏa để tránh mưa, thì tôi, không áo mưa, không ô, không mũ, nhấc từng bước chân chậm rãi, nét mặt hân hoan như vừa trúng xổ số độc đắc. Và thế là tôi cô đơn.

Nhưng rồi, khi đi được một đoạn, tôi gần như muốn hét toáng lên vì vui sướng khi phát hiện ra phía bên kia đường, cũng có một người đi dưới trời mưa giống tôi. Cảm giác có người cùng hội cùng thuyền khiến lòng dạ tôi vững vàng. Nhưng khi định qua bên kia đường, tôi mới nhận ra, chàng trai đó đang khóc.

Và đó là lần đầu tiên tôi thấy một chàng trai khóc dưới mưa. Tôi gọi cậu ấy là Rain.

Và rồi tôi lặng lẽ theo dõi Rain. Đến tận bây giờ! Không có lí do nào cả!

...

Thử quyền này xem.

Những hình ảnh của ngày mưa ấy dần vụt tắt. Trước mặt tôi, là ánh mắt khó đoán của Ju. Tôi nhận lấy quyển sách từ tay hắn. Hắn vẫn nhìn tôi, sau rồi hỏi lại.

- Đơ à Ki?

Tôi lúng túng, vội quay mặt đi. Tôi không thích hắn phát hiện ra lí do tôi dẫn hắn tới hiệu sách Pipi này. Tôi kiếm một quyển sách khác, rồi vờ vẹt theo dõi.

- Không. Chỉ là tôi không thích đọc những truyện thể loại trinh thám như thế.

- Thế Ki thích đọc loại gì?

- Tôi giờ một quyển truyện lên trước mặt hẳn, vầy vầy.

- Truyện cười.

- Thế không phải đấy là quyển truyện kinh dị "Tấm vải đỏ" à?

Tôi ghen.

Rõ ràng, hẳn là một tên thích chặn lời và dồn người khác vào thế bí.

*

Thụy Anh vẫn thường ôm một quyển sách mà nó gọi là " Những chàng trai đáng để yêu" để giảng giải cho tôi. Nó đặc biệt nhấn mạnh vào mẫu con trai kiếm lời. Nó nói.

- Theo tao thì mày đừng nên yêu một chàng trai kiếm lời, vì khi về già mới hiểu.

Tôi nhăn nhó kêu lên:

- Thế thì hiểu cái gì khi bây giờ vẫn còn trẻ?

- Nó ra vẻ bác học, ngâm nga:

- Vì khi về già, người ta khao khát được nói chuyện.

Tôi ngẫm cũng đúng. Rồi buột miệng hỏi Thụy Anh.

- Vậy kiểu con trai thích dồn người khác vào thế bí thì sao?

Nó lật lật mấy trang sách, rồi bất chợt ngừng đầu lên.

- Kiểu này tao nghĩ có hai lí do: hoặc là mấu lạnh lòng. Hoặc là mấu chỉ chặn khi có lí do.

- Là sao?

- "Chặn khi có lí do" nghĩa là người đó chỉ dồn người mà họ thầm thích vào thế bí thôi ấy.

Tôi tiu nghỉu.

Thụy Anh bỗng vỗ một cái vào vai tôi, nó nháy mắt.

- Thế cái anh chàng gọi nhầm số ra sao rồi. Quen nhau hơn hai tuần còn gì? Tao nghĩ hai tuần thực tế còn hơn cái anh chàng mà mày cứ khư khư hai năm nay. Rain.

Tôi lắc đầu, bỏ mặc Thụy Anh và đeo headphone. Thụy Anh lừ mắt nhìn tôi rồi lại chăm chú vào quyển sách của mình.

Thụy Anh là vậy. Nó không phải là mấu con gái mơ mộng và giữ tình cảm trong lòng. Ví như nếu Thụy Anh thích một anh chàng nào đó, ngày hôm sau, nó sẵn sàng đến trước mặt chàng trai đó mà thổ lộ tình cảm của mình. Tôi thì lại không như vậy. Và đó là điều khác biệt duy nhất giữa tôi và Thụy Anh. Nó cũng biết thừa là sẽ thất bại trong việc đả thông tư tưởng tình cảm cho tôi, ấy vậy mà lần nào tôi nhắc tới Rain, nó vẫn cứ đưa ra lời khuyên này nọ, dù biết rằng chẳng bao giờ tôi làm theo.

Chuyện tình cảm thật khiến người ta đau đầu!

*

Những tuần sau, ngoài giờ làm ở quán, tôi còn giúp Ju chăm sóc một dãy chậu cảnh.

Ngày nào cũng giáp mặt với hần, tôi cũng lờ mờ nhận ra cái nội tâm phức tạp sau cái vẻ bề ngoài có phần bất cần.

Hần nói ít. Nhưng kì thực không phải như vậy. Chỉ là hần đang tạo ra cái vỏ bọc bên ngoài cho mình. Tôi cũng phát hiện ra những góc khuất của hần, rằng khi hần cau có hay bực tức một điều gì đấy, thì tốt nhất đừng nên nói gì an ủi hay cố làm trò cho hần cười. Cứ ngồi lặng yên bên cạnh hần là được.

Khi hần có nhã hứng muốn tặng một cái gì, thì hãy vui vẻ mà nhận, đừng hỏi lại hần đại ý như: "Cái gì đây?" thì không cần đến ba giây, hần sẽ biến mất cùng món quà. Hần rất ngược đời.

Nếu chỉ đứng đưng nhìn hần, thì thấy hần cứ lạnh tanh như một tảng băng bí ẩn. Ban đầu tiếp xúc nói chuyện, lại khiến người khác phải ngỡ ngàng vì cái khiếu hài hước. Nhưng khi quen mặt rồi, thân rồi. Hần thực chất đúng là một tảng băng thực sự. Nhưng không lạnh lẽo. Mà vô cùng ấm áp. Theo cách riêng không lẫn đi đâu được!

Nói chung, cái tính có phần trẻ con, có chút ngông nghênh của hần thì khó chiều lắm! Người gì đâu mà lúc thì như ông cụ, lúc lại không khác gì đứa trẻ con mười tuổi!

...

Hôm nay, như thường lệ tôi tưới nước cho những chậu hoa hướng dương. Hần cũng cầm một bình nước nhỏ tưới, cầm nhưng không tưới. Hần nhìn chăm chăm vào cái bình nước màu hồng trên tay tôi, rồi hỏi.

- Sao thích hoa hướng dương vậy?

- Vì nó giống mặt trời.

- Sao thích mặt trời?

- Vì nó rục rỡ.

- Thích sự rục rỡ à?

- Ừ.

- Buồn cười nhỉ?

- Đã không giúp một tay thì chớ, lại còn hỏi những câu lan man khó hiểu, tôi cáu tiết quay sang gặt.

- Bộ đang trong chương trình " Mời vạn câu hỏi vì sao" hả?

Hắn không nói gì, chỉ cười một cách khó hiểu rồi lại quay về với khóm hoa cúc của mình. Tôi lừ mắt, rồi lại chăm chú vào mấy chậu hướng dương. Đằng sau vẫn có tiếng lẩm bẩm.

- Người gì đâu mà kì cục!

Hắn nói tôi kì cục? Tôi kì cục?! Tôi chậm rãi nói từng từ một.

- Tôi kì cục?

Hắn tĩa lá cho mấy khóm cúc gần đấy, trả lời cụt lủn.

- Ừ.

- Dẫn chứng?

- Ban đầu thì có vẻ khó gần lắm. Càng nói chuyện càng thấy kì cục!

Tôi chẳng chống chế lại, đột nhiên trong đầu, xuất hiện hình ảnh Rain. Liệu Rain có thích một cô gái kì cục không vậy?

*

Tan giờ làm thêm. Trời mưa như trút.

Mưa gợi nhớ về bao kỉ niệm. Đúng. Về Rain. Về chàng trai mà tôi vẫn âm thầm đi theo sau một cách bí mật. Về những lần nhìn trộm rồi mỉm cười. Về một tình yêu đơn phương mà tôi vẫn giữ.

Như mọi ngày, tôi đợi Rain.

Rain hôm nay lạ lắm. Cậu ấy có ghé qua quán KFC như mọi lần, nhưng lại không đi xe đạp địa hình. Nhanh chóng rời khỏi chốn đông người đang đứng trước hiên quán đợi trời ngớt mưa, Rain rẽ đám đông và bằng một cách bình thản nhất, cậu ấy hòa mình vào mưa.

Tôi vẫn chăm chú theo dõi Rain, và tôi hiểu, Rain yêu mưa lắm. Đôi chân như chẳng còn đứng yên một chỗ được, tôi lặng lẽ theo sau cậu ấy. Trong cơn mưa.

Dưới làn nước mưa mờ mờ và lạnh lẽo, tôi vẫn thấy phía trước hình ảnh của Rain. Qua hai con phố gần đó, cậu ấy rẽ vào một hẻm nhỏ.

Người tôi ướt sũng, tôi bắt đầu thấy lạnh. Khi rẽ vào con hẻm, tôi lạc mất Rain.

"Có trong những bộ phim thần tượng, tao cũng chưa bao giờ gặp một con nhỏ điên vì tình như mày."

Trong hoàn cảnh này, tôi như vẫn còn nghe thấy lời Thụy Anh cầu nhau. Nhìn bộ dạng mình bây giờ, chợt tôi thấy nó nói đúng. Có lẽ là tôi điên thật.

Khi định quay về, thì chợt, tôi thấy Ju và phía sau là một cô gái mang một chiếc ô tím.

Nhìn cảnh này, tôi đoán phỏng chắc lại là một màn tỏ tình nữa đây. Có lẽ hẳn không thấy tôi, vì tôi đứng ở đầu hẻm. Định bụng quay gót chẳng quan tâm, nhưng chân tôi cứ ì lại.

Trời vẫn mưa như trút. ào ào. Xối xả. Tôi nghe thấy tiếng cô gái kia nói to lên như át tiếng mưa.

- Em thích anh. Là thật đấy.

- Vì lí do gì?

- Vì... vì...

- Tôi có bạn gái rồi.

- Anh nói dối. Anh chưa có.

- Tôi có bạn gái đã hơn một năm nay.

... Bịch... Bịch... Bịch...

Tiếng giày nện xuống nền đường khiến những vạt nước bắn lên tung tóe. Tôi thở hỗn hển. Có chẳng nếu là người vô duyên, thì tôi cũng không nên nghe hết cái màn tỏ tình kia.

Nhưng... lí do tôi bỏ chạy, cũng chẳng phải vì nghĩ mình vô duyên. Chính xác là cảm giác mình như một con ngốc!

Một con ngốc bị mang ra làm trò đùa. Hẳn đã có bạn gái hơn năm nay, vậy sao hôm đó, trước mặt cô gái có bó hoa hồng nhung kia, vẫn ngang nhiên nói tôi là bạn gái của hẳn. Ừ thì chuyện chỉ như đùa. Nhưng giờ thì, tôi thấy mình mệt mỏi lắm.

- Này Ki...

Tôi biết. Tôi biết đấy là hẳn. Nhưng nếu tất cả chỉ là trò đùa, nếu tất cả đều là do tôi có trí tưởng tượng phong phú, thì xin hãy để mình tôi tưởng tượng.

- Làm bạn gái tôi nhé!

Cảm giác một bàn tay khác đang siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé đang run run vì lạnh. Ju kéo tay tôi, giọng nhẹ nhàng theo làn mưa.

*

Sau này, khi xem ảnh của tôi và Ju chụp chung, Thụy Anh thường lườm tôi.

- Đấy. Mà xem. Tao nói đâu có sai. Mà yêu Ju có phải tốt hơn không. Âm thầm theo dõi cái tình yêu tên Rain của mà làm gì, những hai năm rồi kết quả chẳng đi đến đâu vào đâu. Làm gì còn tình yêu đơn phương mãnh liệt như thế nữa.

Thụy Anh nói tôi là một cô gái may mắn vì đã nhắn tin nhầm vào số Ju và sau này yêu Ju.

Rồi khi tôi ghé sát vào tai nó thì thầm. Nó gần như bóp cổ tôi và hét toáng lên.

- Trời ơi. Mà đúng là con quỷ Ki ạ.

...

Tôi thì không tin là mình là một cô gái may mắn. Bởi...

Dù có nhắm mắt mà bấm bàn phím điện thoại, tôi cũng không bao giờ quên được số của Thụy Anh. Lần tình cờ ấy, là do tôi muốn nó xảy ra như thế.

Tôi đã phải mất một thời gian khá dài mới có thể biết được số điện thoại của Ju. Rồi cố tình chọn công việc làm thêm ở quán KFC mà Ju thường lui tới. Dẫn Ju tới quán hiệu sách PIPI là chủ ý ban đầu của tôi. Ju cũng đâu biết rằng, tôi đã phải vất vả thế nào mới xin được cái nhiệm vụ chăm sóc cây cảnh cho quán.

Đúng! Người mà tôi luôn dõi theo khi ở quán KFC, khi ở quán đĩa nhạc cổ điển, khi ở hiệu sách, người mà hai năm trước đi dưới trời mưa mà tôi gọi là Rain ấy.

Là Ju.

Không phải sự tình cờ nào cũng có thể tạo nên một tình yêu. Nhưng chính tình yêu lại tạo nên những sự tình cờ như thế. Tôi không đủ can đảm để đến trước mặt chàng trai mà tôi để ý hai năm nay và nói với cậu ấy rằng: " Tôi thích bạn." Vậy nên, tôi tạo nên những sự tình cờ để gần Ju hơn.

Và tôi hiểu. Hãy yêu chân thành nhất vì tình yêu luôn cần thời gian.

*

Có lần đi cà phê cùng Ju ở một quán gần KFC. Tôi ngập ngừng thú tội. Rằng để Ju nói với tôi câu: "Làm bạn gái tôi nhé." Hôm trời mưa ấy, tôi đã phải theo sát Ju như thế nào trong suốt hai năm qua. Khi ấy, Ju cười. Rồi lặng lẽ đưa cho tôi một tờ giấy, dặn.

Một trong những trang nhật kí ngày xưa của Ju.

Nếu Ki muốn, thì hãy đọc.

Và thế là tôi đọc.

Dù có là một người vô tâm như thế nào, thì chắc cũng không thể không nhận ra có người đang theo dõi mình.

Tôi phát hiện ra một con nhóc chạc tuổi tôi có đôi mắt to to hay theo dõi tôi một cách bí mật. Trộm nghĩ nó cũng chỉ là một trong số những đứa con gái bình thường kia mà thôi...

Nhưng không! Con nhỏ này dai như đĩa. Nó theo dõi tôi mọi lúc nếu nó có thể. Đôi khi tôi thấy nó ngốc. Ai đời, trời nắng chang chang, đầu nó phơi ra, đi theo một đứa con trai - là tôi - lang thang khắp phố. Có hôm, nó theo tôi tới tận quán bán đĩa, rồi lại vác cái bộ mặt ngây thơ vô số tội theo tôi tới hiệu sách.

Ban đầu, tôi nghĩ nó có vấn đề. Nhưng càng về sau, càng thấy thế thật.

Nhưng rồi, cũng thấy nó khang khác...

Cứ thế, nó vẫn âm thầm theo dõi tôi. Gần năm trời. Cảm giác có người theo dõi ban đầu thấy khó chịu, lâu dần thì quen, vắng nó thì thấy cứ thiếu thiếu. Có lần tôi đến hiệu sách rồi mà không thấy nó đâu. Cũng đi ra đi vào tìm nó, mãi sau mới thấy nó hớt ha hớt hải chạy đến, đầu tóc bù xù. Ý định giúp, nhưng nghĩ sao, tôi lại giả tảng như không...

Thế rồi cũng gần hai năm...

Cho đến một ngày, nó quyết chí bẫy tôi... Và tôi cam chịu, mắc bẫy... Nhưng đâu hay, kẻ đặt bẫy mới chính là tôi...

Không trả tiền bữa ăn, làm thêm, quán đĩa, rồi hiệu sách.

Tất cả cũng là do tôi bẫy nó đấy...!!!

Điều duy nhất tôi có thể nói khi đọc xong trang nhật kí của Ju. Chỉ có hai từ.

Bái phục!

Rồi cũng tự thì thầm với bản thân rằng "Bạn trai tôi là Sói."

*

P/s: Nếu đã đọc hết truyện và hiểu ra "những cái bẫy" của chàng trai láu cá Ju, bạn hãy đọc lại truyện một lần nữa, tôi cá rằng bạn sẽ phát hiện ra những điều mới mẻ nữa đấy:

Có chàng trai nào "chịu đặt bẫy" bạn chưa?

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Khi Yêu... Hãy Yêu Thật Chậm

Tặng cho những chàng trai "mọt sách"!

Hiện tại... Tôi ghét hẳn!

Tôi ghét cái tên đeo kính cận cao lêu nghêu lúc nào trong mắt cũng chỉ có một mục đích: " Làm sao để kết quả học tập cao, cao và cao hơn nữa".

Tôi ghét cả cách hẳn luôn tỏ ra là học sinh gương mẫu đúng mực và hạn chế một cách tối đa nói chuyện riêng trong lớp.

Cuối cùng, tôi ghét cái thái độ dửng dưng của hẳn khi tôi nói thẳng vào mặt hẳn rằng: " Tớ thích cậu" Rồi hẳn nhú mày, nhún vai, chẳng cần suy nghĩ: " Để tớ đỗ Đại học rồi xem xét sau."

Ghét!

1 tiếng. 25 phút. 35 giây trước. Tôi còn thích hẳn đến phát điên lên được cơ đấy!

Nhỏ Mai Anh sau một hồi kiên nhẫn im lặng nghe tôi kể lẽ này nọ, nó dang tay vỗ lấy vỗ để vào vai tôi, ra điều an ủi.

- Thôi, mày à.

Tôi đặt phịch cái balô xuống chiếc ghế cạnh Mai Anh, càu nhàu.

- Nhưng tao vẫn điên lắm.

- Điên thì mới yêu người điên.

- Cái gì?

Mai Anh cố cười ngoan, rồi với cái giọng lạnh lạnh của mình, nó kể lẽ.

- Này nhé. Thế này có điên không. Cái tên Ju đó công nhận học hành thì cũng đỉnh thật. Nhưng tin tao đi, tên ấy chẳng biết "yêu đương" là cái gì đâu.

Tôi lờm nó nghi ngờ.

- Sao mà biết?

- Thì đấy mà xem. Mà vừa thất bại trong việc "tỏ tình" với gã Ju đó sáng nay còn gì. Hố hố.

Bây giờ thì tôi ghét cả cái tiếng cười của nhỏ Mai Anh!

*

Tối, ôm một chồng bài tập đặt lên bàn, trong đầu tôi vẫn mơ hồ suy nghĩ về những lời nói chẳng biết là đùa hay thật của Mai Anh.

Có thật là Ju không biết "Yêu đương" là cái gì không? Ấy. Dễ mà. Thì cứ thỉnh thích nhau là được. Đại loại là thích nhìn thấy nhau, thích nói chuyện với nhau và thích làm những điều mà cả hai cùng thích. Thế thôi!

Nhưng cái gã Ju đó... Hẳn chỉ "yêu" sách vở thôi! Kì thực thì chẳng ai hiểu hẳn, và cũng chẳng ai có thể hiểu nổi. Hẳn kì bí như cái tên của hẳn - Ju.

Con gái rất lạ. Những chàng trai tỏ rõ là thích mình, để ý đến mình thì chẳng bao giờ cảm thấy rung rinh hay đại loại là cảm động. Trong khi đó,

lại dễ xiêu lòng với những tên có vẻ bề ngoài hơi lạnh lùng, hay những tên tỏ ra hoặc cố tỏ ra chẳng quan tâm tới sự xuất hiện của con gái.

Tôi là một ví dụ.

Nhỏ Mai Anh luôn nhìn tôi bằng ánh mắt kì quái như thể tôi là một sinh vật lạ khi tôi thẳng thừng từ chối lá thư của Huy để chốt hạ câu cuối:

"Tớ thích người khác rồi." Và cho đến khi gặng hỏi mãi tôi mới chịu nói "người khác" là ai, nhỏ Mai Anh như muốn gào vào mặt tôi bốn chữ kinh thiên động địa: "Tại sao lại là Ju?"

Tôi cũng chẳng biết tại sao. Chỉ biết rằng, tôi thích cái vẻ thờ ơ với mọi chuyện xung quanh của Ju, thích nhìn Ju đọc sách và thích cái cách mà cậu ấy sắp xếp mọi thứ liên quan đến sách vở.

Ban đầu thì tôi cũng nghĩ rằng, có chẳng chỉ là cảm giác tôi muốn Ju chú tâm đến mình. Sau lại nghĩ có lẽ mình thích Ju thật. Rồi hiện tại thì thấy có vẻ như mình đang ghét Ju!

...

Ju xuất hiện ở lớp tôi vào học kì II lớp 11. Sau đó, một cách nhanh chóng, Ju leo lên vị trí số một trong lớp về kết quả học tập. Hồi đấy, tôi ghét Ju lắm. Nhìn thấy Ju là cứ tránh như gặp ma. Vì lẽ, có sự xuất hiện của Ju, tôi từ hạng một tụt xuống hạng hai về kết quả học tập. Cũng ra sức học để lấy lại phong độ một thời, nhưng cũng chẳng có chút hi vọng mong manh nào. Bài tôi 8 điểm thì Ju 9. Tôi 9 thì Ju 9,5. Tôi 9,5 thì Ju 10 tròn!

Lớp 12, tôi cũng tự an ủi bản thân ở vị trí thứ hai cũng được. Nhất lâu rồi giờ cho người mới nhất thì có sao. Sau rồi thấy cũng nể nể Ju. Sau nữa thì thấy Ju cũng khá được. Sau nữa nữa thì ngàm để ý.

Sau cuối thì nói thẳng tình cảm ra. Cái kết thì quay lại cảm xúc ban đầu. Ghét Ju!

Kể ra hôm đó thì tôi cũng ngu khi thẳng thừng từ chối Huy để ôm tia hi vọng mong manh ở Ju. Huy là một chàng trai khá vui tính và năng nổ. Tuy nhiên, tôi biết, để nói ra 3 từ "Tớ thích cậu" trong bưu thiếp Huy gửi tôi tuần trước thì cậu ấy đã phải chuẩn bị tinh thần trong một thời gian khá lâu.

Tôi thừa nhận là mình chỉ chăm chăm sao có kết quả học tập tốt, nhưng tôi không phải mẫu chỉ biết sách vở. Tôi học nhưng vẫn chơi. Học nhưng vẫn có đủ thời gian để biết ai đang ngầm quan tâm tới mình. Và tôi thừa biết, Huy có ngầm theo dõi tôi từ năm lớp 10. Chỉ là tôi vờ như không biết điều ấy.

Đến rồi hôm đi cùng nhỏ Mai Anh, tôi nhận được tấm bưu thiếp của Huy, tôi không ngỡ ngàng là mấy, chỉ thản nhiên trả lời "Tớ thích Ju."

Huy cười, ngập ngừng nói: "Vậy bao giờ hết thích Ju, có thể thích tớ, được không?"

Tôi không trả lời câu hỏi của Huy khi ấy, vì trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới viễn cảnh sẽ mở lời nói tình cảm của mình với Ju như thế nào. Để rồi cũng ba từ "Tớ thích cậu", nhưng lần này, tôi là người "bị" từ chối chứ không phải là người "được" từ chối!

Chí ít ra thì cuối cùng tôi còn nói với Huy rằng, "Để tớ suy nghĩ đã". Còn cái tên Ju này, hẳn nói trong thời gian "Để tớ thi xong Đại học đã".

Điều duy nhất mà tôi nghĩ lúc ấy với tâm trạng của một đứa con gái tồi tệ vừa bị thất tình: " Thi xong Đại học ư? Lâu thấy bà!"

Đương nhiên, tôi chỉ nghĩ và lờm trộm.

*

Mẫu "Thanh niên nghiêm túc trong học tập" bao giờ cũng thấy xuất hiện cái tên Ju. Thế nhưng, lần này, cả lớp tôi dường như được một phen "sững sờ" khi đích thân bác bảo vệ "hộ tống" một học sinh có dáng người cao cao, đeo kính cận vào lớp học, sau đó giao cho cô giáo chủ nhiệm.

- Đây là học sinh trèo tường giỏi nhất mà tôi từng gặp đấy!

Cô giáo chủ nhiệm lớp tôi cũng ngạc nhiên không kém gì năm mươi đứa học sinh trong lớp. Cô hỏi lại lần nữa.

- Có đúng là học sinh này không bác?

Và khi nhận được cái gật đầu chắc nịch của bác bảo vệ. Cả cô giáo lẫn học sinh trong lớp, không ai bảo ai, đều làm miệng chữ " Hả" cứng ngắc.

Tôi thì bỗng dưng thấy buồn cười. Sau rồi càng nghĩ càng buồn cười, ra là thiên tài thì cũng có lúc "sa cơ lỡ bước".

Tìm hiểu ra tôi mới biết, xe đạp của Ju sáng nay bị hỏng, thế là hăn gửi xe đạp ở chỗ gửi xe rồi chạy bộ tới trường. Không may cho hăn là quá giờ, bác bảo vệ lại khá nghiêm, nên là hăn nảy ý trèo tường. Nhưng ai đời, người ta trèo tường thì phải quăng cặp với quăng dép vào trước, sau rồi trèo. Hăn thì không như vậy. Hăn lao thân vào trước, sau rồi sức nhớ ra còn cặp và dép ở ngoài, hăn lại trèo ra lần nữa để lấy cặp. Khi đang cố trèo vào lần ba, hăn có cơ may được gặp bác bảo vệ.

Thì ra sau những lời giải nhanh và chính xác trên bài kiểm tra, hăn lại khá ngờ nghệch và ngô ngố như thế!

Và thế là hăn bị phạt. Nhặt lá sau giờ học. Một tuần. Chính thức là hăn buồn! Cô giáo buồn! Tôi thì vui như vừa trúng số xố!

Chẳng là tôi có tham gia câu lạc bộ ghi ta ở trường, cuối giờ học nào cũng ở lại độ một tiếng để luyện ghi ta, trong khi đó, phạm vi hăn nhật lá lại đứng trước khu sinh hoạt câu lạc bộ.

Sau rồi tôi cũng ngẩn người. Không biết là vì sao mình lại hân hoan cười hỉ hả khi biết điều ấy. Rõ ràng là tôi ghét hăn cơ mà!!!

Rõ là cái thứ tình cảm chẳng thể gọi tên. Tình cảm chẳng gọi tên ấy dù đúng dù sai, đứa nào nhớ dai rõ là khổ nhất!!!

...

Trống tan giờ, tôi phi ngay xuống câu lạc bộ ghi ta, bỏ mặc nhỏ Mai Anh vẫn la oai oái trên lớp: "Đúng là cái đứa đại trai!"

Rõ là phong cách của một học sinh gương mẫu, tên Ju ấy, đã và đang chăm chỉ nhật lá. Tôi ngẩn người, trong lòng cũng dấy lên những cảm xúc kì quái.

Thật ra thì hăn cũng có cái tố chất của những tên con trai mà tôi đánh chữ.

"Được". Hăn không mang cái sĩ diện hão mà bao tên con trai khác vẫn thể hiện. Hăn vi phạm, và hăn sẵn sàng chịu kỉ luật, không một lời thanh minh. Hăn nghiêm túc nhật lá bỏ và thùng rác mà không hề có chút dè dặt hay ngại ngùng.

Ví như bao tên con trai mà tôi thấy, hoặc cố tỏ ra "công tử", hoặc cố tỏ ra cái việc nhật lá sau trường như là một việc gì đó xấu hổ và "mất điểm" lắm. Thật ra, con trai vẫn luôn nhầm tưởng rằng, có chút gì đó hào nhoáng và bóng bẩy là "ghi điểm" trong mắt con gái. Nhưng, họ đâu hay, chính kiểu giản dị mà chân thành, mới là điều mà con gái ngưỡng mộ nhất!

- "Bộp"

Một cái vỗ vào vai từ phía sau.

Tôi giật bản người. Không cần quay lại, cũng đoán ngay ra là Huy. Kiểu xuất hiện bất thành linh thể này bao giờ cũng là cậu ấy.

Chẳng sai. Vừa quay người lại, tôi đã gặp ngay nụ cười của Huy.

- Này Ki. Sao không vào lớp. Đứng ngoài làm gì vậy?

Tôi cũng nở nụ cười tươi rói đáp lại.

- À. Hóng gió tí ấy mà.

- Vào lớp thôi! - Huy giục.

- Huy vào trước đi. - Tôi chối.

- Vào cùng vậy.

- Sao...?

- Hôm nay có bài kiểm tra đàn ngoại khóa đấy.

Chính thức là tôi thấy lời Mai Anh nói đúng.

"Đúng là cái đứa đại trai". Rõ là chỉ vì ngây người nhìn cái tên Ju kia, mà giờ, ngay bài kiểm tra đàn ngoại khóa tôi cũng không nhớ!

Bài kiểm tra đàn ngoại khóa là hình thức kiểm tra hàng tháng, nhằm chọn những học sinh tiêu biểu để tham gia các lớp dạy đàn cho học sinh khóa dưới.

Vì chúng tôi là học sinh cuối cấp, nên đây là bài kiểm tra cuối cùng và cũng là đợt dạy đàn cuối cùng cho học sinh lớp 10. Kì 2, chúng tôi nghỉ vì

còn nhiều kế hoạch học tập và ôn thi.

Kết quả lần này, tất cả thành viên 12D1 đều qua thành công. Khởi phải nói, tôi mừng cỡ nào.

Thật ra thì cả lớp tôi, chỉ có tôi và Huy tham gia câu lạc bộ ghi ta này, từ lớp 10. Và mặc dù trước đó, khi tấm bưu thiếp Huy có gửi cho tôi, tôi đã thẳng thừng từ chối. Nhưng vài ngày sau, chúng tôi vẫn "bình thường" như mọi ngày.

Tôi có để ý thấy vài cô bạn trong lớp, khi nhận được tấm bưu thiếp hay lá thư của một ai đó "không phải là người mà mình để ý" sau khi từ chối thẳng thừng, thường thì có hai biểu hiện thế này. Một là ngầm coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra, nhưng khi cả hai giáp mặt nhau thường thì khá ngượng ngùng và không còn tự nhiên như trước. Hai là, tình cảm quay ngoắt 180 độ. Trước đó còn coi là bạn, sau rồi cảm thấy "ghen ghét" rồi không nói chuyện với "người - đưa thư - ấy" nữa.

Tôi thì không như vậy. Tôi và Huy vẫn giữ cho mình tình bạn như trước. Chẳng coi như mọi chuyện chưa-từng-xảy-ra, cũng chẳng vờ vịt nghĩ rằng mọi chuyện đã-qua. Tôi hiểu, chỉ cần bước qua cái gọi là "nhất thời" sẽ giữ gìn được cái gọi là "mãi mãi". Nhất thời, chúng tôi chỉ vì chuyện tấm bưu thiếp mà đánh mất tình bạn, nhưng bước qua nó rồi, chúng tôi sẽ vẫn là những người bạn, dù Huy có đang thích tôi.

Nhưng cũng có thể tôi là đứa "chai mặt".!!! Bằng chứng là để chúc mừng cho kì thi ghi ta vừa này, tôi và Huy cùng xuống căng tin trường ăn mừng. Trong khi nét mặt tôi hồ hởi thì Huy khá là rụt rè. Để kéo không khí lên cao, tôi hứng chí gọi to.

- Cô ơi, có C2 không ạ?

- Có cháu ơi.

- Có lạnh không cô?
- Có. Cháu lấy mấy chai?
- Vậy cô có Trà Xanh không?
- Có. Trà Xanh không độ. Có lạnh.
- Vậy cho cháu hai lon Bò Húc!

Huy nhìn tôi không chớp mắt, còn tôi cười hì hì giải thích.

Tớ nghĩ đi nghĩ lại thì, nên uống Bò Húc vẫn hơn. Chiều còn dạy mấy em lớp dưới chơi đàn.

Và sau khi cô chủ quán căng tin quen thuộc lừ đừ mang hai lon Bò Húc ra, và tiện thể, khuyến mại luôn cho tôi hai cái lừ mắt sắc bén, tôi chính thức rơi vào trạng thái "câm như hến".

Huy đẩy về phía tôi một lon, sau rồi hỏi.

- Vậy chiều mấy giờ Ki lên trường.
- 5 giờ chiều - Tôi đáp.

Huy gật, rồi lại ngập ngừng.

- Cần Huy tới nhà đón không?
- Tớ đi bus.

Sau câu trả lời của tôi, Huy có dẫn đo, cậu ấy định mở lời nói câu gì đó, nhưng rồi thì cũng giơ một cánh tay lên, vẫy.

- A. Ju. Vào đây.

Tôi suýt sặc Bò Húc. Ngoái đầu lại, là Ju thật. Tôi chắc mẫm, bây giờ hẳn mới xong công việc mà mình chịu phạt vì cái lỗi ngớ ngẩn treo tường. Hẳn chậm rãi bước tới.

Đặt chiếc cặp xuống ghế, Ju nhìn tôi và Huy, cười hỏi.

- Hai cậu làm bài kiểm tra đàn tốt chứ? Huy gọi thêm một ly nước, xua xua tay.

- Bọn tớ học đàn từ lớp 10, nên cũng thi tốt. Nhưng Ki thì đứng nhất lớp ghi ta đấy.

Ju nhướn mày, sau cùng liếc mắt sang nhìn tôi. Sau cặp kính dày cộm của hắn, tôi chỉ thấy được ba chữ "Thế cơ á" to đùng, nhưng rồi hắn cũng phán.

- Tớ cũng thích chơi đàn.

Tôi vẫn ngậm ống hút, ra sức hút nước trong lon Bò Húc, gật đầu ủng hộ. Phía bên kia, Huy gọi ý.

- Vậy sao cậu không đăng kí vào lớp ghi ta.

Để bao giờ thi xong Đại học đã. - Hẳn cười.

Tôi thề là tôi ghét hai từ "Đại học" thế không biết. Người ta bạo dạn tỏ tình thì cũng kêu "Để bao giờ thi xong Đại học đã", bây giờ muốn chơi đàn cũng "Để bao giờ thi xong Đại học đã". Sao không "Để bao giờ thi xong Đại học đã" rồi hãy ăn??!

Suốt buổi, tôi ngồi nghe hai tên con trai bên cạnh trao đổi. Thật ra thì Ju cũng giống tôi, ngồi nghe Huy kể mấy chuyện vặt vãnh giết thời gian. Sau cùng, khi trống báo đến giờ căng tin đóng cửa, cả ba mới rục rịch đứng dậy ra về.

Huy ái ngại nhìn đồng hồ, rồi hỏi tôi.

- Có cần Huy đưa về không? Tôi lắc đầu nguây nguấy.

- Không. Ki đi bộ. Huy về trước đi. Còn đón em gái nữa.

- Ừ. Vậy Huy về trước.

Cho đến khi chiếc xe đạp của Huy xa dần, tôi chính thức hối hận. Chẳng là lúc Huy hỏi tôi câu ấy, Ju có đứng bên cạnh, dù có chai mặt đến đâu đi nữa, thì tôi cũng không thể nhận lời Huy. Mới mấy hôm trước nói thích Ju xong, làm sao hôm nay lại đi chung xe với người khác được. Đường từ trường về đến nhà cũng không xa, có hai tuyến xe bus. Nhưng chính thức buồn vì 30 phút nữa mới có chuyến tiếp theo. Và thế là tôi đi bộ!

Có lẽ là trời nắng nên mắt tôi bị hoa thì phải. Phía trước mặt đường cứ thấy có hai cái bóng. Quái! Một người làm gì có hai cái bóng???

Đến khi quay lại, tôi giật bắn cả người khi thấy Ju. Tôi há hồm hỏi.

- Đi sau sao không nói thế?

Ju nhún vai.

- Có hỏi đâu mà nói.

Hình như những người học nhiều thường hay kì quái như thế. Cũng may là tôi biết điều này, nên cố ý đi chậm lại, cho bằng nhịp bước chân hẳn. Được một đoạn, Ju bỗng dừng dừng lại. Tôi cũng dừng theo.

Ju thấy vậy, đẩy gọng kính cận, thản nhiên hỏi tôi.

- Có nắng không? Tôi gật.

- Nhà còn xa không? Tôi lại gật.

Thế là Ju không nói không rằng, rẽ vào quán đại lí gần đó. Trong lúc tôi đang ngó người suy đoán xem Ju đang tính làm gì, thì "phụt", tiếng một chiếc ô bật.

Chính thức là tôi thấy cảm động khi thấy Ju quay về với một chiếc ô trên tay. Kiểu người học nhiều đâu phải ai cũng "cứng ngắt" như nhỏ Mai Anh nói đâu.

Tôi hí hửng cầm chiếc ô từ tay Ju, trong lòng cũng thầm cảm ơn Ju lắm lắm. Nhưng chưa kịp thể hiện ra bằng lời nói, Ju đã đáp.

- Nhà tớ rẽ vào đoạn này. Cậu về trước đi. Còn tiền ô, bao giờ lên Đại học tính nhé.

Chính thức lúc ấy tôi lườm thẳng vào mặt hắn rồi vác cái ô đi mất hút.

...

Nếu như Huy thường hỏi tôi "Cậu có cần cái này... Cậu có cần tớ giúp... không?" Thì Ju lại không như vậy. Ju để ý tới vấn đề mà tôi đang gặp phải rồi tự ý hành động, chẳng cần phải hỏi tôi " Có cần không?". Rồi Ju lẳng lặng tính toán trừ nợ vào quãng thời gian " bao giờ lên Đại học..."

Thế rốt cục thì bao giờ mới lên Đại học đây? Khi mà chúng tôi mới bước chân vào giữa học kì 1 lớp 12.

Chẳng hiểu sao độ này nhỏ Mai Anh hay bênh Huy chăm chăm và toàn dùng những lời "có cánh" cho cậu ấy. Nào là năng nổ, chơi ghi ta hay, nói chuyện vui vui. Tôi ngồi nhìn nó chăm chăm, sau rồi cũng nghi ngờ.

- Mà thích Huy à?

Nó bĩu môi.

- Màý nghĩ thế à?

- Màý thể hiện ra là như thế. - Tôi phán.

Nó vênh váo nhìn tôi.

- Ừ thì thấy Huy thích màý, nhưng màý cứ bơ Huy, nên tao thích Huy hộ màý đấy. Được chưa?

Tôi không nhịn được cười khi nghe lời giải thích của Mai Anh. Buột miệng nói.

- Vậy đấy là "thương" Huy rồi. Không phải thích đâu.

Mai Anh ngấm nghĩa mấy ngón tay sơn nhũ hồng của nó, thở dài.

- "Thương" "Ngưỡng mộ" "Thích" chắc nó cũng na ná nhau ý mà.

Tôi ngừng cười. Sau rồi ngấn người mông lung. Tình cảm tuổi học trò đúng là khó đoán. Chẳng thể hiểu đó là cảm giác gì. Cũng chính vì những tình cảm chưa thể gọi tên, nên cũng có khi đi chệch cũng chẳng biết. Nhìn thấy một người nào đó giỏi một lĩnh vực mà mình không biết, thì đó có thể là "ngưỡng mộ". Thấy ai đó quá nhiệt tình nhưng không được đáp trả, thì có thể là "thương".

Nhưng, thấy một người tài giỏi không còn đứng vị trí số 1, nhưng vẫn âm thầm để ý, âm thầm quan tâm. Thấy một người quá nhiệt tình rồi không được đáp trả, nhưng vẫn mỉm cười cổ vũ, thì đó mới là "Thích".

Cũng đơn giản lắm!

Mai Anh thường than vãn với tôi rằng: "Thật ra màý nói cũng có lí. Nhưng những gì màý nghĩ hay những truyện màý đọc, thường không bao giờ có thể xảy ra ở thực tế."

Lúc ấy, tôi chỉ biết cười.

Tôi không biết phải giải thích như thế nào cho Mai Anh hiểu, bởi nó theo chủ nghĩa "Thực tế".

Tôi thì không nghĩ như vậy.

Tôi thừa nhận, truyện luôn có kết thúc có hậu. Sách thì luôn có lời lẽ dễ nghe kiểu lí thuyết. Nhưng tôi tin, sự khác nhau đó là do chính "hành động".

Trong truyện, nhân vật bao giờ cũng "hành động" khác thực tế.

Ví như một cô nàng trong truyện thích ai đó, thì cô ấy không ngần ngại bày tỏ tình cảm của mình. Còn ở ngoài, có thể cô ấy ngại, cũng có thể cô ấy không đủ tự tin.

Bước ra khỏi vùng an toàn, thì sẽ tìm thấy cho mình những sắc màu khác thôi.

Và tôi sẵn sàng bước ra khỏi vùng an toàn ấy, vì Ju. Dù Ju không trả lời, nhưng chí ít thì tôi cũng thấy thoải mái.

*

Việc nhật lá của Ju chỉ còn hai ngày nữa là kết thúc, đồng nghĩa với việc tôi đã nhận lớp dạy thêm ghi ta cho khối lớp 10 được gần tuần.

Cũng phải công nhận rằng, nhờ có Ju mà tinh thần tôi mới chính thức ổn định!

Chẳng là thành viên mà tôi dạy đàn là một tên nhóc lớp 10 cực kì cứng đầu và khó bảo. Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, hôm đầu tiên tập trung nó hùng dũng vác cây đàn ghi ta về phía tôi, nói chắc nịch.

Thưa cô chủ nhiệm, em muốn được chị này dạy ghi ta ạ!

Và thế là tôi trở thành người hướng dẫn ghi ta cho nó!

Cuối buổi, Huy có đến chỗ tôi, hỏi.

- Hay Huy và Ki đổi học viên cho nhau?

Tôi chưa kịp trả lời, thằng nhóc bên cạnh tôi đã lên tiếng.

- Không!

Tôi chỉ biết nhìn Huy, mếu máo lắc đầu. Nhưng cũng may là, từ hôm nhật lá sau trường,

Ju lúc nào cũng về cùng thời gian với lớp dạy đàn của chúng tôi, nên thường thì tôi với Ju về cùng nhau.

Tôi biết Ju là kiểu người nói ít và trầm tính, nhưng tôi vẫn hay kêu ca và phàn nàn với Ju về cậu nhóc khó bảo ở lớp ghi ta.

Hôm nay cũng vậy. Tôi giậm những bước chân thật mạnh xuống nền đường, cầu nhàu.

Tớ thề là tớ chưa bao giờ gặp một tên nhóc cứng đầu như nó. Tớ chỉ nó đánh nốt Si, nó đánh nốt Sol. Khi tớ chỉ nó đánh nốt Sol, nó đánh nốt Si. Sao lại có đứa nhóc kì quái thế nhỉ. Cái tên Lâm Phong thì rõ hay, sao cái tính khí của nó khó chiều.

Ju vẫn im lặng nghe tôi than thở, thỉnh thoảng lại đẩy gọng kính cận, mỉm cười gật đầu. Nhưng cũng không thể phủ nhận, cũng chính vì Ju không nói gì và chỉ im lặng lắng nghe, tôi thấy còn dễ chịu hơn!

Nhưng cũng không vì thế mà cứ than thở với Ju mãi được. Đá một hòn sỏi dưới chân, tôi ngập ngừng.

- Tuần sau là Ju không phải nhật lá nữa rồi nhỉ?

- Ừ.

- À... Vậy là cuối cùng Ju cũng xong công việc của mình.

- Ừ.

- Thế là tuần sau...

- Tuần sau thì cậu về một mình.

Tôi ghen. Tôi chính thức bị ghen.

Sự thật rõ ràng là như thế, nhưng cậu ta có cần phải nói toạc ra như thế không? Học nhiều lẽ ra phải hiểu nhanh hơn một chút chứ, sao cứ lù đù thật thà thế?

Trong lòng bỗng dưng buồn thiu. Vậy là những giờ tập đàn lần sau, lại chỉ có mình tôi bơ vơ với những nỗi bực tức.

Có vẻ như thấy tôi im lặng quá lâu so với mọi ngày, Ju mở lời.

- Sao thế?

Tôi xua xua tay, lắc đầu ngán ngẩm.

- Không sao.

Tuần sau tớ có lên thư viện trường đọc sách, chắc là cũng về muộn đấy. Có thể trùng giờ.

Câu nói cuối cùng của Ju khiến sắc mặt tôi thay đổi hẳn. Cười toe hỏi lại.

- Thật hả?

Và khi nhìn thấy cái gậy đầu quen thuộc của Ju, tôi thấy mọi thứ xung quanh lung linh đến lạ!

Và theo như tính toán của Ju, chúng tôi có thể sẽ tình cờ gặp nhau ở công trường rồi cùng ra về. Và lần nào, Ju cũng tính chuẩn. Giờ dạy đàn nào tan, tôi cũng gặp Ju.

Nhưng có một chuyện, cứ khiến tôi thắc mắc mãi.

Dạo gần đây, tôi thấy Huy cứ là lạ. Thỉnh thoảng nhìn tôi như có điều đó muốn nói, nhưng khi thấy tôi nhú mày có vẻ đang lắng nghe, cậu ấy lại thôi.

Mai Anh cũng vậy, trong giờ học, nó cứ nhìn tôi một cách lén lút. Đến khi tôi không chịu được, nhăn mặt hỏi nó có chuyện gì, nó lại cười vu vơ.

Bực mình, tan giờ học, tôi có kêu cả Mai Anh và Huy ở lại. Cả hai có vẻ ngỡ ngàng, hết nhìn tôi, sau lại quay ra nhìn nhau.

Tôi đặt phịch chiếc cặp xuống chiếc bàn đối diện, hỏi.

- Hai cậu đang có chuyện gì giấu tớ à?

Cả Huy và Mai Anh đều cúi đầu. Đến khi tôi bực mình, giậm chân bành bành, một mực thề sống thề chết khẳng định nếu cả hai không nói rõ mọi chuyện, tôi sẽ không thèm nhìn mặt ai nữa. Khi ấy, Mai Anh mới hít một hơi thật sâu, tí mỉ kể.

Tôi suýt té ngựa khỏi chiếc ghế khi nghe đến năm chữ chắc nịch của Mai Anh: " Bọn tao đang thích nhau!"

Rồi nhìn nét mặt của cả hai, tôi phì cười. Nhỏ Mai Anh bình thường lắm chuyện và to mồm, vậy mà chỉ vì cái chuyện này mà cả tuần nay cứ

ngơ ngơ.

Đến khi chỉ còn mình tôi và Mai Anh, nó mới nó rõ đầu đuôi mọi chuyện, rằng nó cảm thấy tội lỗi với tôi, rằng dù gì, Huy cũng từng thích tôi trước nó.

Đến khi tôi gân cổ lên hỏi nó: " Thế bây giờ Huy thích ai? Thích mà đúng không?" Mai Anh chỉ im lặng không nói gì.

Tôi cũng cố trấn an nó rằng, tôi và Huy chỉ là bạn. Tôi thích Ju, và sẽ luôn như vậy, cho tới hết năm học. Khi nghe điều ấy, Mai Anh mới cười toe. "Vậy là mà hết ghét Ju rồi hả?"

Ừ thì cũng có thể cho là thế. Thật ra có thích thì mới có ghét được chứ, đâu phải tự dưng mà ghét được.

Khi tôi kể chuyện của Mai Anh và Huy cho Ju nghe, Ju chỉ cười. Cũng chẳng biết là Ju cười có ngụ gì, nhưng rõ ràng, sau cặp kính dày cộm, tôi thấy ánh mắt Ju lóe sáng lạ thường. Sau rồi, Ju có hỏi.

- Thích nhau dễ dàng như vậy được hả?

Tôi xốc chiếc cặp trên vai, vênh vác trả lời.

- Có gì đâu mà dễ với không dễ.

- Thích nhau rồi thì học hành được gì?

Tôi đến bán loạn với những chữ "học". Ngày nào mà Ju không nhắc tới từ học, chắc ngày đó tôi đi bằng hai tay mất. Nghĩ cũng cứ bực, tôi gắt.

- Thích nhau đâu phải không học được. Giúp đỡ nhau trong học tập cũng được chứ sao. Với lại đâu phải ai cũng giống Ju đâu. Kì cục!

Xét thấy phản ứng thái quá của tôi. Ju không nói gì. Hàng lông mày hơi nhướn lên tỏ vẻ khó hiểu, sau rồi cũng chỉ lẳng lặng đi bên cạnh tôi. Quãng đường từ trường về đến nhà cũng xa hơn từ lúc ấy.

...

Cũng chẳng biết có phải vì "hối lỗi" hay vì nét mặt hình sự của tôi vài hôm nay mà bài kiểm tra Toán đợt này, Ju kém điểm tôi.

Trời ạ. Khỏi phải nói. Tôi vui sướng đến cỡ nào. Vậy là sau gần như một năm học, vị trí đầu tiên tôi mới giành lại được. Sau khi húp ầm ỹ giờ ra chơi, tôi mới để ý nét mặt của Ju. Nghĩ cũng có phần ái ngại khi vui sướng quá mức như thế, trong khi bài kiểm tra lần này của Ju chỉ đứng ở vị trí số 3. Tôi hít một hơi thật sâu, hỏi.

- Hey Ju. Đạo gần đây cậu có ốm không?

Ju đặt quyển sách trên mặt bàn xuống, nhúu mày nhìn tôi.

- Bộ nhìn tớ giống người ốm thế hả?

- Nhưng sao làm bài...

- Chỉ là có một số chuyện nghĩ không ra thôi. Với lại, nhường cho cậu một lần. - Ju nhún vai, thản nhiên trả lời.

Tôi chẳng biết chuyện nghĩ không ra kia của Ju là chuyện gì, nhưng cũng nhờ cái chuyện đó, mà tôi vị trí số 1. Nghĩ cũng thấy mình nguy hiểm khi có lúc tôi thậm chí mong ngày nào cũng có chuyện mà Ju nghĩ không ra.

*

Thời gian này, cũng là thời gian chuẩn bị cho hết học kì 1. Việc dạy đàn cho khối học sinh lớp 10 vì thế cũng sắp kết thúc. Thăng nhóc tên Phong nghịch như quỷ sứ và luôn dồn tôi vào thế bí cuối cùng cũng đã

đánh được những nốt cơ bản và cố gắng một cách nghiêm túc, nó cũng đánh được một bài hát đơn giản. Nhìn nó đánh đàn, tôi cũng thấy lòng mình nao nao đến lạ. Công nhận là khi làm được một việc gì đó có ý nghĩa cho người khác, thì bản thân mình còn vui sướng gấp bội phần!

Tuy nhiều lúc nó có xấc xược và khó bảo, nhưng nếu biết tính nó, chỉ cần lờ những trò đùa quái quỷ của nó đi mà dạy một cách chân thành, thì nó sẽ ngoan ngoãn lắng nghe.

Tiết học đàn cuối cùng, nó rón rén đến cạnh tôi, lí nhí.

- Cám ơn nhé!

Tôi biết, để nói được câu đó, nó phải cố gắng lắm. Nhưng tôi vẫn dọa nạt.

- Nói không đầu không cuối thế hả?

Nó bĩu môi.

- Lắm chuyện. Vậy em cám ơn phùy thủy nhé. Ha ha.

Nói xong câu ấy, nó vụt chạy. Thằng nhóc đúng là một đứa nhỏ nghịch ngợm nhưng cũng rất dễ thương!

*

Lịch thi hết học kì 1 đã có, và chúng tôi đang trong giai đoạn ôn thi cận lực. Bẵng đi độ hơn tuần, tôi mới thở phào nhẹ nhõm vì phần ôn tập cũng khá suôn sẻ. Nhưng rồi, khi gặp Mai Anh, tôi mới giật mình khi nó tuyên bố.

- Tao và Huy chia tay rồi! Vừa xong!

Điều làm tôi sửng sờ hơn nữa là thái độ vui tươi hết cỡ khi Mai Anh nói hai từ "chia tay". Rồi khi tôi thắc mắc, vì sao nó lại nói hai từ "chia tay" không cảm xúc như vậy, Mai Anh ngăm nhìn mười đầu ngón tay sơn nhũ của nó, thản nhiên đáp:

- Thì thích nhau cho nó có phong trào ấy mà. Cái gì dễ đến thì dễ đi thôi!

Tôi không nói gì thêm, bởi tôi biết, tính Mai Anh là vậy. Nó suy nghĩ khá đơn giản. Tôi biết, cái gì dễ đến thì cũng dễ đi. Nhưng trong chuyện tình cảm, dù biết tình cảm học trò chỉ là những rung động thoáng qua, nhưng có cần thiết phải vội vã bắt đầu, rồi lại vội vã kết thúc thế này không?

Tôi có hỏi Huy, nhưng đáp lại chỉ là những nụ cười gượng gạo. Tình bạn của chúng tôi, cũng vì chuyện tình cảm của Mai Anh và Huy, dần trở nên xa lạ hơn!

Cũng chẳng biết lí do chia tay của hai người là gì, nhưng những cuộc thi quan trọng trước mắt dần hướng bọn tôi vào quỹ thời gian hạn hẹp hơn trong tình bạn. Chúng tôi ít gặp nhau vào cuối tuần, thi thoảng có nhắn vài ba tin nhắn hỏi thăm, sau rồi chỉ còn thấy mặt nhau trước ngày thi độ vài giờ, nói vài ba câu nhưng nội dung cũng chẳng khác mấy về vấn đề làm đề cương ôn tập. Thời gian này, thực sự chúng tôi rất nghiêm túc trong chuyện học tập, vì cánh cổng tương lai Đại học mà mỗi người mơ ước.

*

Học kì 2 cũng gần hết. Thi hết học kì, tốt nghiệp rồi Đại học. Những bước chân cuối cùng thời học sinh khiến lũ chúng tôi không khỏi hoang mang và lo lắng. Dù chuẩn bị bài và có tinh thần ôn tập khá nghiêm túc, nhưng chúng tôi vẫn không sao yên tâm cho những ngày thi cam go phía trước.

Nhưng rồi, mọi thứ hoàn toàn thay đổi khi tôi đột ngột nhận được suất học bổng bên Mỹ! Kì thực, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ đủ chỉ tiêu vì bài phỏng vấn tiếng Anh tôi cho là mình trả lời khá tệ.

Cả Mai Anh và Huy đều chúc mừng tôi, duy chỉ có Ju, cậu ấy dường như không mấy ngạc nhiên cho lắm.

Nhận được nụ cười của tôi, Ju chỉ gật nhẹ.

- Ki làm tốt lắm!

- Vậy có gì chúc mừng tớ đi - Tôi cười gian.

- Gần đến giờ bay, tớ sẽ có quà.

- Quà gì vậy?

- Một bài toán!

Tôi suýt ghen! Có phút nào mà Ju không nghĩ tới " Toán" không vậy?!!

Nhưng cũng chẳng thể phủ nhận rằng, nhờ Ju, nhờ những lần đi học về hết huyên thuyên về những rắc rối, tôi thường trao đổi với Ju về cách học ngoại ngữ. Chính cách học thoải mái không áp lực ấy, khiến tôi tiến bộ một cách nhanh chóng.

Ju có hỏi tôi.

- Xa Hà Nội rồi, điều gì làm Ki nhớ nhất?

Tôi nhớ nhiều lắm. Như muốn cho cả thủ đô vào vali rồi mang theo. Kỉ niệm cuối cấp như những giọt nắng trong veo tinh khôi chẳng bao giờ có thể quên được! Cũng chẳng thể quên Ju, chàng trai khiến trái tim tôi ấm áp lạ thường. Chàng trai cho tôi thêm rất nhiều động lực để học tập, chàng

trao kính cận cao hơn tôi hẳn một cái đầu, hiền, ít nói nhưng vẫn đủ kiên nhẫn đi bên cạnh và lắng nghe tôi.

"Chuyến bay mang số hiệu VN615 trên hành trình Hà Nội – Chicago, xuất phát từ Hà Nội lúc 14h00..."

Tiếng loa thông báo ở sân bay vang lên trong phút chốc khiến mắt tôi cay xè. Cái siết tay nhẹ của

Ju khiến trái tim tôi nghẹn ngào. Những rõ ràng, tôi vẫn phải đi. Vì tương lai, đang ở phía trước!

Hai tháng sau kì thi Đại học, lũ bạn tôi gần như reo ầm ĩ khi biết tin ai cũng đỗ. Vậy là chúng tôi, đã bước qua cánh cửa quan trọng nhất!

Tôi nhắn tin cho từng người, chúc mừng rồi rít, mà trong lòng cảm thấy tủi thân ghê gớm. Xa nhà, môi trường mới, tôi khá khó khăn trong việc hòa đồng và thích nghi. Thịnh thoảng có chat Webcame với người thân, bạn bè, cũng cứ giả vờ kêu ổn, nhưng kì thực, chỉ muốn trở về. Nhưng rồi, cũng phải tự hứa vượt qua thời kì khó khăn này, vì đó là con đường mà tôi đã chọn.

Có một điều khiến tôi buồn hơn nữa, đó là bài toán mà Ju có đưa cho tôi ngày tôi rời xa Hà Nội. 128 E 980.

128 E 980?

Rốt cuộc, bài toán này có nghĩa là gì và giải như thế nào vậy?

Đều đặn cuối ngày, cả tôi và Ju đều dành thời gian để trò chuyện. Ju dạo gần đây lạ lẫm, kể với tôi rất nhiều chuyện. Nhưng hễ tôi hỏi Ju thi đỗ

Đại học nào, thì gần như cậu ấy im bặt. Đoán là có chuyện, tôi có hỏi Mai Anh.

Tại tôi gần như ù lên khi nhỏ bạn nói: "Ju không thi Đại học!"

Ju không thi Đại học? Đó đâu phải là một Ju mà tôi biết, đâu phải người luôn đứng vị trí số 1 trong lớp. Tôi gần như quát lên trong loa điện thoại.

- Vì sao? Vì sao cậu lại làm vậy?

- À. Tớ có chút chuyện. - Giọng Ju trầm trầm.

- Chuyện gì? Nói cho tớ nghe. Thế không nhớ là cả hai đều hứa sẽ vào Đại học sao?

- Nhớ.

- Nhớ mà thế à?

- À. Ki này. Thằng nhóc lớp 10 nghịch ngợm mà Ki dạy đàn ghi ta, là em trai Ju đấy.

Tôi chẳng nói gì thêm. Chỉ lẳng lẳng cúp điện thoại. Tôi biết, tôi biết điều ấy từ lâu rồi. Tôi biết là Ju có một cậu em trai nghịch như quỷ sứ mà mỗi lần đi học về tôi đều than thở, tôi biết trước đó, ở trường cũ, Ju là một học sinh tệ nhất lớp.

Tôi cũng nhớ ngày đầu tiên gặp Ju là khi tôi vào lớp 10. Đó là một tên con trai đầu tóc dựng ngược, tai đeo khuyên, quần áo ăn mặc ngỗ nghịch, phóng xe vèo vèo ngoài đường không cần để ý ai. Rồi hậu quả là Ju đâm sầm vào tôi.

May mà lần ấy cũng chỉ sây sát nhẹ, sau một hồi cãi nhau chí chóc, tôi có vênh mặt lên mà nói với Ju rằng:

Kiểu người như cậu thì chỉ có ăn chơi lêu lổng suốt ngày thôi!

Ju đưa cặp mắt như muốn xông lên đánh nhau với tôi ngay lúc ấy, rồi cũng kiềm chế, Ju nói.

- Con nhỏ to mồm. Thích dạy đời hả?

Tôi cũng không vừa, vênh váo nói.

- Giỏi thì leo từ vị trí tệ nhất lên đầu xem nào. Rõ là tên du côn!

Tôi không biết rằng, lòng tự trọng của con trai lại cao đến vậy. Cũng chỉ vì nổi bực tức ngày hôm ấy, hơn một năm sau, tôi gặp lại Ju trong lớp học của mình. Nhưng không phải là một Ju ngỗ nghịch, một tên du côn mà tôi nhớ, mà là một người luôn giữ ở vị trí số 1.

Tôi thích Ju. Một cách tự nhiên nhất!

Nhưng giờ, Ju lại không thi Đại học! Là vì sao? Suốt một khoảng thời gian dài, vì câu nói có phần quá đáng của ngày xưa ấy, tôi phải nỗ lực rất nhiều. Nỗ lực để luôn giữ được thành tích, nỗ lực để làm sao trong mắt Ju, tôi là một con bé biết giữ lời. Tôi chỉ biết học! Vậy mà...

Tôi khóc. Khóc rất nhiều.

...

Những tuần sau đó, tôi hay trò chuyện với Mai Anh. Nó đã có bạn trai mới, Huy cũng vậy. Ngẫm lại những kỉ niệm cấp 3, tôi thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Mai Anh vẫn cứ vui tươi như ngày nào, nó kể về cậu bạn trai mới với những tính cách kì quái. Rồi lại nhớ lại về ngày trước, về Huy. Bây giờ, mỗi đứa một nơi, ra trường rồi, thấy mình thay đổi nhiều biết bao. Chúng tôi của ngày hôm nay, thực sự khác với chúng tôi của những ngày tháng học sinh trung học.

Nhưng, tôi mừng, vì cả Huy và Mai Anh đều đã có sự khởi đầu mới.

...

Gần tháng nay, tôi không thấy Ju. Cũng có thể là Ju bận, nhưng cũng có thể, Ju đang tránh mặt tôi. Mấy lần định gửi một tin nhắn, nhưng tôi lại ngập ngừng. Ju cũng đã có một khởi đầu mới, một khởi đầu mà không có tôi.

Mai Anh thường nói với tôi rằng: " Vì Trái đất tròn, nên những người yêu nhau nhất định sẽ quay về với nhau."

Tôi vẫn luôn tin rằng, chỉ cần tôi học xong, thì nhất định sẽ quay về, nhất định sẽ nắm chặt tay Ju. Ai nói rằng tình cảm tuổi học trò chỉ là những rung động đầu đời, là những gì thoáng qua? Tôi thích Ju. Và tôi sẽ đợi Ju.

Nhưng giá như tất cả đều màu hồng như trong suy nghĩ của tôi.

Bởi Trái đất tròn, nên khi hai người quay lưng lại và đi về hai hướng khác nhau, mỗi người sẽ phải đi nửa vòng nữa mới có thể gặp lại nhau. Nhưng khi quay lưng lại rồi, có đủ dũng cảm để bước hết nửa vòng ấy không?

*

Bên này, thời tiết đang dần chuyển vào mùa đông, tuyết bắt đầu rơi. Nhìn những bông tuyết trắng phau thi nhau rơi bên ngoài cửa sổ, tôi bỗng thấy chạnh lòng. Nhưng cũng thầm cảm ơn một chàng trai lạ mặt nào đó, gần tuần nay sáng nào cũng gửi đến cho tôi một bông hoa hồng nhung đỏ rực. Tôi chắc phỏng đó là Jonh. Một chàng trai khá cao lớn có nước da trắng hồng, cậu ấy nổi tiếng vì những điều bất ngờ thường làm cho cả lớp.

Sáng nay, như thường lệ, tôi nhận được một bông hoa hồng nhung quen thuộc ở trước thềm cửa, nhưng lần này, bên cạnh còn có thêm một

tấm thiệp nhỏ. Tôi ngỡ ngàng mở ra xem.

"Qua bên kia đường đi Ki."

Tôi đưa mắt dáo dác nhìn quanh, không biết lần này, cậu bạn Jonh cùng lớp lại chuẩn bị trò gì mới.

Nhưng rồi tôi cũng lượm thêm một chiếc khăn len, quàng qua cổ và chạy sang bên kia đường.

- Hey. Ki.

Tôi sửng người. Không phải Jonh, mà là Ju! Vẫn nụ cười ấm áp, vẫn cái vẫy tay quen thuộc,

Ju đang đứng trước mặt tôi, không phải vào một ngày nắng trong, mà là giữa cái lạnh của tuyết, không phải ở Hà Nội quen thuộc, mà là ở Mỹ xa xôi.

Mắt tôi nhòe đi, Ju sang đây làm gì vậy?

Phía trước, Ju từ từ lôi trong túi áo khoác một tờ giấy trắng to, trên đó, vẫn còn bài toán mà tôi không thể nào giải được.

E 980

Ju nhẹ nhàng gấp ngang tờ giấy, rồi xé đi một nửa. Tôi ngỡ ngàng nhận ra.

128 E 980 khi xé đi một nửa sẽ thành: I Love You.

- Đồ ngốc. Sao mãi cậu không giải ra được bài toán này thế Ki?

Tôi nhìn nụ cười tinh quái của Ju, mếu máo nói lại.

- Ju, sao cậu lại không thi Đại học. Sao lại bỏ qua mọi cố gắng trước đây vậy? Tớ cũng đã cố gắng. Rất cố gắng. Vì cậu đấy!

- Ha ha. Tớ không thi Đại học. Vì tớ thi suất học bổng này mà.

Ju cười. Nụ cười trong veo ấm áp giữa nền tuyết trắng tinh. Ju nói, vì muốn tập trung thi học bổng này, nên thời gian trước mới tránh mặt tôi.

Rồi Ju chạy tới, nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt chưa kịp khô trên má tôi, nói nhỏ.

- Đợi tớ lâu lắm rồi. Có phải không?

*

Ju thường nói với tôi rằng: " Người nói yêu bạn, chưa chắc đợi được bạn. Nhưng người đợi được bạn, chắc chắn sẽ rất yêu bạn. Cám ơn Ki, vì đã đợi tớ." Lúc ấy tôi chỉ mỉm cười.

Luôn có một chiếc kim chỉ bàn cho những người yêu nhau, đó là: niềm tin. Và khi yêu, hãy yêu thật chậm.

Còn bạn, bạn có tin vào tình yêu của mình không? Và có đang vội vã?

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hiểu Nhầm Trái Tim

Một truyện ngắn được viết bởi cô gái dân FA(1), viết lúc 3 giờ 5 phút sáng vì mất ngủ =))

*

Hậm hực soạn một tin nhắn.

Rồi, rồi. Chúng ta là những người bạn thật tốt. Ok?

Nhấp vào màn hình trong cuộc trò chuyện có cái tên Ju, lắng chiếc điện thoại sang một bên, ấm ức chui vào chăn, rồi khóc tu tu như một đứa con nít.

Chẳng nhớ đây là lần thứ mấy tôi khóc, vì Ju.

...

Chỉ những người cô đơn, chưa có đôi có cặp.

Không phải là bị Ju chọc tức lại càng không phải hai đứa cãi vã nhau. Tôi khóc vì chẳng tìm được lí do nào cả!

Nói ra có vẻ buồn cười. Nhưng...

- Đãng có gửi thư cho tớ.

- Ừ.

- Cậu muốn biết nội dung không?
- Tớ... Ừm. Là gì vậy Ki?
- Đăng thích tớ.
- Ngày trước Đăng vẫn thích cậu mà. Im lặng.
- Này Ju.
- Sao vậy?
- ... Đăng thế nào?
- Đó là một chàng trai tốt.
- Nhìn bọn tớ hợp nhau chứ?
- Ừ. Hợp!

Mọi chuyện có vẻ hoàn hảo khi tôi có một người bạn thân tên Ju và một chàng trai tên Đăng học cùng trường theo đuổi.

Nhưng, tôi thích Ju!

Lúc trước thì vậy! Còn...

Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ cố gắng dành nhiều thời gian hơn cho Đăng. Dành thời gian cho chàng trai vẫn âm thầm bên tôi chứ không phải một người bấy lâu nay tôi vẫn chạy theo. Tôi mệt mỏi, thực sự mệt mỏi. Bằng cách này hay cách khác, tôi vẫn luôn muốn thể hiện tình cảm của mình cho Ju biết. Nhưng cũng bằng mọi cách, hoặc là Ju lờ như không thấy, hoặc là Ju cố tình phủ nhận nó. Trong mắt Ju, tôi vẫn luôn chỉ là đứa bạn thân. Chỉ là vậy!

Nếu Ju muốn như vậy, thì chúng tôi sẽ vẫn là những người bạn. Như những gì mà chúng tôi đã làm suốt 12 năm qua.

*

Sáng đầu tuần này, tôi không lơ là và bỏ qua tin nhắn của Đăng như những lần trước nữa. Từ khi tôi biết Đăng ở câu lạc bộ ghi ta khi còn là sinh viên năm nhất, cho tới bây giờ, cả hai đã là những sinh viên năm ba, sáng nào Đăng cũng nhắn cho tôi một tin nhắn với nội dung " Chúc cậu một ngày tốt lành." Những tin nhắn vào mỗi sáng đã quen thuộc gần năm nay, ban đầu tôi có rep lại, sau chỉ ậm ừ, sau nữa thì lơ đi. Đăng thì chẳng bao giờ quan tâm tới điều ấy, vẫn đều đặn gửi tin nhắn cho tôi vào mỗi sáng dù không được trả lời. Nhiều khi tôi thấy Đăng thật ngốc nghếch!

Nhìn vào màn hình điện thoại, tôi soạn tin nhắn trả lời.

- Chào Đăng. Chúc cậu một ngày vui vẻ.

Tôi đoán Đăng chắc cũng có bất ngờ về sự thay đổi này của tôi, nên một lúc sau tôi mới nhận được tin nhắn của cậu ấy.

- Có muốn đi xem phim với tớ không? Sau giờ học.

Tôi đắn đo chút, sau rồi cũng trả lời.

- Ừ!

Thực ra đây là lần đầu tiên tôi đi chơi cùng Đăng. Ngày đầu tiên tôi gặp Đăng là khi cả hai cùng tham gia câu lạc bộ ghi ta ở trường. Sau buổi đầu tiên, tôi có nhận được tin nhắn của Đăng. "Tớ thích cậu"

Tất nhiên, làm sao tôi có thể tin được. Lúc ấy, tôi chỉ nghĩ Đăng trêu đùa, hay đại loại là rảnh rỗi nên nghĩ ra việc để làm. Nhưng nhiều ngày sau đó, tôi vẫn nhận được tin nhắn của Đăng. Tôi bực lắm. Còn nhớ có lần còn

gặp trực tiếp Đăng và trút cả một cơn giận dữ lên đầu cậu ấy. Sau rồi thay số, đổi sim. Nhưng cũng chẳng biết làm cách nào, Đăng lại có số điện thoại của tôi. Khi tôi chặn cuộc gọi từ số điện thoại của Đăng, thì cậu ấy lại thay số khác.

Rồi vào những ngày của con gái, ngày của những cặp tình nhân, và thậm chí cả những ngày chẳng liên quan như ngày thương binh liệt sĩ, Đăng cũng tặng hoa cho tôi.

Tôi thì nhìn thấy Đăng là lặn mất tăm. Tránh như tránh ma. Ghét Đăng lắm!

Gì chứ, làm sao lại có thể nói thích tôi một cách dễ dàng như vậy sau có một buổi học đàn? Ngay cả khi tôi thích Ju đã từ rất lâu rồi, Ju vẫn chỉ coi tôi là một người bạn. Quen nhau lâu như vậy Ju vẫn còn nghi ngờ tình cảm của tôi, huống hồ là thứ tình cảm của người tên Đăng kia?!

Nhưng Đăng dường như chẳng mảy may để ý đến cách mà tôi vẫn nhìn cậu ấy. Đăng vẫn thản nhiên làm theo cách mà cậu ấy muốn, thản nhiên tặng hoa, thản nhiên nhắn tin, thản nhiên cười đùa, và ngay cả khi vào một ngày, tôi bỗng dưng thay đổi, cậu ấy vẫn bình thản đến gặp tôi, như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Hey, Ki ơi.

Nhìn thấy dáng người cao cao của Đăng ở phía bên kia đường, tôi chậm rãi bước sang. Đăng không đứng đó để đợi tôi, cậu ấy chạy thật nhanh qua phía bên này cùng tôi, và đi cùng tôi qua đường.

Suốt giờ xem phim, cả tôi và Đăng đều im lặng. Sự thực thì tôi không biết mở lời với Đăng như thế nào. Cũng chẳng biết Đăng có thích bộ phim

mà tôi chọn không, nên là tôi cứ lặng thinh, chăm chú vào màn hình phía trước.

Trong rạp đang chiếu bộ phim hoạt hình " Kẻ cắp mặt trăng" phần 2. Nhiều phân cảnh khá là vui nhộn nên rạp chiếu phim khá sôi nổi, khác hẳn với khoảng cách giữa tôi và Đăng.

Chúng tôi cứ ngồi trong lặng im như vậy cho đến khi trên màn hình xuất hiện hai chữ "The end"

...

Tan buổi, khi cả hai rời khỏi rạp chiếu phim, Đăng vẫn chậm rãi đi bên cạnh tôi.

Sau một hồi cả hai vẫn lang thang trên phố trong im lặng như vậy, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Cũng có phần cảm thấy Đăng hơi khác so với cái vẻ hoạt bát, nhiều chuyện mà tôi vẫn định ninh về cậu ấy. Đăng bây giờ khá là trầm tĩnh và gần như cậu ấy chẳng nói một lời nào trừ lúc gọi tôi qua đường. Cảm giác như hôm nay cậu ấy là một người khác vậy.

Nhưng dù Đăng có là người thế nào đi nữa, thì sự im lặng đang bủa vây khiến tôi chẳng mấy tự nhiên.

Nghĩ về bộ phim lúc này, tôi cố gợi chuyện.

- Đăng thích nhân vật nào nhất trong " Kẻ cắp mặt trăng" vậy?

Đăng hơi lúng túng. Có vẻ như cậu ấy có chút bất ngờ khi nghe thấy tôi hỏi vậy. Mãi sau, cậu ấy mới trầm ngâm.

- Thực ra, tớ... không để ý nội dung cho lắm. Tôi mắt tròn mắt dẹt. Sao đi xem phim lại không để ý nội dung vậy trời? Huống hồ nguyên trong

lúc xem phim, cả hai chúng tôi đâu có nói chuyện gì cho cam? Tôi như mày khó hiểu.

- Sao kì vậy?

Đặng càng lúng túng hơn.

- Tớ không tập trung được.

Tôi càng tiến tới.

- Sao lại thế?

Đặng buột miệng.

- Tim tớ đập loạn xạ.

Sau câu trả lời của Đặng, cả tôi và người đối diện đều ngỡ ngàng. Nhưng chẳng hiểu sao, nhìn dáng vẻ ngập ngừng và khuôn mặt đang dần đỏ ửng, tôi lại phì cười.

- Ha ha ha...

Đặng cười một cách khổ sở, hỏi lại.

- Sao Ki lại cười?

- Ha ha... Tớ không nghĩ cậu lại dễ ngượng như vậy... - Tôi cố nhịn cười, nén giọng hỏi lại - Tớ tưởng cậu là một chàng trai "bạo dạn" lắm.

Đặng nghe tôi nói vậy, thật thà khai.

- Đây là khi tớ đã chuẩn bị thôi. Cũng nghĩ rằng mọi chuyện đơn giản, nhưng đi với cậu, trong đầu nghĩ có nhiều chuyện để nói, nhưng lại không biết nên nói điều gì.

Một buổi chiều cùng Đăng dạo quanh mấy con phố cổ Hà Nội, tôi không còn nhận ra Đăng mà tôi từng nghĩ nữa.

Người tên Đăng trước kia trong mắt tôi chỉ có hai từ "phiền phức". Còn người đi cùng tôi chiều nay, lại là một chàng trai ấp áp và hiền khô đến bất ngờ.

Tôi nghĩ Đăng phải là chàng trai bạo dạn, nhiều chuyện và đào hoa. Nhưng không. Cậu ấy khá rụt rè, nói vừa đủ và khiến người khác phải phì cười vì cách nói chuyện chân thực một cách ngây ngô.

Khi tôi có nói với Đăng về hình ảnh trước đây của cậu ấy trong mắt tôi, Đăng chỉ rụt rè giải thích.

Vì trước đó để có dũng khí tặng cậu một bông hoa, tớ phải tập tành trước gương cả chục ngày!

Tôi ngỡ ngàng nhìn nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt phía trước, cậu ấy thật hiền!

...

Cuối chiều, Đăng có đưa cho tôi một cánh chuồn chuồn nhỏ được làm bằng lá. Cậu ấy dặn tôi nên để ở cửa sổ, như vậy nhìn chuồn chuồn sẽ giống như thật. Tôi nhìn cánh chuồn nhỏ trong tay, khẽ gật đầu.

*

Tôi về nhà khi trời cũng đã xâm xẩm tối. Lạch cạch tra chìa khóa để mở cổng, tôi lơ mơ thấy một bóng người trong góc tối, cũng đoán ra rằng đó là Ju.

Có gì khó, nhà Ju ngay cạnh nhà tôi. Đã là như vậy từ khi chúng tôi còn nhỏ xíu. Đoán chắc rằng cậu ấy vừa đi chơi bóng về, nên tôi định bụng

cũng chẳng mở lời, chỉ khẽ mở cổng đi vào. Nhưng chừng được ba bước chân, phía bên kia, Ju đã cười cười.

- Mới đi chơi về đấy hả Ki?

Tôi không quay lại, trả lời nhẹ tênh.

- Ủ.

- Vui không?

- Ủ. Vui.

...

Sau rồi không thấy Ju nói gì thêm, tôi đi thẳng vào nhà.

Tôi biết là tôi chẳng có lí do gì để giận Ju cả. Nhưng chẳng hiểu sao, tôi chẳng thể nói chuyện bình thường với Ju kể từ mấy hôm trước.

Vẫn biết tính Ju một khi quyết định điều gì, sẽ chẳng bao giờ hay dễ dàng gì thay đổi. Nhưng trước đó, tôi vẫn ương bướng và phủ nhận, để cố gắng thay đổi câu trả lời của Ju.

"Chúng ta sẽ mãi là những người bạn tốt Ki nhé!"

Đây là câu trả lời thứ 9. Đúng, câu trả lời thứ 9 mà tôi nhận được khi nói với Ju rằng:

"Ju, tớ thích cậu."

Và lần nào cũng vậy, giọng nói nhẹ nhàng của Ju như khiến những vết nắng cuối cùng trước mắt tôi trở nên nhòe nhoẹt. Lần nào trở về nhà, tôi cũng khóc tu tu lên như một đứa trẻ. Sao Ju lại không thể nào hiểu được

tôi? Và tại sao, dù biết rõ ràng Ju sẽ trả lời như vậy, cuối thu năm nào tôi cũng hỏi Ju câu hỏi ấy?

Tôi biết Ju từ khi chúng tôi vẫn còn là những đứa trẻ. Cả hai đều không có anh chị em ruột nên chúng tôi thân nhau lắm.

Ngay từ nhỏ, Ju đã luôn bảo vệ tôi. Ở bên cạnh Ju, tôi chẳng phải lo lắng về điều gì. Và cũng chẳng biết từ bao giờ, trong suy nghĩ của tôi, Ju sẽ là chàng trai duy nhất mà tôi quan tâm.

9 mùa Thu đi qua. 9 mùa Thu tôi mạnh bạo đứng trước mặt Ju để nói 4 từ "Ju, tớ thích cậu". Những ngày đầu, cả tôi và Ju đều phì cười vì câu nói ngây thơ thời thơ ấu. Rồi khi chúng tôi vào cấp 3, câu nói ấy cũng chẳng khiến khoảng cách của chúng tôi thay đổi, ngược lại, chúng tôi nghĩ nó là kỉ niệm.

Cho đến khi chúng tôi bước chân vào Đại học, và giờ đã là năm 3, tôi không còn những cảm giác như những mùa Thu trước nữa. Thì ra, sau tất cả, Ju vẫn chỉ coi tôi là một người bạn. Và sự thực là, tôi không hiểu Ju như những gì mà tôi vẫn nghĩ.

Bất giác, tôi thấy mệt mỏi.

Nhìn xuống cánh chuồn nhỏ trên cửa sổ, nụ cười trong veo của Đăng như ẩn hiện đâu đó. Những dòng suy nghĩ mơ hồ xen lẫn trong những dòng kí ức nặng trĩu; tôi có đang vì giận Ju, vì tình cảm không được đáp trả, mà gặp mặt Đăng không vậy?!!

*

Như mọi ngày, Ju vẫn sẽ chờ tôi dưới cổng để cùng đi học. Nhưng hôm nay, tôi đứng đợi Ju đã lâu mà vẫn chưa thấy cậu ấy ra ngoài. Định bụng qua nhà để gọi thì điện thoại đã rung lên bần bật, tin nhắn của Ju.

- Tớ đi học trước Ki nhé. Tớ có chút việc.

Lần đầu tiên tôi đi học mà không có Ju đi cùng. Con đường từ nhà tới trường cũng chẳng xa là mấy, chỉ cách có hai tuyến xe bus. Bình thường thì Ju vẫn chở tôi bằng xe đạp, nhưng hôm nay thì tôi chỉ có thể đi bộ.

Cuối tháng 10, thời tiết làm mình làm mẩy. Mới hôm qua có chút nắng, hôm nay đã lìm lỉ với những đám mây dày cộp. Ngoài đường, hương sữa thoang thoảng. Mọi lần thì Ju ít khi chở tôi qua con đường trồng nhiều hoa sữa này lắm, cậu ấy thường đi lối tắt, chỉ đến khi tôi làm mặt giận dỗi nhất quyết đòi Ju phải chở tôi qua con đường hoa sữa này, cậu ấy mới bình tĩnh lấy áo khoác trùm kín đầu và phóng như bay. Dễ hiểu thôi, Ju cực ghét hoa sữa. Còn tôi thì mê đắm đuổi thứ hương thơm đặc trưng cho những ngày sắp Đông này.

Tôi vẫn một mình đi trên con đường đầy hoa sữa và tận hưởng cảm giác dễ chịu này một mình, cho tới khi phía sau có tiếng gọi.

- Hey Ki.

Quay người lại, tôi gặp nụ cười của Đăng. Nụ cười vẫn trong veo như ngày hôm qua tôi thấy, lạ mà quen đến lạ thường.

Sao cậu lại ở đây? - Tôi hỏi.

- Tớ vẫn luôn ở đây mà.

Trong khi tôi vẫn còn nhú mày khó hiểu, Đăng đã bắt kịp bước chân tôi, cậu ấy chậm rãi đi bên cạnh.

Thì ra, đây là con đường mà Đăng vẫn hay đi học. Con đường nhỏ này nằm sát ngay cạnh con đường mà tôi và Ju vẫn thường đi học qua. Thi thoảng vào những buổi chiều rảnh rỗi, khi những lần Ju đi đá bóng ở tút bên sân vận động bên kia, tôi có qua đây chỉ để hít hà hương hoa sữa.

Giọng Đăng trầm trầm.

- Tớ biết cậu từ cái lúc mà cậu không biết tớ là ai.

Vậy ra, những lần tưởng như một mình nơi con đường mà tôi nghĩ chẳng có ai qua đây, thì vẫn có một chàng trai chiều nào cũng âm thầm đợi tôi nơi con đường này. Đăng nói, đây là con đường trái tim của cậu ấy. Là con đường mà mỗi khi Đăng buồn, cậu ấy thường ra đây để nhìn ra cánh đồng đầy cỏ lau phía trước. Là mỗi khi vui, cậu ấy ra đây chăm vãi nhánh hoa cạnh mấy gốc sừa xù xì đằng kia. Hay khi có tâm trạng, cậu ấy vẫn thường hét toáng lên ở khoảng không nơi này.

Con đường này, chứa đựng những bí mật và cảm xúc của Đăng. Đăng cũng nói, nơi này trái tim cậu ấy đã loạn nhịp.

Đăng chân thành kể cho tôi nghe về những bí mật của cậu ấy. Nghe Đăng kể, tôi thấy con đường mình đang bước lung linh một cách lạ thường. Bỗng nhiên, tôi nảy ra ý muốn được ngắm nhìn những đóa hoa, hay những bí mật mà Đăng đã khám phá ở nơi đây.

Nghe thấy lời đề nghị của tôi, Đăng vui lắm. Đôi mắt nâu nâu như mặt hồ sớm, bình yên đến lạ thường, cậu ấy hứa buổi chiều, khi cả hai được nghỉ, Đăng sẽ chỉ tôi những góc khuất nơi đây.

Gặp tôi sau giờ tan trường, Ju có vẻ hồ hởi lắm. Cậu ấy nhìn dáng vẻ nặng nhọc của tôi khi đang ôm một chồng sách, vội vàng nói.

- Để tớ mang giúp về cho. Xin lỗi vì sáng nay để cậu đi bộ.

Tôi ngó lơ lời đề nghị của Ju, bĩu môi, chọc.

- Có việc gì quan trọng hơn việc chở tớ đi học à? Ju cười hì hì, một tay đỡ lấy chồng sách của tôi, tay kia véo má tôi một cái, cười cười.

- Chiều nay rảnh không?

Tôi nhăn nhó xoa má, buột miệng trả lời.

- Có. Sao không?

- Đi với tớ. Cho biết bí mật vì sao dạo gần đây tớ hay bận thất thường.

Nói rồi, Ju quàng tay tôi, cười giòn tan bước ra khỏi cổng trường.

Đấy, Ju vẫn khiến mọi người trong lớp tôi hiểu lầm rằng chúng tôi là một đôi như vậy. Và tôi thì vẫn mong điều đó có thể thành hiện thực. Nhưng Ju thì khác, cậu ấy có thể thấy nét mặt khó chịu của tôi, có thể chịu tất cả những lời nặng nề của tôi khi tôi nói cậu ấy vô tâm, hay thậm chí, còn lặng yên để tôi đánh. Nhưng vào ngày hôm sau, Ju vẫn cười với tôi bằng nụ cười rạng rỡ nhất. Như thể rằng giữa chúng tôi chẳng có gì xảy ra, như thể rằng tình bạn giữa chúng tôi vẫn đẹp như những ngày đầu tiên. Và đó là lí do, tôi chẳng bao giờ giận Ju lâu được. Có chăng, đó cũng là cách mà chúng tôi giữ được tình bạn này lâu dài đến vậy.

...

Về đến nhà, tôi mới sực nhớ ra buổi hẹn chiều nay với Đăng. Nhưng có chăng, tôi sẽ chẳng tới con đường lộng gió ấy được.

Ngậm ngùi soạn một tin nhắn cho Đăng, một lúc sau, tôi nhận được tin nhắn của cậu ấy. Đăng vẫn gửi cho tôi một tin nhắn như bao lần khác "Không sao đâu. Ki bận thì để hôm khác vậy."

Thực ra, đây không phải là lần đầu tiên tôi chối Đăng. Suốt hai năm, tôi chẳng bao giờ chấp nhận một cuộc hẹn nào của Đăng cả. Lần nào đọc

xong tin nhắn của Đăng, tôi cũng nhấp vào mục Delete ngay sau đó.

Đôi khi, tôi thấy Đăng thật sự ngốc. Dù biết tôi chẳng bao giờ trả lời tin nhắn, dù biết tôi chẳng để ý đến, những vẫn tin tôi. Nhiều khi, thấy Đăng giống tôi ghê gớm. Giống như tình cảm của tôi dành cho Ju vậy, dù biết Ju chỉ coi tôi là một người bạn, tôi vẫn cứ mãi dõi theo bước chân của Ju.

Nhưng chẳng phải mới đây thôi, tôi đã cảm thấy mệt mỏi về điều ấy ư? Chẳng phải là tôi đã quyết định sẽ quan tâm nhiều hơn đến Đăng ư?

Nghĩ là vậy, nhưng nụ cười của Ju vẫn khiến tôi xiêu lòng.

*

Ju chờ tôi tới một quán kem khá lạ. Trước giờ Ju vẫn không ăn kem bởi cậu ấy bị viêm họng. Nhìn vẻ sững sốt của tôi, Ju phì cười.

- Sao phải ngạc nhiên vậy?

Tôi lờm Ju nghi ngờ.

- Sao lại dẫn tới quán kem, ý gì vậy.

Ju đảo mắt một lượt nhìn vào quán kem, sau rồi nhún vai.

- Gặp một người.

Tôi không biết rằng Ju sẽ dẫn tôi tới gặp một người nào đó, nên là cứ ngây người ra một chỗ. Mãi cho tới khi cảm giác có một bàn tay nào đó kéo đi, tôi mới giật mình nhìn lên.

- Đi thôi. Cô ấy ngồi ở phía kia.

Và cho đến khi đã ngồi vào chiếc ghế đối diện với một người mà tôi chưa từng gặp mặt, tôi vẫn không thể nói lên được lời nào.

- Ki à, đây là bạn gái của Ju. Tên Trang. Kém mình một tuổi đó.

- Hi! Em chào chị.

- Bạn thân nhất của anh đó.

- Anh Ju suốt ngày kể về chị, bây giờ em mới được gặp chị. Hi...

- Anh bảo em đến gặp bạn anh từ tuần trước rồi còn gì?

- Đấy, hôm đó em bận học mà.

- Em chỉ được cái lí sự thôi.

- Anh đấy. Toàn chọc em.

- Ờ..... Ki, cậu sao thế?

Nãy giờ, tôi vẫn nhìn vô thức vào cốc nước phía trên bàn. Cảm giác cổ họng nghẹn đặng, những lời lẽ của Ju và cô gái phía trước kia chẳng khác nào những mũi tên vô hình vậy, chọt thấy huyệt hắc đến vô cùng. Giấu nệm những giọt nước mắt trực rơi, tôi nghẹn ngào.

- Ju. Tớ có việc về trước.

Tôi chạy vội ra ngoài, sau lưng, chẳng nghe thấy tiếng của Ju, chỉ có tiếng cô gái bên cạnh vẫn cố gọi tên tôi một cách khó hiểu.

Tôi không may may dừng lại, chỉ cố chạy thật nhanh khỏi con đường mà trước giờ Ju chưa bao giờ chở tôi tới. Chạy thật nhanh để xóa nhòa đi ánh mắt dịu dàng của Ju khi nhìn cô gái ấy.

Ju thật tàn nhẫn, thật tàn nhẫn. Sao lại dẫn tôi đi gặp cô gái ấy, sao lại khiến đầu óc tôi trống rỗng, sao lại khiến tôi lẻ loi như vậy?

*

Tối muộn, Ju có gọi điện cho tôi. Tôi chẳng buồn bắt máy. Vẫn biết rằng Ju chẳng làm gì sai, và tôi chẳng có lí do gì để giận Ju cả, tôi vẫn không đủ can đảm để nói chuyện với cậu ấy vào lúc này.

Biết rằng thế nào Ju cũng qua nhà tìm tôi, nên tôi vội rời khỏi nhà. Chẳng biết là đang chạy trốn điều gì, chẳng biết là sẽ đi đâu vào lúc tối muộn thế này, chỉ biết rằng ra khỏi nhà, đến một nơi nào đó mà tôi không gặp Ju là được.

Tôi cứ đi trong vô thức như vậy, cho đến khi ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng nhận ra con đường hoa sữa quen thuộc. Đôi mắt nâu nâu trong phút chốc lại hiện lên rõ nét, tôi đã từ chối Đăng, từ chối Đăng để đi cùng Ju. Còn Ju thì dẫn tôi tới gặp cô gái mà Ju thích.

Hệt như một cuộc rượt đuổi vậy. Tôi cứ mãi miết chạy theo Ju, để đến khi dừng chân lại, chợt nhận ra mình đã làm tổn thương một ai đó.

...

Tôi chậm rãi đi trên con đường đầy hương sữa lẩn trong sương khuya. Muộn rồi, cảnh vật yên tĩnh đến lạ thường. Tiếng gió, tiếng côn trùng, tiếng lá xào xạc dưới chân trong phút chốc khiến tôi tỉnh tâm hơn trước.

Nhưng, hình ảnh phía trước kia, lại khiến mắt tôi cay xè.

Trong làn sương mờ mờ, Đăng vẫn đứng đó. Vẫn đứng cạnh gốc cây sữa xù xì và hướng mắt về cánh đồng cỏ lau phía trước. Cánh đồng cỏ lau mà sáng nay thôi, tôi còn nhoẻn miệng cười, còn hồ hởi nói muốn Đăng dẫn đi tham quan.

Nhưng rồi, tôi lại chẳng đến.

Vậy mà Đăng vẫn đứng đó đợi tôi, đợi cả buổi chiều.

Nhìn bóng Đăng đổ dài dưới ánh điện, bất giác thấy bản thân mình thật ích kỉ. Tôi chẳng bao giờ để tâm tới tình cảm của Đăng, chẳng bao giờ cho Đăng cơ hội để đến gần mình. Vậy mà Đăng vẫn lặng lẽ đứng đó đợi tôi, lặng lẽ quan tâm tôi. Đăng à, cậu ngốc quá.

Tôi khóc òa lên. Những ngày ném bó hoa của Đăng vào một xó, những ngày la óm tôi, những tin nhắn cụt lủn từ chối, những lần né tránh... Tất cả hiện lên rõ mồn một trong tâm trí. Rõ ràng, tôi chẳng bao giờ đối xử công bằng với cậu ấy cả.

- Úa. Ki?

Nghe thấy giọng nói của Đăng, nhìn thấy đôi mắt đầy lo lắng của cậu ấy, tôi càng khóc to hơn. Tôi ngồi thụp xuống đường, khóc òa lên thành tiếng.

Giọng Đăng càng lúc càng lúng túng.

- Sao vậy Ki?..... Xin lỗi, Đăng xin lỗi... Đừng khóc nữa.

Tôi gào lên qua làn nước mắt.

- Cậu có lỗi gì mà phải xin hả?

- Tớ... Xin lỗi vì đã gặp Ki ở đây. Tớ.....

- Cậu ngốc lắm!

Tôi nắm chặt lấy áo Đăng, vẫn cứ khóc như chưa bao giờ được khóc. Đăng ngồi bên cạnh, bàn tay đủ ấm siết nhẹ lấy tay tôi, cậu ấy vẫn đợi tôi.

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gõ Cửa Trái Tim

Phần hai của "Hiểu nhầm trái tim".

Sau những "hiểu nhầm", nơi trái tim ai đó, những tình cảm chân thành và ấm áp đã "gõ cửa".

*

Giận dữ soạn một tin nhắn.

- Đăng. Hôm nay có quàng khăn không?

- Có. Khăn ấm lắm.

- Thật đấy?

- Ấm thật mà.

- Ý tớ không phải vậy. Khăn của tớ thì tất nhiên phải ấm rồi. Ý tớ là, cậu có quàng khăn cả ngày hôm nay không?

- Có mà. À... có một lúc. Khi tớ chơi bóng rổ, nóng quá, tớ có tháo ra.

- Hừm!!!

- Tớ xin lỗi. Tớ vô tâm quá. Đừng giận tớ nhé.

- Hừm!!!

- Chiều tối chúng mình vẫn đi ăn kem nha.

- Hứ! Không thềm. Dối rồi.

- Đừng giận tớ mà.

- ...

Kéo lại đoạn hội thoại, đọc hết lại một lượt tin nhắn, sau khúc khích cười. Rõ là...

- Cậu làm gì mà cứ cười như con dở hơi thế? Tôi đặt chiếc điện thoại sang một bên, giả chăm chú vào phần bài tập phía dưới, đáp tình queo.

- Không có.

Ju ở ngay gần đấy, kéo một chiếc ghế lại gần, chống tay lên bàn nhìn tôi, nhăn nhó.

- Lại làm tội bạn Đăng của tớ chứ gì? Tôi bĩu môi.

- Từ bao giờ mà Đăng đã thành của Ju thế?

- Cái gì của Ki thì cũng là của tớ. Ha ha. Ngay cả bạn trai của cậu!

Tôi nhìn nét mặt đắc thắng của Ju, chối đây đây.

- Cái gì mà bạn trai cơ chứ.

- Không đúng à? Mà sao điện thoại rung này giờ có đến chục cái tin nhắn, không đọc à?

- Đang đổi nhau.

Ju nghe tôi đáp vậy, tròn xoe mắt, hỏi lại cẩn thận điều vừa nghe.

- Đăng mà còn có lỗi ư? Lỗi gì?

- Không quàng khăn len của tớ. - Tôi càu nhàu.

- Cái gì - Ju la toáng lên - Sáng nay, khi lên thư viện, tớ còn thấy Đăng quàng khăn len của Ki đó.

- Sáng thì có. Trưa thì không?

- Lúc nào?

- Lúc chơi bóng rổ.

- Bộ khùng à? Chơi bóng rổ nóng sắp chết, quàng cái khăn len có mà chết ngạt à? Chưa kể, vướng víu, và...

- Tớ không biết. Nhưng nói nốt câu sau từ "và" của Ju đi.

- Xấu - Ju buột miệng.

Tôi xay xăm mặt mũi. Định bụng quay sang người bên cạnh cầu cho vài cái cho hả giận, nhưng lại không thể. Vì lúc này, chúng tôi đang ngồi trong thư viện!

Nên là đành nghẹn ngào nuốt trôi cục tức, đẩy ngược vào trong lòng, gằn giọng.

- Đó là chiếc khăn đầu tiên tớ tập đan đó.

Ju cười hì hì. Sau mới nhẹ nhàng đáp.

- Nó rất đẹp.

Chỉ chờ có lúc này, tôi cười toét miệng.

- Tất nhiên.

- Cũng thấy lạ là Ki có thể kiên nhẫn tập đan khăn len được đấy. Trước giờ, cậu có đan khăn hay làm mấy điều sến súa vậy đâu?

Tôi cúi sát xuống trang sách của mình, thì thào.

- Nghịch tí.

Ju cười khẽ, sau rời khỏi ghế, tiến lại giá sách gần đó, vừa tìm vài cuốn sách, vừa hỏi lại.

- Nhưng sao lại giận Đăng những điều vô lí như vậy.

Tôi ngó nghiêng đồng hồ, thu dọn mấy chồng sách trên bàn, cười đáp.

- Không biết. Nhưng tối tớ có hẹn rồi. Tớ về trước nhé. Mình học cũng được 4 tiếng rồi đó. Thứ sáu thi tốt.

- Ừ. Ki về đi. Cũng muộn rồi. Chiều tối lạnh, ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm.

- Ok.

Nói rồi, cười hớn hở rời khỏi thư viện.

...

Tiếng bước chân gấp gáp rời khỏi thư viện kéo theo một cơn gió lạ khẽ thoảng ô cửa sổ. Vô tình hất nhẹ vài trang sách trên tay chàng trai có ánh mắt lấp lánh gần ấy. Ju khẽ cười, nhìn xuống trang sách đang đọc dở dang.

"Những người giận nhau về những điều nhỏ nhặt tưởng như ngớ ngẩn và vô lí. Thường là những người quan tâm tới nhau nhất..."

Lúc này, Ju cũng đang giận một ai đó...

*

- Cậu đến đúng giờ quá.

Tôi nhìn nụ cười rạng rỡ của Đăng, giả tảng đáp.

- Thế cậu thích tớ đến muộn chứ gì?

- Đâu có. Không phải vậy. Chỉ là sợ cậu giận tớ mà không đến ấy.

Tôi phì cười, nhưng vẫn lờ mắt hỏi lại Đăng.

- Cậu nghĩ tớ xấu tính lắm đấy hả?

- Không. Tớ không nghĩ như vậy. - Đăng ỉu xiu.

- Tốt rồi. Mình ăn kem nhé. - Tôi cười toe.

- Ừ. Nhưng cậu nên ăn ít hơn mọi ngày một chút. Hôm nay lạnh đó.

Tôi mỉm cười. Gật đầu. Trong ánh mắt ấp ấp của Đăng, những ánh đèn sáng rực nơi quán Kem trong giây lát nhòe đi. Tôi thấy chính mình trong ánh mắt ấy, và cũng thấy nụ cười của mình. Mọi thứ, thật bình yên.

...

Nếu như cách nói chuyện của tôi và Ju lúc nào cũng là đấu đá nhau, chấp nhặt từng chút một. Thì với Đăng, tôi luôn là người "chấp nhặt" cậu ấy.

Ju ồn ào. Đăng tĩnh lặng.

Ju nói những điều tôi chưa từng thấy. Đăng kể cho tôi nghe về những nơi tôi từng qua nhưng chưa bao giờ dừng lại quan sát.

Lúc trước. Tôi vẫn luôn thích Ju. Luôn luôn là vậy.

Bây giờ. Tôi hay giận Đấng những điều nhỏ nhặt mà ngay cả chính bản thân mình, tôi cũng không hiểu lí do vì sao.

Tôi giận Ju nguyên cả một tháng. Một tháng sau cái lần Ju chở tôi tới gặp Trang, và nói "Đây là bạn gái Ju". Một tháng ấy, Ju cũng không hề gọi cho tôi bất kì một cuộc điện thoại nào, hay thậm chí là cũng không gửi cho tôi một tin nhắn nào.

Cả tôi và Ju đều im lặng!

Nhưng rồi, khoảng thời gian đó cũng lặng lẽ trôi. Và Đấng, vẫn lặng lẽ bên tôi.

Đấng chỉ cho tôi những mầm cây mới nhú nơi con đường hoa sữa mà tôi thường đi qua. Chỉ cho tôi những bông cỏ lau trắng muốt. Dạy tôi cách làm những cánh chuồn bằng lá, và luôn đi cạnh tôi, nơi con đường hoa sữa mà tôi chỉ có thể đi khi không có Ju.

Ju không thích hoa sữa. Và vô tình, tôi cũng dần từ bỏ thói quen của mình vì Ju. Trước giờ, tôi chỉ nghĩ, làm sao để Ju luôn cười. Và vô tình, tôi đã đi quá nhanh.

Nhanh đến mức, tôi còn không kịp nhận ra, con đường này, còn rất nhiều điều mà tôi đã bỏ qua, đã không kịp dừng lại để nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, để biết mình thích gì, và quan trọng hơn, tôi đã vô tình quên đi một ai đó.

Nhiều khi, tôi cảm thấy mình thật may mắn. Vì dẫu tôi có đi lạc đường, đi quá xa, thì khi quay đầu lại, tôi vẫn thấy Đấng ở sau mình. Cậu ấy luôn đứng đó, luôn mỉm cười, và luôn nói với tôi.

- Đừng sợ. Tớ vẫn luôn ở đây mà." Cảm ơn Đấng. Cảm ơn Đấng vì tất cả.

Nhiều khi, thấy Đăng thật ngốc. Nhưng sự ngốc nghếch của cậu ấy, thật dễ chịu.

Đôi lần, tôi cũng tự hỏi bản thân. Liệu có phải là tôi quá mệt mỏi với tình cảm không được đáp trả dành cho Ju, có phải vì tôi trong lúc cô đơn mà trót lỡ lầm tưởng, mà nghĩ mình có tình cảm với Đăng không?

Khi cô đơn, con người ta rất dễ đi lạc. Rất dễ rung động.

Tôi biết, tôi biết rằng Đăng thích tôi. Tình cảm ấy là thực. Cũng chính bởi sự chân thực trong đôi mắt cậu ấy, lại khiến tôi cảm thấy bất an.

Tôi sợ mình lầm tưởng tình cảm dành cho Đăng, sợ sự lầm tưởng này sẽ khiến cậu ấy tổn thương.

Chúng tôi vẫn chỉ dành cho nhau sự quan tâm. Một cách "đặc biệt", bằng những tình cảm không thể gọi tên.

...

Và mọi chuyện cũng dần ổn, một ngày đẹp trời, tôi tươi cười đứng trước mặt Ju, và nói.

- Xin chào! Chúng mình đi học thôi.

Khi ấy, sau một tháng không nói chuyện, Ju vẫn cười rạng rỡ, không chút đắn đó.

- Ừ. Đi thôi.

Và từ lúc ấy, Ju và tôi vẫn là những người bạn thân thiết như trước.

Và cũng từ khi ấy, sau giờ học, tôi sẽ chạy thật nhanh ra khỏi lớp, được ngồi sau xe đạp, được ngắm con đường hoa sữa và những bụi lau, cùng Đăng!

*

Cuối chiều, chiếc xe đạp của Đăng chầm chậm lăn bánh trên con đường đầy lá rụng. Ngồi sau xe Đăng, cảm giác như mọi thứ xung quanh quen thuộc mà trong giây lát lạ lẫm. Hôm nay, Đăng nói nhiều lắm.

Đăng kể cho tôi về những cánh chuồn mà cậu ấy từng gặp. Kể về một nơi mà cậu ấy gọi là bí mật.

Hỏi tôi về một ngày, nếu con đường này, thiếu cậu ấy, thì khi đó, tôi sẽ thế nào.

Tôi nhìn những vạch đường đang chạy lùi, tôi biết rằng Đăng sẽ rời xa nơi đây. Nhưng tôi, vẫn cố tình không tin vào điều ấy.

- Đăng. Cậu có chuyện gì muốn nói vậy? - Tôi hỏi khẽ.

- Có thể Đăng sẽ phải đi xa. Ki à.

Trong giây lát, ánh mắt tôi trở nên nhòe nhoẹt.

Tôi vẫn giữ giọng mình khỏi lạc.

- Cậu đi đâu?

- Nước Đức xa xôi.

- Bao lâu vậy?

- Tớ cũng không biết. Nhưng tớ không muốn đi.

- Cậu hãy đi. Đó là suất học bổng tháng trước đúng không?

- Ừ. Nhưng học ở đây tớ cảm thấy vẫn tốt. Vội lại...

- Cậu hãy lo cho tương lai của cậu ấy. Suất học bổng đó, chẳng phải dễ dàng gì giành được đâu.

- ...

Một khoảng lặng bao trùm. Khoảng lặng như bóp nghẹt mọi thứ xung quanh.

Tôi biết, sẽ có ngày Đăng phải rời xa nơi đây. Cũng biết rằng, suất học bổng mà Đăng có được từ tháng trước, vào cái khoảng thời gian mà giữa tôi và

Ju đều im lặng. Khi ấy, Đăng đã hoãn thời gian nhập học.

Đó cũng là một phần lí do, tôi chẳng thể nào xác định được, liệu tôi có nhầm tưởng tình cảm mình dành cho Đăng không?

Có phải là vì Đăng quá tốt. Nên tôi ngộ nhận?

...

Trở về nhà, tôi bắt đầu tìm hiểu về nước Đức. Thật kì lạ rằng tôi có thể kiên nhẫn và hào hứng tìm hiểu về nước Đức, trong khi đó, tuần sau, chuyến bay của Đăng sẽ bắt đầu. Điều tôi muốn biết lúc này, chỉ là, nước Đức có an toàn không?

Và trong giấc mơ đêm ấy, những ngày đông nơi con đường hoa sữa, xám xịt và đầy gió!

*

Những ngày sau đó. Đăng bận rộn với những giấy tờ.

Còn tôi, bận rộn với kì thi hết học phần.

Cuối tuần, trong thư viện.

- Đạo này thấy cậu trầm lặng vậy?

Tôi vẫn cúi mặt xuống sát dưới trang sách, chậm rãi hỏi lại.

- Đạo này là bao lâu?

Ju cười cười, vẫn xoay xoay khối Rubik trong tay, đáp lại.

- Hai, ba ngày gần đây.

Tôi thở dài. Lật vài trang sách. Kì thực thì trong đầu chẳng hiểu mình đang đọc cái gì.

- Chiều nay Đăng đi đúng không?

Tôi gật đầu, không đáp.

- Còn bây giờ là 8 giờ sáng?

Tôi lại gật đầu.

- Vẫn còn kiên nhẫn ngồi ở đây được à?

Tôi im lặng.

Sự thực thì tôi không biết làm gì lúc này. Và sự thực là tôi không biết nói gì khi đứng trước mặt Đăng trong thời gian này. Tôi sẽ nói "Cậu nhớ học tập tốt nhé, nhớ giữ gìn sức khỏe". Hay sẽ nói "Cám ơn cậu, vì tất cả những gì đã làm cho tớ trong thời gian qua." Tôi sẽ nói thế nào? Đây sẽ là những lần cuối tôi có thể nhìn thấy cậu ấy. Cậu ấy thực sự sẽ biến mất. Nước Đức, kì thực là an toàn.

Có phải, chẳng nói lời tạm biệt, thì sẽ không bao giờ có viễn cảnh chia tay không?

Có phải, rằng tôi vẫn luôn nghĩ, vẫn luôn có thói quen, Đăng vẫn luôn ở bên tôi không?

Có phải, là tôi không sợ mất Đăng, dù Đăng có đi xa thế nào đi nữa?

Có phải chính những suy nghĩ ấy, mà tôi sẽ mất Đăng?!

Tôi sẽ làm gì khi không có Đăng bên cạnh? Tôi không biết. Vì kì thực, tôi chưa từng nghĩ một ngày nào đó Đăng sẽ không còn bên cạnh tôi nữa. Tôi chưa từng nghĩ đến. Vì vậy, tôi vẫn không tin.

- Hãy đi gặp cậu ấy.

Tôi vẫn không thể nghe trọn hết lời của Ju. Vì lúc này, mọi thứ âm thanh xung quanh trở nên ù ù. Nhặt nhòa. Tôi đã có tình quên đi sự thực rằng Đăng không còn ở nơi đây, tôi cố tình lao đầu vào sách vở.

Nhưng, mọi thứ thực sự trống rỗng. Dù rằng, phía trước tôi, Ju vẫn cười, như 12 năm về trước.

Tôi đẩy ghế đứng dậy, lấy chiếc cặp, và rời thư viện.

...

Tiếng bước chân chậm rãi rời thư viện. Ju với tay, bằng một cách gượng gạo, lật vài quyển sách gần đó, lấy ra một quyển sổ nhỏ màu vàng.

Trang đầu tiên trong quyển sổ vàng đó tựa "Nếu như cậu nói thích tớ lần thứ 10, tớ sợ, mình không đủ can đảm để từ chối cậu như 9 lần trước đó...".

Ju cẩn thận cho quyển sổ vào cặp, nhìn cuốn sách đối diện để ngược mà người bạn khi này vẫn giả vờ chú tâm đọc, cậu bật cười.

Nụ cười mạn đấng nơi đầu môi.

Cô gái tên Trang mà cậu nói: "Đây là bạn gái Ju" khi ấy, thực ra, cậu mới gặp lần đầu. Mọi chuyện, chỉ là... Ju cố tình như thế.

*

Rời thư viện, tôi đi thẳng tới con đường hoa sữa. Lần cuối tôi gặp Đăng ở đây, khi ấy, Đăng có nói cho tôi về một nơi bí mật. Lúc đó, tôi chưa đủ dũng cảm để bước tới nơi bí mật ấy cùng Đăng, nơi mà cậu ấy nói "Chìa khóa trái tim".

Đó là một căn nhà gỗ nhỏ trên cây. Lần đầu tiên, tôi thấy một ngôi nhà gỗ trên cây ở ngoài thực. Tôi biết, Đăng rất yêu nơi này. Bởi, chỉ nhìn cách cậu ấy chăm sóc mọi thứ nơi đây, cũng có thể dễ dàng đoán ra.

Tôi chậm rãi bước trên những bậc cầu thang nhỏ. Lòng nặng trĩu.

Cánh cửa vừa mở. Tôi đứng lặng.

Trong ngôi nhà nhỏ, chẳng có bất cứ vật dụng gì. Điều duy nhất tôi thấy, chỉ toàn là ảnh của tôi.

Từ mùa hè trước, khi tôi dậy sớm chạy thể dục qua đây. Từ những lần Ju nhăn nhó phi qua con đường hoa sữa này, còn tôi thì cười rạng rỡ. Những ngày, tôi lang thang trên con đường này, một mình, vì khi ấy Ju mãi chơi bóng đá ở tít sân vận động. Những lần giận đối Ju.

Khi tôi cười. Tôi khóc. Tôi nhăn nhó. Tôi hoài nghi. Tôi bực mình.

Vì Ju.

Nhưng có ai đó, vẫn lặng lẽ đứng từ xa, quan sát tôi.

Tôi vì ai đó. Còn ai đó vì tôi. Và tôi không nhận ra?

Tôi khóc. Tôi ngồi thụp xuống và khóc. Lần này, chẳng có Đăng như lần trước. Chẳng có Đăng ở bên tôi và nói "Tớ vẫn luôn ở đây."

Tôi vẫn mãi miết đuổi theo một bóng hình, mà chẳng nhận ra, phía sau tôi, có ai đó vẫn đợi tôi. Người khác khiến tôi đau lòng. Còn tôi, lại khiến trái tim ai đó tổn thương.

Và khi tôi nhận ra, khi tôi biết rằng, tôi đã đi quá xa. Biết rằng, kì thực thì tình cảm trước giờ tôi dành cho Ju, chỉ là ước mơ màu hồng từ ngày nhỏ. Là rằng từ bé, Ju đã luôn ở cạnh tôi, và khi ấy, tôi đã luôn muốn sau này ở cạnh Ju. Và tôi lớn lên cùng ước mơ ngày bé ấy.

Rằng, tình yêu không phải là cách tôi thay đổi để phù hợp với người nào đó. Mà tình yêu, là cách có ai đó nhìn thấy con người thực sự của tôi, và mỉm cười nói với tôi rằng " Cậu thật tuyệt vời." Là người, dù tôi có đi lạc, có đi xa thế nào đi nữa, vẫn luôn ở phía sau lưng tôi, và nói "Đừng sợ, tớ vẫn luôn ở sau lưng cậu mà."

Là cảm giác an toàn, chứ không phải bất an lo về những mối quan hệ mới có thể khiến tình cảm chúng tôi thay đổi.

Nhưng, khi tôi nhận ra, thì tất cả đã quá muộn. Có phải không? Tôi thực sự ích kỉ. Ích kỉ khi chẳng bao giờ cho Đăng một cơ hội nào. Chỉ đến khi, Ju đến trước mặt tôi và nói "Đây là Trang, bạn gái Ju." Khi ấy, tôi mới thực sự dừng lại và bước sang một cánh cửa khác.

Tại sao khi biết rằng, dù con đường phía trước không thể đi tiếp. Nhưng tôi vẫn cố tình đi đến cùng? Vẫn ngang bướng đóng tất cả những cánh cửa khác?

Ki. Tới sân bay thôi.

Tôi không biết bằng cách nào Ju có thể biết được căn nhà gỗ mà tôi tới, nhưng ngay sau đó, Ju nhanh chóng chở tôi tới sân bay.

Tôi đến muộn. Thực sự thì tôi đã đến muộn.

Chiếc máy bay phía trước lạnh lùng cất cánh. Mang theo những giọt nước mắt. Nơi trái tim, cảm giác đau nhói. Vì tôi không bao giờ sợ mất Đăng, vậy nên, tôi đã mất Đăng rồi đấy.

Chiếc điện thoại trong tay rung bần bật. Tôi cố chấp vài hình ảnh nhòe nhoẹt để đọc tin nhắn, của Đăng.

- Tớ yêu cậu. Đợi tớ nhé.

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lời Thú Tội Của Trái Tim

Nối tiếp những câu chuyện về trái tim; Phần 1: Hiểu nhầm trái tim

Phần 2: Gỡ cửa trái tim

Những câu chuyện nhẹ nhàng nơi trái tim vốn yếu mềm.

*

17 giờ 31 phút. Trong thư viện.

Thông báo từ Facebook. "Đặng has added a photo of you."

Cười toe click vào thông báo. Zoom ảnh to hết cỡ, đọc đi đọc lại status đi kèm bức ảnh " Buổi trưa ở Berlin. Và nhớ một người." Sau cười khúc khích, không quên like ảnh và comment.

- Món gì vậy Đặng?

- Thịt viên hay còn gọi là Bouletten. Được làm từ thịt viên tẩm bột bên ngoài.

- Ờ. Nhưng sao lại tag tớ vào ảnh? Đặng check Facebook trong thư viện. Đói quá:

- Hehe. Cố tình đó. Việt Nam lúc này là 17 giờ 32 phút chiều đúng không? Còn chỗ tớ là 11 giờ 41 phút trưa. Ngồi nhìn món ăn và nhớ cậu.

- Điều...

- Thề luôn đó.

Lại cười tủm tỉm một mình. Nhìn icon méo của Đăng mà thấy ngộ nghĩnh đáng yêu kinh khủng. Định bụng comment lại thì một loạt thông báo sau đó khiến tâm trạng hụt hẫng.

"Mary, John, Lily aed on Đăng's photo."

Mary; - Wo sind Sie?

John; - Dieses Fleisch ist zu lecker!

Lily; - Morgen laden mich mit offline essen!

Ừ xìu chẳng comment lại. Đăng ở Đức. Có nhiều bạn ở Đức, và họ nói tiếng Đức. Chẳng hiểu họ nói gì. Đúng thôi, Đăng sang đó cũng đã 3 tháng rồi. Cậu ấy đã bắt nhịp với cuộc sống xa xôi bên ấy. Nhưng vẫn cảm thấy ảm ức lắm. Vì chẳng hiểu ba người bạn Đức kia nói gì. Có khi nào hẹn hò nhau đi ăn uống không?

Ngồi nghĩ vẫn vơ chưa đầy một phút, tin nhắn của Đăng đã tới.

Mary hỏi tớ là "Bạn đang ở đâu?". John nói "Món thịt này rất ngon." Còn Lily nói". "Ngày mai chúng ta tới quán này ăn nhé!"

Đọc tin nhắn của Đăng, cảm thấy như cậu ấy đang ở đây vậy. Lại còn giải thích tường tận thế kia nữa. Ngốc quá đi. Nhưng trong lòng cũng vui lắm. Reply lại ngay.

- Sao cậu biết tớ đang thắc mắc mấy điều ấy?

- Vì tớ luôn quan sát cậu mà.

Giật mình nhìn quanh. Làm gì có ai ở thư viện vào buổi chiều chủ nhật này. Ngờ ngàng nhắn tin lại.

- Cậu làm tớ hết hồn. Mà cậu ăn trưa đi. Tớ đọc nốt quyển sách.

- Ủ. Nói chuyện với cậu sau nhé.

Tắt Facebook. Lặng lẽ ngồi đọc quyển sách còn dang dở. Trong đầu, hình ảnh nụ cười của Đăng vẫn sáng rõ.

- Hù...!!!!

Giật bản cả mình. Trời đất, Ju đến thư viện vào lúc nào vậy?

Ju cười nhăn nhó, kéo một chiếc ghế ngồi cạnh tôi, đáp nhẹ tênh.

- Từ cái lúc cậu cười như dở hơi đó.

- Ế. Câu này nghe quen quen.

Ju giả tảng thờ dài, đáp thờ ơ.

- Quá quen đấy. Mà chiều rồi, cậu chưa về sao?

Tôi giơ quyển sách đang đọc dở lên phía trước, rề rề giải thích.

- Tớ đọc nốt quyển sách này.

- Thế không phải là mãi check facebook với anh chàng đang sống ở quê hương Hitle kia à?

Tôi phì cười, hoạch hợ lại.

- Thế còn Trang thì sao? Túi áo có thùng chỗ nào không? Lâu rồi không thấy Trang.

Ju ngừng cười, ánh mắt xa xôi, ngó lơ.

- Có lẽ túi áo thủng thật. Trang dạo này hơi bận... Chẹp! Dạo này mồ hôi tình thương quá.

- Haha. Thừa nhận đi, hai người đang giận nhau chứ gì?

Ju chối đây đẩy.

- Không có. Thôi, muộn rồi. Hai đứa bạn thân về đi.

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Hà Nội cuối xuân, không khí khá mát mẻ và dễ chịu. Tôi và Ju theo thói quen, chiều Chủ nhật nào cũng tới thư viện, và khi về sẽ đi lòng vòng quanh con phố quen thuộc.

Một thói quen mới mà Ju đang tập thích ứng nữa là; Cùng tôi đi về trên con đường hoa sữa mà trước kia, Ju luôn tránh.

Khi tôi cười phá lên và hỏi Ju vì sao lại có thể thay đổi thói quen như vậy, Ju ậm ừ giải thích: "Vì mùa này làm gì có hoa sữa đâu."

Tôi ngẫm cũng đúng. Nhưng ngẫm lại lần nữa, thì cũng thấy vô lí, bởi trước giờ, từ cái hồi nhỏ xíu, ngay cả khi con đường này vào mùa không có hoa sữa, Ju cũng có bao giờ đi qua đây đâu. Nghĩ vậy, những cũng chẳng hỏi lại Ju, bởi tôi biết tính cậu ấy; Ju chẳng bao giờ giải thích lần thứ hai về những điều mà cậu ấy không muốn giải thích đâu.

Thời gian này, tôi thấy Ju khá trầm tĩnh. Chính xác là, tôi thấy cậu ấy ít nói về Trang. Nhiều lần, tôi muốn hỏi Ju về chuyện tình cảm của cậu ấy nhưng lại lưỡng lự.

Nhưng hôm nay, trên con đường quen thuộc, tôi thu hết can đảm của mình để hỏi Ju.

Ju và Trang, hai người có chuyện gì sao? Trước Ju, tôi chưa từng có một bí mật gì giấu cậu ấy. Và cũng chưa bao giờ cảm thấy ngần ngại và cần can đảm để hỏi cậu ấy bất kì một chuyện gì. Nhưng mọi chuyện đã thay đổi, khi giữa chúng tôi, xuất hiện những bàn tay mới.

Chuyện tình cảm của Ju và Trang là điều mà chúng tôi ít nói đến nhất, và cũng là khoảng cách lớn nhất giữa tôi và Ju. Chẳng biết vì sao lại vậy!

Ju đá vu vơ một viên sỏi dưới chân, chậm rãi trả lời tôi.

- Bọn tớ vẫn vậy.

Tôi cười ngấp ngừng, nhìn về một nơi xa xăm nào đó. Tiếng Ju trầm trầm bên cạnh.

- Cậu và Đăng vẫn tốt đúng không?

Ừ. - Tôi mỉm cười.

Và, cả tôi và Ju im lặng đi hết con đường ấy, đến khi cả hai chúng tôi về tới nhà.

Có ai đó nói rằng: "Trong bất kì mối quan hệ nào, nếu kéo dài hơn 7 năm thì được gọi là mãi mãi."

Tôi và Ju biết nhau từ 12 năm về trước. Nhiều khi, tôi tưởng như giữa mình và Ju sẽ chẳng bao giờ có khoảng cách nào cả. Nhưng sự thật rằng, trong bất kì mối quan hệ nào, dù thân thiết và gắn bó như thế nào đi chăng nữa, thì sẽ có một lúc nào đó, mối quan hệ gọi là mãi mãi ấy sẽ có lúc chững lại. Khó hiểu. Và không thể hiểu.

Cảm giác của tôi lúc này là vậy. Kì thực, tôi không thể hiểu Ju. Hoặc là, Ju không muốn tôi hiểu thêm về cậu ấy nữa.

Chúng tôi vẫn gặp nhau ở những nơi quen thuộc, nhưng khoảng cách lúc này, xa lạ lắm!

*

- Buzz. Tớ muốn nói cho cậu biết một điều.

Tôi nhìn icon của Đăng, cơ miệng cũng tự động kéo lên thành một đường tương xứng, tay lạch cạch gõ bàn phím.

- Cậu nói đi.

- Nếu yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên. Thì đó là nhân duyên!

Tôi lại cười ngoác miệng hơn nữa, chọc tức Đăng.

- Ghét nhau từ cái nhìn đầu tiên. Thì đó là định mệnh hả cậu? Haha.

- Ha ha. Nhưng tớ nói thật đấy.

- Tớ cũng nói thật đó:

Đăng để một cái icon mặt đỏ bừng vì tức giận, sau gõ như bay vào màn hình chat, cẩn thận giải thích cho tôi.

- Cậu nghe nhé Ki. Nếu yêu, phải yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Còn nếu sau một thời gian quen biết, dần đưa tán tỉnh, dẫn đo xem xét, thì đó chỉ là xiêu lòng. Nếu ngay từ đầu, khi chưa biết gì về đối phương mà đã cảm thấy người ấy gắn bó với mình, thì đó là nhân duyên. Cảm xúc đặc biệt trong giây phút ấy, bản thân nó là món quà của thượng đế, mà không phải ai cũng có cơ hội nếm trải.

Tôi đọc đi đọc lại lời giải thích của Đăng. Nơi trái tim, cảm giác bình yên đến lạ. Mãi sau, mới nghẹn ngào nhắn tin lại.

- Tớ hiểu rồi.

Đăng reply lại bằng một icon cười híp cả mí, sau hỏi thêm.

- Một bí mật nữa. Cô gái Bạch Dương và Kim Ngưu của tớ thích món quà gì nhân ngày sinh nhật nhỉ?

Câu hỏi của Đăng khiến tôi giật mình. Đầu tiên là cách nói chuyện của cậu ấy, sau là, sắp tới sinh nhật của tôi rồi đó ư?

Tôi chậm rãi gõ bàn phím.

- Cậu có vẻ... lãng mạn như nước Đức rồi đấy.

- He he. Có nhiều bất ngờ cho cậu lắm. Nhưng, cậu thích món quà gì vào ngày sinh nhật.

- Có cậu bên cạnh, là món quà ý nghĩa nhất với tớ rồi, Đăng à.

- Thật dễ chịu.

Tình cảm của tôi và Đăng cứ nhẹ nhàng như vậy.

Ba tháng là khoảng thời gian quá lâu. Quá lâu để tôi thực hiện lời hứa của mình khi nhận được tin nhắn của Đăng, ngày Đăng rời xa Hà Nội. "Tớ yêu cậu. Đợi tớ nhé."

Tôi vẫn đợi Đăng. Và sẽ đợi Đăng. Nhớ Đăng.

Ba tháng quá lâu. Thực sự lâu khi không có Đăng bên cạnh. Ba tháng ấy, chiều thứ 7 nào tôi cũng tới ngôi nhà gỗ thân quen. Nơi mà Đăng nói là "chìa khóa trái tim.". Nơi Đăng nói "Yêu cậu từ cái nhìn đầu tiên."

Tôi là một người thực tế. Sinh đầu cung Kim Ngưu. Vì vậy, tôi có ảnh hưởng đôi chút tính cách của cung Bạch Dương. Đặc điểm nổi bật của

những người sinh trong khoảng thời gian này, là cái đầu thực tế không lệch lạc. Vậy nên, ngay buổi học đàn ngày đó, ngày mà Đăng nhắn cho tôi tin nhắn "Tớ thích cậu". Tôi đã chẳng tin.

Sau này biết, Đăng thuộc chòm sao Nhân Mã. Những chàng trai phóng khoáng và ưa thích sự tự do, tôi lại càng có nhiều lí lẽ đưa ra để giải thích cho thứ tình cảm mà tôi cho là "nhất thời."

Nhưng giờ, đã sắp 3 năm kể từ ngày tôi nhận được tin nhắn đầu tiên của Đăng. Tôi biết, mình đã sai.

Sau rất nhiều chuyện đã xảy ra, sự chân thành và trái tim ấm áp của Đăng đã giúp tôi hiểu rằng: "Thì ra, người ta hoàn toàn có thể yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên." Và thì ra, đó là nhân duyên.

Tôi vẫn luôn đeo một chiếc lắc tay hình chiếc chìa khóa. Nó hoàn toàn khớp với một ổ khóa hình trái tim mà Đăng luôn giữ. Đăng nói "Nếu tình cảm của chúng ta chân thành, dù khoảng cách có xa đến mấy, dù chúng ta có vô tình đi lạc, thì nhất định, chúng ta vẫn sẽ tìm thấy nhau."

Tôi tin một ngày không xa nào đó, Đăng sẽ về bên tôi. Và khi ấy, tôi sẽ nói cho Đăng biết, tôi nhớ cậu ấy nhiều đến thế nào.

*

- Hey, hey. Nếu được tặng một món quà. Cậu thích cái gì?

- Ju. Cậu thừa biết là sinh nhật năm nào tớ cũng thích kem rồi còn gì.

Ju giả tảng giận dỗi, thờ ơ hỏi lại tôi.

- Lại bị cậu phát hiện rồi. Nhưng mà, sinh nhật năm nay không khác chút nào à?

Tôi vẫn đắm chiêu với đồ án sắp tới, trả lời vu vơ.

- Sẽ khác.

Khác thế nào? - Ju vẫn cố điều tra.

- Tớ sẽ đi nhà sách.

- Thực ra thì tớ không thích đi nhà sách lắm đâu. Mình đi chỗ khác nhé. - Ju ỉu xiu.

Tôi cười phá lên, lườm mắt nhìn Ju.

- Ai nói là tớ sẽ đi với cậu.

Cái gì vậy trời - Ju la toáng lên - Không lẽ, còn nơi nào mà cậu đến mà tớ chưa đến ngoài căn nhà gỗ ở con đường hoa sữa sao?

- Ừ. Hôm đó tớ muốn đi lang thang. Một mình. Ju nhìn thấy nét mặt có phần khá nghiêm túc của tôi, chỉ cười cười, sau không hỏi thêm điều gì nữa.

Cuối năm 3 Đại học, chúng tôi có rất ít thời gian rảnh. Đa phần thời gian dành hết cho đồ án, rảnh một chút thì tới tòa soạn học hỏi kinh nghiệm, khi cảm thấy ngột ngạt lại tới thư viện.

Chủ nhật, và chỉ còn hai ngày nữa là tới sinh nhật của tôi. Tôi tự tách mình ra khỏi những thói quen hằng ngày, không tới tòa soạn, cũng chẳng vùi đầu vào sách vở, lang thang một mình trong một hiệu sách khá lạ.

Thực lòng, một lí do nữa mà tôi tới hiệu sách này, bởi có lần, tôi thấy Trang cùng một chàng trai đã vào đây chọn sách và trông họ khá tình cảm. Điều khiến tôi buồn hơn, là chàng trai đó không phải Ju.

Đó có phải là lí do Ju trầm lặng hơn không?

Tôi bắt đầu đi loanh quanh vài giá sách gần đó. Chọn lựa vài quyển sách và cũng không quên để ý xem phía cửa ra vào kia, có khi nào lần nữa tôi lại gặp Trang và chàng trai đi cùng cô ấy.

Tôi ở hiệu sách cũng đã gần hai tiếng. Chọn cho mình một cuốn sách "12 cung Hoàng đạo về Nhân mã." Tham khảo mấy cuốn về vẻ đẹp nước Đức. Tặc lưỡi cho qua ngày hôm nay, nếu không gặp được Trang, tôi có thể quay lại vào ngày hôm sau.

Nhưng vừa đặt chân tới quầy thu ngân, tôi thấy Trang và một chàng trai lạ tươi cười bước vào hiệu sách. Bằng một cách nhanh nhất, tôi tiến lại phía Trang, mỉm cười chào cô ấy.

- Chào Trang. Lâu rồi không gặp.

Thấy tôi, Trang có phần ngỡ ngàng. Có lẽ, cô ấy không thể đoán rằng chúng tôi lại có thể gặp nhau ở đây. Điều khiến tôi ngạc nhiên hơn nữa, là thậm chí cô ấy không còn nhớ tên của tôi. Cho đến khi tôi nói về Ju, cô ấy mới khẽ "À" lên một tiếng.

Tôi và Trang rời hiệu sách. Tới một quán Café gần đó.

*

Hồi nhỏ, tôi lúc nào cũng nói với Ju rằng: "Ju à, tớ hiểu cậu lắm đấy." Khi ấy, Ju thường cười to và hỏi lại tôi rằng: "Thật không?". Tôi vênh vác gật đầu.

Rồi khi Ju hỏi lí do, tôi dụi mũi đáp tình queo. "Vì tớ chơi với cậu từ nhỏ xíu. Sau này và mãi mãi, tớ vẫn luôn là người hiểu cậu nhất."

Mỗi lần tôi nói với Ju câu ấy, Ju lúc nào cũng xoa đầu tôi, ra dáng bề trên, rồi nói:

"Chỉ có tớ hiểu cậu thôi."

Tôi không tin.

Những năm tháng sau đó, những mùa thu sau đó, tôi lúc nào cũng nói thích Ju. Lúc nào cũng muốn cạnh Ju, khi vui hay lúc buồn. Rồi lại giận dỗi khi Ju nói với tôi rằng: "Chúng ta sẽ vẫn mãi là người bạn."

Nhưng giờ, thì tôi biết. Tôi hoàn toàn không hiểu Ju. Thì ra tình cảm trước đây tôi dành cho Ju, chỉ là giấc mơ màu hồng lúc nhỏ xíu, và Ju biết điều ấy. Ju nói, chúng tôi vẫn sẽ mãi là những người bạn, bởi Ju hiểu rằng; tình cảm tôi dành cho Ju, chỉ đơn thuần là thói quen từ lúc nhỏ. Tôi đi lạc và nhầm tưởng đó là tình yêu.

Và việc Ju dẫn tôi tới gặp Trang ngày hôm ấy, là muốn tôi dừng chân khỏi con đường đi lạc, để đi đúng hướng, về phía Đăng.

Ngay từ nhỏ, Ju đã luôn bảo vệ tôi. Và sau này, vẫn vậy. Còn tôi, chỉ vì chút lằm tằm trẻ con, mà trót lỡ khiến Ju buồn.

Câu chuyện trong quán café cùng Trang khiến bước chân tôi nặng trĩu. Con đường này, sẽ dẫn tôi tới gặp Ju nhưng tôi không đủ can đảm để gặp Ju vào lúc này, để nói với cậu ấy ba từ "Cám ơn cậu".

Tôi trở về nhà.

Con đường mà tôi đang đi không phải con đường hoa sữa quen thuộc, cũng chẳng phải con đường tắt mà Ju vẫn chở tôi qua. Con đường này tôi chưa từng đi, nhưng tôi vẫn cứ đi trong vô thức. Và tôi bị lạc.

Bất giác cảm thấy hoang mang và sợ sệt.

- Cậu có cần giúp đỡ không?

Mọi tạp âm ồn ào giờ cao điểm trong giây lát im bật. Một giọng nói trầm ấm đầy thân thương trong khoảnh khắc khiến trái tim đập loạn nhịp. Dưới ánh đèn, nụ cười của Đăng lung linh và ấm áp đến lạ thường. Trước mắt tôi, có phải là Đăng không? Tôi không biết. Tôi không biết. Mọi thứ trước mắt tôi nhòe đi.

Tiếng bước chân rất gần. Rất gần. Một vòng tay thật rộng và vững chắc. Giọng Đăng run run.

- Đừng sợ. Tớ đã về rồi.

Tôi biết mà. Dù tôi có đi lạc hay đi xa thế nào, thì Đăng vẫn có thể tìm thấy tôi.

Những câu chuyện về trái tim vẫn còn tiếp diễn...

CHUYỆN CỦA JU VÀ KI

Kio

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Yêu Là Yêu. Chỉ Là Vậy

Đó là mùa hè hai năm về trước...

Tôi không thích những cô gái hay mơ mộng, vậy nên tôi không thích Ki.

Ki là hàng xóm của tôi. Đó là cô bé học lớp 10, mới chuyển đến khu nhà tôi, kém tôi hai tuổi, mái tóc xù bông và mắt cận nặng.

Cuộc sống của tôi và Ki là hai đường thẳng song song, cho đến một ngày Ki chủ động hẹn gặp tôi, Ki nhìn thẳng vào mắt tôi, không chút lúng túng, mạnh dạn nói.

- Anh Ju, em yêu anh.

Tôi trừng mắt nhìn Ki. Đây là lần thứ hai tôi gặp Ki, mới là lần thứ hai. Và giờ thì Ki nói yêu tôi??!

- Em hiểu thế nào về tình yêu? – Tôi khoanh tay hỏi lại Ki.

- Yêu là yêu thôi. Em cũng không biết nữa. – Ki nhún vai.

Nghe này Ki, tình yêu không đơn giản như em nghĩ đâu. - Liếc xuống quyển truyện trên tay Ki, tôi phỏng đoán - Hay là do em đọc quá nhiều truyện ngôn tình?

Ki biết tôi đang nhìn chăm chăm quyển truyện trên tay của mình, tôi nghĩ Ki sẽ giấu nhẹm quyển tiểu thuyết ngay sau đó, nhưng không, Ki kiên

nhấn lật vài trang sách, rồi trong giây lát, nét mặt Ki sáng bừng lên. Ki chỉ vào một dòng trên trang sách.

- Ju, anh nhìn dòng này nè. "Yêu là yêu. Chỉ là vậy."

- Điều đó có nghĩa là gì? – Tôi nhú mày.

- Là em yêu anh. Không có lí do nào cả. Yêu là yêu thôi.

- Nghe này Ki, cái gì cũng phải có định nghĩa của nó, em hiểu chứ? Không có gì tự nhiên mà có, tình cảm cũng vậy. Bây giờ anh đã muộn giờ học, hẹn gặp lại!

Tôi không đủ kiên nhẫn để đợi sự phản ứng của Ki sau những lời lẽ với giọng điệu gần như bức tức của mình, nói xong tôi vội vã rời đi. Như thể tôi sợ Ki sẽ lại lèo nhèo vài lí lẽ sến súa nữa.

Tôi học lớp tự nhiên. Tôi thực tế. Và tôi không thích truyện ngôn tình! Bằng ấy cũng đủ lí do để tôi không chú tâm tới lời nói của Ki. Tôi và Ki không có một điểm chung nào, dù là nhỏ nhất!

Băng đi một tuần tôi không thấy Ki. Tôi thờ phào. Rồi lại cũng khó hiểu. Sao tôi lại biết một tuần rồi tôi chưa gặp Ki?

*

- Anh Ju, tuần vừa rồi em bận quá.

Ki đứng đối diện tôi, cách tôi một giá sách. Chính xác là khi tôi đang lựa sách trong thư viện thì phía bên kia, Ki chợt xuất hiện. Qua những khe hở của chồng sách, tôi chỉ thấy thấp thoáng mái tóc xù đặc trưng của Ki. Tôi liếc nhìn mái tóc xù trong tích tắc rồi lại kiên nhẫn chọn vài quyển sách.

- Anh Ju, tuần vừa rồi anh có gì vui không?

Tôi vờ như không nghe thấy câu hỏi của Ki, vẫn lia tay trên vài gáy sách. Phía bên kia, Ki vẫn tiếp tục.

- Em có quen một bạn trên blog truyện. Bạn ấy bị trầm cảm anh Ju ạ.

Tôi liếc nhìn mái tóc xù, lắc đầu ngao ngán. Không lẽ lại có thể tin vào những người quen biết trên mạng?

- Tuần vừa rồi em nghỉ học. Chỉ tới lớp vào những buổi chính thôi. - Giọng Ki buồn buồn – Thời gian còn lại em tâm sự với người bạn kia, tất nhiên là chúng em chỉ chat. Nhưng em thấy vui vì đã giúp đỡ được bạn ấy.

Dù định hình sẵn lời nhắc trong đầu là không chú tâm tới lời của Ki, nhưng giọng của Ki vẫn rót vào tai tôi, từng từ một. Câu chuyện của Ki khiến tôi thờ hắt. Chính xác là tôi thấy Ki thật ngốc nghếch. Sao lại có thể tin vào những lời kể lể của một người bạn chỉ biết qua mạng, và rồi lại nghỉ học chỉ để tâm sự với người bạn đó. Dù sao thì đối với một học sinh lớp 10 như Ki, việc nghiện tiểu thuyết ngôn tình và luôn nghĩ mọi việc đơn giản là điều bình thường. Mà sao tôi phải quan tâm tới câu chuyện mơ hồ này cơ chứ?

Tôi xoay người, quay sang giá sách phía sau. Hi vọng hành động này của tôi đủ khiến Ki bực tức và bỏ về.

Nhưng tôi chẳng bao giờ đoán đúng.

Tiếng bước chân rất gần, giọng Ki nặng hơn cả tiếng bước chân.

- Người bạn đó bị ung thư anh Ju ạ. Em vừa từ chỗ bạn ấy về.

Tôi đột ngột quay sang nhìn Ki. Tôi có nên khen Ki thật tốt bụng hay là nói Ki thật liều lĩnh?

Ki cúi xuống nhìn mũi giày của mình, thì thầm.

- Em kể chuyện này cho mình anh Ju nghe thôi. Giữ trong lòng cứ thấy bứt rứt, kể ra lại sợ bố mẹ em... - Ki ngáp ngừng - anh biết đấy, em nghỉ học vài bữa trong tuần một cách lén lút...

Tôi bỏ quyển sách trên tay vào giá sách, tôi muốn hỏi Ki một vài điều gì đó, và rồi tôi hỏi.

- Sao em lại kể chuyện này cho anh?

Ki ngẩng cao đầu, đôi mắt nâu trong veo như phủ một làn nước mỏng, hôm nay Ki không đeo kính. Ki chậm rãi nói.

- Vì em thích như thế. Chỉ là vậy thôi.

- Không có lí do sao?

- Anh Ju làm việc gì cũng phải có lí do à? Không có chuyện gì anh thích làm mà không cần lí do sao?

Tôi ngừng nhìn vào đôi mắt nâu, tôi vờ vịt chăm chú vào mấy gáy sách phía bên cạnh, kì thực thì tôi không biết trả lời Ki thế nào. Cách tốt nhất là không để tâm tới câu hỏi đó.

Tôi chọn vài cuốn sách, di chuyển ra chỗ ngồi quen thuộc và bắt đầu ngâm cứu. Ki ngồi đối diện tôi, Ki chống cằm và nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Tôi hạ cuốn sách xuống, tôi nói với Ki.

- Em có thể cho anh chút thời gian đọc sách không?

Ki nhướn miệng cười và chẳng tỏ vẻ khó chịu, Ki rời chiếc ghế đối diện tôi và nhảy sang chiếc bàn cách chỗ tôi không xa. Tôi dựng cuốn sách lên và tiếp tục đọc. Nhưng rõ ràng là tôi không đọc được một chữ nào khi Ki cứ nhìn tôi chăm chăm.

- Này, Ki. - Tôi gọi.

- Dạ. - Ki hôn hờ.

- Em có thể để anh đọc sách được không? Anh không tập trung được khi em cứ nhìn anh như thế! – Tôi cáu kỉnh.

- Mọi lần anh vẫn đọc được mà.

- Mọi lần?

- Vâng. – Ki tiến tới bàn tôi, giọng Ki như chứa ma thuật – Anh Ju thích đọc sách tự nhiên nè, chiều nào anh cũng tới thư viện này, đầu tiên anh sẽ chọn vài cuốn sách Toán vì anh thích Toán học. Sau đó anh chọn sách Vật lí, anh cũng thích Hóa học nhưng anh không đọc vì sách Hóa học ở đây toàn sách cơ bản. Anh thường ngồi bàn thứ hai, cạnh cửa sổ. Vì chiếc cửa sổ này bị hỏng và không mở được. Tuyệt nhiên anh không đụng đến giá sách thứ 5, vì đó là những cuốn sách xã hội. Có truyện và tiểu thuyết.

Tôi ngấn người trong giây lát. Ki đang theo dõi tôi sao?

- Sao em biết? – Tôi lạ lẫm hỏi Ki.

- Vì ngày nào em cũng tới thư viện này mà. Có điều anh không thấy em thôi.

Tôi từng nghĩ Ki là một chiếc đuôi!

*

Tôi bắt đầu tìm kiếm vài thứ mà tôi thích. Thích không cần lí do. Nhưng rồi tôi chẳng tìm được. Tôi chưa bao giờ làm một việc gì đó, thích một thứ gì đó mà không cần lí do. Giống như giải một bài toán hình, có nhiều giả thiết thì mới có kết luận. Giống như phương trình Hóa học, khí

Cacbonic được tạo thành là do 1 nguyên tử Cacbon kết hợp với hai nguyên tử Oxi... v.v...

- Anh Ju, anh đã đọc “Một lít nước mắt” chưa? Tôi vẫn để mắt tới bài giải của Ki, lặc đầu.

- Ki, phương trình hóa học này em cân bằng sai rồi. Em xác định sai số Oxi hóa của Cacbon.

Ki tiu nghiu.

- Em mãi nghĩ tới Aya Kito.

- Đó là cái gì?

- Là một cô bé trẻ tuổi bị căn bệnh quái ác “thoái hóa tiểu não” trong “Một lít nước mắt”. Anh Ju đọc đi, em đã...

- Ki!

Ngoài giờ học, mỗi chiều tôi kèm Ki học hai tiếng.

Mọi chuyện bắt đầu khi bố mẹ Ki sang nhà tôi và nhờ tôi kèm Ki học. Bố mẹ Ki nói Ki rất kém những môn tự nhiên. Lớp 12, lịch học của tôi kín bưng. Tôi có tìm vài lí do sao cho phù hợp, nhưng rồi bố mẹ tôi đã quyết định giúp tôi.

“Từ 4 giờ chiều tới 6 giờ mỗi ngày, Ju thường đến thư viện tự học, nếu Ki nhà chị không phiền thì...”

“Thư viện trung tâm sao? Ki nhà mình vẫn hay tới đó mà, thật tốt quá”.

“Vậy sao? Ki nhà chị giỏi những môn xã hội đúng không? Hi vọng giúp được Ju nhà mình”.

Thật ra tôi đang tìm lí do để từ chối, câu chuyện của người lớn hai nhà khiến nụ cười của tôi méo xệch. Ki không làm phiền tôi, chỉ điều ấy thôi cũng đã là một sự giúp đỡ to lớn lắm rồi. Nói chi đến việc Ki sẽ giúp tôi học tốt những môn xã hội? Huống hồ Ki mới lớp 10, trong khi tôi lớp 12!

Nhưng câu chuyện này cũng khiến tôi có chút khó hiểu; Cả Ki và bố mẹ Ki đều khẳng định Ki hay đến thư viện trung tâm – thư viện mà chiều nào tôi cũng tới tự học, nếu Ki thường xuyên đến thư viện, sao tôi chưa một lần nào gặp Ki?

Nhưng rồi tôi cũng kèm học cho Ki được gần hai tuần.

Thực chất của việc kèm học nghe có vẻ phóng đại này là Ki tự làm bài, trước giờ về 15 phút tôi sẽ xem lại bài của Ki, tôi chỉ cho Ki vài lỗi sai.

Vài ngày đầu tôi không để tâm tới phản ứng của Ki lắm. Nhưng Ki thực sự tiếp thu những môn tự nhiên khá chậm, thời gian chính của Ki là trong giá sách thứ 5 – nơi tràn ngập truyện và tiểu thuyết. Ngoài giờ thì lướt web, tâm sự với những người bạn trên mạng. Thời gian biểu của Ki thực sự khiến tôi phát bực. Ki gần như không thể làm được một bài tập tự nhiên hoàn chỉnh dù tôi đã cố gắng giải thích rất nhiều lần. Tôi thấy công sức của mình bị coi thường.

- Ki!

- Vâng.

- Em lại làm sai.

- Vâng.

- Rốt cuộc thì em có để tâm tới những môn tự nhiên này không vậy?

Ki lén đưa mắt nhìn tôi, Ki thừa biết rằng tôi đang bực tức. Ki không nói gì.

Tôi buông quyển bài tập của Ki xuống bàn, tôi thu xếp sách vở của mình và rời thư viện.

Gặp tôi ngày hôm sau, Ki chủ động xin lỗi tôi.

- Anh Ju, em xin lỗi. Từ bây giờ em hứa sẽ tập trung hơn vào môn tự nhiên.

Tôi chẳng buồn liếc nhìn Ki, tôi vẫn chăm chú vào quyển sách của mình. Giọng Ki đầy van lơn.

- Anh Ju, đừng giận em nữa mà.

Ki bắt đầu phụng phịu.

- Anh Ju, Anh Ju, đừng giận em nữa, tội nghiệp em ra. Đi mà...

Giọng Ki kéo dài nũng nịu như con nít, tôi suýt phì cười thành tiếng. Tôi lắc đầu, gém nụ cười của mình xuống sâu, tôi hỏi lại Ki.

- Thật chứ?

- Em hứa mà.

Từ bữa đó, đúng là Ki chú tâm học hơn. Điểm mấy môn tự nhiên cũng cao hơn hẳn. Ki mừng lắm. Tôi cũng vui lây.

*

Ki hết học kì 1 với điểm trung bình môn rất khá. Sang học kì 2, tôi tập trung cho kì thi Đại học. Ki được nghỉ giữa kì với chuyến du lịch một tuần. Còn mình tôi trong thư viện.

Thư viện một ngày không có Ki yên tĩnh hơn rất nhiều. Nhưng hình như tôi đã quá quen với ồn ào. Sự tĩnh lặng đột ngột vô tình trở nên trống trải.

Trước kì nghỉ, Ki hỏi tôi.

- Anh Ju, anh thấy em thế nào?

Tôi vẫn cúi mắt vào mấy trang sách, đáp.

- Em hơi gầy.

Ki lắc đầu.

- Không phải hình dáng, là cảm giác cơ.

- Là sao? – Tôi lật một trang sách, vẫn chú tâm đọc tiếp.

- Thì là cảm thấy em là người thế nào ấy.

- Ví dụ.

- Ví dụ như em cảm thấy anh Ju rất ấm áp.

Tôi ngừng đọc, kể bên, má Ki chột ửng hồng.

Tôi phì cười.

- Thì ra đó là cảm giác. Giọng Ki đầy phấn khích.

- Đúng, là thế đó. Anh cảm thấy em thế nào?

Tôi đánh nhịp tay trên mặt bàn thể hiện là mình đang nghĩ ngợi. Ki sốt ruột giục.

- Khó nghĩ vậy sao anh Ju.

Tôi gật đầu. Giọng Ki chùng xuống.

- Em cứ tưởng anh phải nghĩ ngay được cơ đấy.

- Là do em mơ mộng thôi. – Nói đến đây, mắt tôi chợt lóe sáng – Đúng rồi, em mơ mộng.

Ki trề môi.

- Chỉ vậy thôi ạ.

- Còn nữa.

- Anh nói đi.

- Em rất phiền phức.

Tôi vẫn còn nhớ rất rõ nét mặt thất vọng của Ki. Đôi mắt nâu chùng xuống còn khuôn miệng thu nhỏ lại hết cỡ, như vừa hờn dỗi, vừa muốn được người khác dỗ dành.

Thú nhận là ngay lúc ấy tôi đã định cười phá lên và chọc Ki, rồi sẽ nói thật với Ki rằng; Gần đây Ki không còn mơ mộng như những ngày trước nữa.

Nhưng lúc ấy, chẳng hiểu vì lí do gì, tôi lại không nói cho Ki biết. Và giờ thì Ki đã rời khỏi đây, hi vọng Ki sẽ không còn giận tôi sau khi kì nghỉ kết thúc, trước đó Ki chẳng buồn nghe điện thoại của tôi. Đó là lần đầu tiên tôi gọi cho Ki, và Ki đã từ chối nghe.

Tôi lang thang trong thư viện rồi dừng chân ở giá sách thứ 5. Truyện và tiểu thuyết. Góc yêu thích của Ki.

Ki từng rất thích nơi này. Đó là lí do duy nhất khiến tôi nán lại giá sách thứ 5 lâu hơn một phút. Tôi xem thêm vài gáy sách, xem để đấy,

không có ý định mở để đọc. Lí do thứ hai khiến tôi mãi chưa rời khỏi là dòng chữ ghi bằng bút dạ trên tầng sách cao nhất.

“Ki yêu Ju. Mỗi ngày. Mỗi ngày. Mãi mãi”.

Tôi cảm nhận rõ tim mình đập nhanh hơn một nhịp.

*

Los Angeles. Một sáng tháng 7.

- Ju, chúc mừng cuốn tiểu thuyết thứ hai của cậu được xuất bản. Nghe cái tên này “Hãy nói lời yêu khi ở bên nhau”, tựa sách hấp dẫn đúng không? Ju, lần này cậu sẽ xuất bản cuốn sách này ở Việt Nam chứ?

- Không.

- Vì sao vậy? Cuốn đầu tiên “Và anh cũng yêu em” nhớ không nhầm là nhà sách phía Việt Nam có mua bản quyền mà.

Tôi không có ý định trả lời câu hỏi của Jonh, tôi đẩy ghế đứng dậy, tiến tới bậu cửa sổ, đẩy khê cánh cửa. Nắng ngập trong căn phòng toàn giấy trắng. Mùi nắng mới thơm như mùi tình yêu đầu. Thoang thoang trong chốc lát, nhưng không thể quên. Giống như tình yêu của tôi dành cho Ki.

Tôi nhận ra mình đã yêu Ki. Mỗi ngày nhiều hơn một ít. Tiếc là thời điểm tôi nhận ra tình cảm của mình là khi tôi đã để vụt mất cơ hội nói cho Ki điều đó. Hai ngày sau chuyến du lịch của Ki, tôi nhận được học bổng ở một trường đại học bên Mỹ.

Tôi chẳng có lí do gì để từ chối suất học bổng này. Trong giây lát tôi quên mất Ki.

Hai tuần bên Mỹ là quãng thời gian tôi có rất nhiều dự định. Tôi hăm hở lao vào học tập, mỗi tối viết ra vài mục tiêu cho ngày sau, và trong tất cả

mục tiêu mà tôi đặt ra, mục tiêu nào cũng có từ “học”.

Tôi thấy nhớ Ki vào một sáng tháng 12. Tuần thứ 3 khi tôi ở Los Angeles. Tôi nhớ Ki phát điên, nhớ đến mức trong đêm tuyết rơi ấy, tôi chạy một mạch ra sân bay với ý định bay về Việt Nam chỉ để nói với Ki rằng tôi nhớ Ki rất nhiều. Nhưng tôi đã không lên máy bay vào phút chót. Ki, tôi nghĩ rằng Ki không muốn gặp một thằng con trai thờ ơ như tôi. Tôi đã đi Los Angeles mà không nói một lời tạm biệt nào, tôi không lưu số điện thoại của Ki. Tôi run rẩy gọi điện thoại về cho gia đình, bố mẹ tôi nói gia đình Ki đã chuyển nhà ngay sau khi tôi du học được một tuần. Tôi mất liên lạc với Ki. Trái tim tôi lạnh lẽo từ ngày ấy.

Hai năm ở Los Angeles, mỗi kì nghỉ hè tôi thường về Việt Nam. Mỗi lần về đến gần một tháng, tôi tìm Ki nguyên trong khoảng thời gian ấy. Nhưng tôi không còn cơ hội được nói với Ki những lời trái tim tôi muốn bộc bạch. Ki chưa từng quay lại thư viện ngày xưa, nơi chứa đựng kỉ niệm của chúng tôi.

Tôi đã thay đổi, thay đổi rất nhiều. Tôi dành thời gian rảnh rỗi tham gia vài câu lạc bộ thể thao trong trường, và tôi bắt đầu học viết tiểu thuyết.

Một chiều cuối tháng 7. Trường Đại học tôi đang theo học có một thông báo mới về một học sinh nữ xuất sắc ở Việt Nam sẽ nhập học lớp Tự nhiên chất lượng cao của trường. Tim tôi như vỡ òa khi thấy tên Ki.

Ki mơ mộng của tôi là sinh viên xuất sắc lớp tự nhiên? Ki sẽ cùng học một trường với tôi? Ki đang ở Los Angeles?

Tôi nhận ra rằng.

Thì ra, tình yêu không cần một lí do nào cả.

Ai bảo phải có điểm chung thì mới có thể bắt đầu một tình yêu?

“Tình yêu rõ ràng không thể làm thay đổi một người, nhưng một người có thể thay đổi vì tình yêu.”

Cả Ki và tôi, đều thay đổi. Vì nhau.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hey! Quay Lại Đây Và Cãi Nhau Với Anh

Chương 2: Chì Oì! Mai Đợi Anh Đi Học Nhé!

Chương 3: Quá Trẻ Con! Nhưng... Rất Quyến Rũ

Chương 4: Hoàng Tử Mèo

Chương 5: Bạn Trai Tôi Là Sói

Chương 6: Khi Yêu... Hãy Yêu Thật Chậm

Chương 7: Hiểu Nhầm Trái Tim

Chương 8: Gỡ Cửa Trái Tim

Chương 9: Lời Thú Tội Của Trái Tim

Chương 10: Yêu Là Yêu. Chỉ Là Vậy.